

„O scriitoare
de o intensitate
fascinantă.”

MARY JO PUTNEY

„Una dintre cele
mai frumoase povești.”

JULIA QUINN

TOTUL PENTRU CĂSĂTORIE

MARY BALOGH

Când Alexander Westcott devine noul conte de Riverdale, moștenește un titlu pe care nu l-a dorit niciodată și un domeniu neîngrijit la țară pe care nu și-l poate permite. Dar este hotărât să facă tot ce îi stă în puteri ca să răscumpere anii de neglijare și să le dăruiască oamenilor care depind de el o viață mai bună...

Deși a trăit ca o pustnică mai mult de douăzeci de ani din pricina unei traume din copilărie, Wren Heyden își dorește un singur lucru de la viață: să se căsătorească. Pentru că a moștenit o mare avere și este o femeie de afaceri, se hotărăște să își „cumpere” un soț, convinsă că nici un bărbat nu ar putea-o dori altfel. Cea de-a treia opțiune a ei este chipeșul, dar săracul conte de Riverdale. Alexander știe că are nevoie să se însoare cu o moștenitoare, dar, fiind un bărbat de onoare, nu poate accepta propunerea surprinzătoare a lui Wren decât după o perioadă de curtare așa cum scrie la carte, timp în care speră ca între ei să se dezvolte măcar prietenia și respectul. Așa că este complet nepregătit pentru dorința care îl copleșește atunci când Wren ridică în sfârșit vălurile care ascund secretele trecutului ei...

Mary Balogh stabilește „standardul de aur” în historical romance.

AMANDA QUICK

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Lira

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2940-1

9 786063 329401

MARY BALOGH
Totul pentru căsătorie

Someone to Wed
Mary Balogh
Copyright © 2017 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
Inc. și P.&R. Permissions&Rights Ltd.
Traducere din limba engleză
Ediție publicată pentru prima dată în SUA de Berkley,
o filială a Penguin Random House LLC

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru căsătorie
Mary Balogh

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Totul pentru căsătorie / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2940-1

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

MARY BALOGH
Totul pentru căsătorie

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERRA®
2018

capitolul 1

- Conte de Riverdale, anunță majordomul după ce deschise larg ușile salonului de parcă ar fi intrat un regiment și apoi se dădu la o parte, pentru ca sus-numitul gentleman să poată trece pe lângă el.

Anunțul nu era neapărat necesar. Wren auzise potcoavele cailor și ghicise că era o cabrioletă, și nu o trăsură, deși nu se ridicase ca să se uite. Și el sosise exact la timp. Îi plăcea asta. Cei doi domni dinaintea lui întârziaseră, unul din ei o jumătate de oră întreagă. Amândoi fuseseră trimiși la plimbare de îndată ce o îngăduise buna-cuviință, deși nu doar din cauza întârzierii. Domnul Sweeney, care venise cu o săptămână în urmă, avea dinții stricați și un mod ciudat de a-și răsfrânge buzele și a-i arăta la intervale deconcertant de frecvente, chiar și atunci când nu zâmbea de fapt. Domnul Richman, care venise cu patru zile în urmă, nu avea nici un fel de personalitate, un fapt care fusese la fel de deconcertant ca și dinții domnului Sweeney. Acum venea al treilea.

Acesta intră și făcu câțiva pași, apoi se opri brusc atunci când majordomul închise ușile în spatele lui. Privi în jurul lui, descoperind cu aparentă surprindere că singurele ocupante ale camerei erau două femei, iar una dintre ele - Maude, camerista lui Wren - stătea într-un colț, aplecată deasupra unui lucru de mână, în rolul însoțitoarei. Apoi ochii i se opriră asupra lui Wren și se înclină.

- Domnișoara Heyden? întrebă el.

Prima ei reacție, după aprobarea inițială pricinuită de punctualitatea lui, fu o mare dezamăgire. Își dădu seama dintr-o privire că nu era deloc ceea ce își dorea ea.

Era înalt, bine clădit, imaculat și elegant, cu părul întunecat și incredibil de chipeș. Și tânăr – părea să aibă între douăzeci și cinci și treizeci și ceva de ani. Dacă ar fi visat eroul perfect pentru o poveste de dragoste perfectă, nu ar fi găsit un bărbat mai potrivit ca cel care stătea acum în mijlocul camerei, așteptând ca ea să confirme că era într-adevăr doamna care îl invitase la ceai la Withington House.

Dar asta nu era o poveste de dragoste, și perfecțiunea lui absolută o alarmă și o făcu să se cufunde mai tare în scaun și să se ascundă în umbra oferită de perdelele trase peste fereastră, în colțul ei de lângă șemineu. Nu voia un bărbat chipeș, și nici unul tânăr. Sperase la cineva mai în vârstă, mai banal, poate chel sau oarecum burtos, cu înfățișare plăcută, dar în principiu... ei bine, banal. Cu dantură decentă și măcar un strop de personalitate. Dar nu putea să-și nege identitatea și să îl trimită la plimbare fără să mai spună nimic.

- Da, spuse ea. Ce faceți, Lord Riverdale? Vă rog să luați loc.

Îi arătă un scaun de partea cealaltă a căminului. Bineînțeles, fusese crescută destul de bine ca să știe că ar fi trebuit să se ridice, dar avea motive întemeiate pentru a rămâne în umbră, cel puțin pentru moment.

El se uită la scaun, apoi se apropie și se așază, șovăind evident.

- Vă cer iertare, spuse. Cred că am venit prea devreme. Mă tem că punctualitatea e unul dintre păcatele mele grave. Fac întotdeauna greșeala de a presupune că, dacă sunt invitat undeva la două și jumătate, trebuie să ajung exact la două și jumătate. Sper că vor sosi în curând și ceilalți invitați, și măcar unele dintre doamne.

Zâmbi, și ea se alarmă și mai tare. Dacă era posibil să arate mai chipeș încă, atunci așa arăta acum. Avea dinți perfecți, și îi apăreau niște riduri atrăgătoare la coada ochilor atunci când zâmbea. Și ochii lui erau foarte

albaștri. Oh, era deprimant. Cine era numărul patru de pe lista ei?

- În ceea ce mă privește, punctualitatea e o virtute, Lord Riverdale. Sunt o femeie de afaceri, după cum probabil știți. Ca să conduci o afacere de succes, trebuie să respecti timpul celor din jur și timpul tău. Ați sosit la timp. Vedeți? Întinse mâna spre ceasul care ticăia pe polița șemineului. E trei fără douăzeci și cinci. Și nu mai aștept alți invitați.

Zâmbetul lui dispăru și aruncă o privire spre Maude înainte de a se uita din nou spre Wren.

- Înțeleg. Poate că nu v-ați dat seama, domnișoară Heyden, că nici mama și nici sora mea nu au venit la țară cu mine. Sau poate că nu v-ați dat seama că nu am o soție care să mă însoțească. Vă cer iertare. Nu vreau să vă stânjenesc sau să vă compromit.

Mâinile lui se așezară pe brațele fotoliului, arătând că era gata să se ridice.

- Dar invitația mea vă era adresată numai dumneavoastră, spuse ea. Nu sunt o fată tânără care să trebuiască înconjurată de rude care să o ferească de periculoasa companie a domnilor necăsătoriți. Și o am pe Maude pentru păstrarea aparențelor. Suntem oarecum vecini, Lord Riverdale, deși distanța care separă Withington House de Brambledean Court depășește treisprezece kilometri, iar eu nu stau întotdeauna aici, nici dumneavoastră nu locuiți mereu acolo. Cu toate acestea, acum că Withington e al meu și anul de doliu după mătușa și unchiul meu s-a terminat, am hotărât că trebuie să cunosc măcar câțiva dintre vecini. Săptămâna trecută l-am primit pe domnul Sweeney, și acum câteva zile pe domnul Richman. Îi cunoașteți?

El se încruntă, fără a-și lua mâinile de pe brațele fotoliului. Părea și acum stânjenit și gata să sară în picioare la cel mai neînsemnat prilej.

- Mi-au fost prezentați amândoi, deși nu pot pretinde că îi cunosc. A trecut doar un an de când am primit titlul și proprietatea, și încă nu am petrecut mult timp aici.

- Atunci sunt norocoasă că sunteți acum aici, spuse ea în timp ce ușile salonului se deschiseră și tava cu ceaiul fu adusă și așezată în fața ei.

Ea se mută spre marginea scaunului, întorcându-se ușor și inconștient spre stânga, și turnă ceaiul. Maude traversă în tăcere camera și îi înmână contelui ceașca și farfurioara, apoi îi oferi farfuria cu prăjituri.

- Nu i-am cunoscut pe domnul și doamna Heyden, mătușa și unchiul dumneavoastră, spuse el, mulțumindu-i lui Maude cu un gest. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Înțeleg că au murit aproape unul după altul.

- Da. Mătușa a murit după ce a stat câteva zile în pat cu o gravă durere de cap, iar unchiul a murit după mai puțin de o săptămână. Sănătatea lui se tot deteriora de ceva timp, și cred că a renunțat pur și simplu la luptă după ce ea s-a dus. Ținea extraordinar de mult la ea. Și mătușa Megan la el, în ciuda diferenței de treizeci de ani dintre ei și a căsătoriei grăbite care îi unise cu aproape douăzeci de ani în urmă.

- Îmi pare rău, spuse el din nou. Ei v-au crescut?

- Da. Nu s-ar fi putut purta mai bine nici dacă ar fi fost părinții mei. Am înțeles că predecesorul dumneavoastră nu a locuit la Brambledean, nici nu l-a vizitat des. Vorbesc despre răposatul duce de Riverdale, nu despre nefericitul său fiu. Aveți de gând să vă stabiliți aici?

Wren aflase că nefericitul fiu moștenise titlul, însă totul se terminase când se descoperise că tatăl lui încheiase o căsătorie secretă în tinerețe și că acea primă soție trăia încă atunci când se căsătorise cu cea de-a doua, mama celor trei copii ai săi. Copiii aceștia, deja adulți, se treziseră dintr-odată nelegitimi, și noul conte pierduse titlul în favoarea bărbatului care stătea acum în celălalt colț

al șemineului. Din prima căsătorie a defunctului duce rezultase un singur copil legitim, o fiică, care crescuse într-un orfelinat din Bath, fără să știe nimic despre identitatea ei. Wren aflase toate aceste informații și multe altele în plus înainte de a-l adăuga pe duce la lista ei. Povestea aceasta făcuse senzație cu un an în urmă, și oferise material din belșug bârfitorilor, săptămâni la rând. Detaliile nu fuseseră greu de aflat, când existau atâția servitori și negustori mult prea dornici să împărtășească ceea ce ajunsese la urechile lor.

Bineînțeles că nu știai niciodată unde se termina adevărul și începeau exagerările sau neînțelegerea sau speculațiile, dar Wren cunoștea surprinzător de multe lucruri despre vecinii ei, având în vedere că nu avea nici un contact social cu ei. Știa, de exemplu, că atât domnul Sweeney, cât și domnul Richman erau domni respectabili, dar sărăciți. Și știa că domeniul Brambledean fusese aproape complet neglijat de ultimul conte, care îl lăsase să fie prost administrat și aproape ruinat de un administrator leneș, care vizita mai des cârciuma locală și mai rar biroul. La vremea asta, probabil că atât casa, cât și domeniul pretindeau investirea unei mari sume de bani.

Wren auzise că noul conte era un gentleman conștiincios cu venituri bunicele, dar nici pe departe atât de bogat încât să poată înfrunta enormul dezastru pe care îl moștenise în mod atât de neașteptat. Răposatul conte nu fusese un om sărac. Chiar dimpotrivă, de fapt. Dar averea se dusese la fiica lui legitimă. Ea ar fi putut să salveze situația căsătorindu-se cu noul conte și reunind astfel proprietățile și averea, dar se căsătorise în schimb cu ducele de Netherby. Wren putea să înțeleagă foarte bine motivul pentru care povestea aceasta cu atâtea fațete dominase conversațiile stăpânilor de la etaj și ale servitorilor de la parter, în tot cursul anului trecut.

-Mă gândesc să locuiesc la Brambledean, spuse contele de Riverdale, privind încrunțat ceașca. Am altă casă în Kent, la care țin foarte mult, dar e nevoie de mine aici, și un proprietar absent este rareori un proprietar bun. Oamenii care depind de mine aici merită ceva mai bun.

Când se încrunta, era la fel de chipeș ca și atunci când zâmbea. Wren ezită. Nu era prea târziu pentru a-l trimite de unde venise, așa cum făcuse cu cei doi predecesori ai lui. Îi oferise deja un motiv plauzibil pentru invitație și îl îndopase cu ceai și prăjituri. Fără îndoială că avea să plece considerând-o excentrică. Probabil că dezaproba faptul că o doamnă necăsătorită îl invitase să vină singur, în compania insuficientă a unei cameriste. Dar întâlnirea aceasta avea să-i zboare în curând din minte, iar el avea să uite de ea. Și ei oricum nu-i păsa de ce gândea sau spunea el.

Însă atunci își aminti că numărul patru de pe lista ei, un bărbat trecut binișor de cincizeci de ani, se declarase întotdeauna burlac convins, iar numărul cinci avea reputația de a se plânge aproape mereu de suferințe reale și imaginare. Îi adăugase doar pentru că lista ar fi părut patetic de scurtă cu doar trei nume pe ea.

- Am înțeles, Lord Riverdale, începu ea, că nu sunteți un om bogat.

Acum poate că era prea târziu - sau aproape prea târziu. Dacă îl trimitea la plimbare acum, avea să o creadă și vulgară, nu doar excentrică și indiferentă față de reputația ei.

Contele puse cât putu de încet ceașca și farfurioara pe masa de lângă el, apoi își întoarse privirea spre ea. Numai ușoara umflare a nărilor o avertiză că îl enervase.

- Chiar așa? întrebă el, cu evidentă trufie. Vă mulțumesc mult pentru ceai, domnișoară Heyden. Nu o să vă mai rețin.

Și se ridică.

- V-aș putea oferi o soluție, continuă ea, și acum era sigur prea târziu pentru o retragere. Pentru sărăcia dumneavoastră relativă, vreau să spun. Aveți nevoie de bani ca să reparați ceea ce au stricat anii de neglijare de la Brambledean și să vă faceți datoria față de oamenii de acolo, care depind de dumneavoastră. S-ar putea să aveți nevoie de ani întregi, poate chiar de tot restul vieții, dacă vreți s-o scoateți la capăt doar printr-o administrare grijulie. Din nefericire, trebuie să investești foarte mult într-o afacere înainte de a scoate bani din ea. Poate că vă gândiți la un împrumut sau la o ipotecă, dacă proprietatea nu e deja ipotecată. Sau poate că aveți de gând să vă căsătoriți cu o soție bogată.

El stătea în fața ei, înalt și foarte drept, cu maxilarul strâns într-o linie aspră. Nările îi erau încă umflate. Arăta magnific și chiar ușor amenințător, și pentru o clipă Wren regretă cuvintele pe care le rostise deja. Dar era prea târziu ca să le poată retrage.

- Permiteți-mi să vă informez, domnișoară Heyden, spuse el curtenitor, că interesul dumneavoastră mi se pare jignitor. Vă doresc o zi bună.

- Poate că știți că unchiul meu a fost extrem de bogat, iar o mare parte din bogăția lui vine din sticlăriile din Staffordshire. Mi-a lăsat totul mie, pentru că mătușa a murit înaintea lui. M-a învățat multe despre afacerea pe care l-am ajutat s-o conducă în ultimii ani, și de care acum mă ocup singură. Afacerea nu și-a pierdut avântul anul trecut; de fapt, e într-un proces treptat de extindere. Și mai sunt și alte proprietăți și investiții. Sunt o femeie foarte bogată, Lord Riverdale. Dar în viața mea lipsește ceva, așa cum într-a dumneavoastră lipsesc banii. Am douăzeci și nouă de ani, aproape treizeci, și aș vrea... să mă căsătoresc cu cineva. Nu pot obține această căsătorie prin propria persoană, dar am bani. Și dumneavoastră nu aveți.

Se opri să vadă dacă el avea ceva de spus, dar contele părea să fi încremenit, cu ochii ațintiți asupra ei,

cu maxilarul încheștat. Dintr-odată, fu foarte bucuroasă că Maude era în cameră, chiar dacă prezența ei era în același timp stânjenitoare. Maude nu aproba nimic din toate acestea și nu se sfia s-o spună cu voce tare când erau singure.

- Poate că ne-am putea uni forțele, și fiecare ar putea obține ceea ce dorește, încheie Wren.

- Îmi oferiți... căsătoria?

Nu fusese suficient de clară?

- Da.

Riverdale continuă să se holbeze la ea, iar ea deveni incomod de conștientă de tic-tacul ceasului.

- Domnișoară Heyden, spuse el în cele din urmă, nici măcar nu v-am văzut fața.

Alexander Westcott, conte de Riverdale, se simțea de parcă se rătăcise în unul din visele acelea bizare care par să nu aibă nici o legătură cu experiențele din lumea reală. Venise acolo răspunzând invitației unei vecine îndepărtate. Acceptase multe asemenea invitații de când venise în Wiltshire, la casa și domeniul pe care ar fi vrut foarte mult să nu le fi moștenit. Era obligația lui să cunoască și să cultive relații de prietenie cu oamenii printre care intenționa să trăiască.

Nici una dintre persoanele întrebate nu știa nimic despre domnișoara Heyden, în afară de faptul că era nepoata domnului și a doamnei Heyden, care muriseră cu un an în urmă, la câteva zile unul de altul, și îi lășaseră Withington House. Majordomul lui își amintise că luaseră parte la niște evenimente sociale de lângă Brambledean, deși nu la multe, probabil din cauza distanței. Cu toate acestea, nu-și amintea să fi fost însoțiți de nepoată. William Bufford, administratorul lui Alexander, nu putuse adăuga nimic. Deținea slujba aceasta de doar câteva luni, fiindcă fostul administrator fusese lăsat să plece, cu o plată generoasă pe care nu o meritase defel. Conform majordomului, domnul Heyden era un gentleman foarte

vârstnic. Alexander presupusese, prin urmare, că nepoata era trecută probabil de vârsta mijlocie, și se străduia să se adapteze în căminul care era acum al ei, invitând la ceai vecinii de aproape și de departe.

Însă nu se așteptase în nici un caz să fie singurul oaspete al unei lady care era aproape sigur mai tânără decât estimase. Nu era sigur cu cât mai tânără. Nu se ridicase să-l întâmpine, ci rămăsese așezată pe un scaun împins lângă cămin, mult mai în spate decât cel din partea opusă, în umbra oferită de perdelele groase de la fereastră. Restul camerei strălucea în lumina soarelui, făcând contrastul mai observabil și doamna mai puțin vizibilă. Ea stătea grațioasă pe scaunul ei, și părea zveltă și tânără. Măinile îi erau subțiri, cu degete prelungi, cu unghii lustruite. Vocea ei, blândă și joasă, nu era cea a unei fete, dar nici a unei femei în vârstă. Bănuiala contelui fu confirmată în momentul în care ea îi spuse că avea aproape treizeci de ani - exact vârsta lui.

Purta o rochie cenușie, poate fiindcă mai era în do-liu. Era destul de elegantă și atrăgătoare. Și peste cap și față purta un văl negru. Putu să-i vadă părul și fața prin el, dar nu în mod clar. Era imposibil de spus ce culoare avea părul și la fel de imposibil să îi distingi trăsăturile. Nu mâncase nimic la ceai, și când băuse, ținuse grațios vălul cu o mână îndoită din încheietură și dusese ceașca pe sub el.

Să spună că se simțise incomod de când intrase în cameră ar fi fost un mare eufemism. Și, cu cât treceau minutele, cu atât mai mult își dorea să se fi întors și să fi plecat pur și simplu de cum înțelesese situația. Ar fi putut părea lipsit de maniere, dar Dumnezeu mare, faptul că era singur cu ea - prezența cameristei aproape că nu conta pentru el - era de-a dreptul necuviincios.

Dar acum, pe lângă incomoditate, se simțea și jignit. Ea vorbise deschis despre situația disperată de la Brambledean și sărăcia lui. Nu că el ar fi fost sărac. După

moartea tatălui său, muncise din greu cinci ani ca să readucă Riddings Park din Kent la prosperitatea dinainte, și avusese succes. Iar când începuse să se simtă în largul lui, ducând viața comodă a unui gentleman cu mijloace moderate, avusese loc catastrofa de anul trecut și se trezise cu un titlu pe care nu îl dorea și cu și mai nedorita povară a unei proprietăți aproape ruinate. Avera lui moderată părea dintr-odată o nimica toată.

Dar cum îndrăznea ea – o străină – să se refere pe față la asta? Vulgaritatea ei îi paralizase câteva momente creierul. Îi oferise totuși o soluție, și mintea lui de abia începea să o priceapă. Era bogată și își dorea un soț. El nu era bogat și avea nevoie de o soție înstărită. Ea sugerase să își împlinească nevoile unul altuia și să se căsătorească. Dar...

„Domnișoară Heyden, nici măcar nu v-am văzut fața.“

Era bizar. Era categoric felul acela de vis din care te trezești întrebându-te de unde naiba venise. Dintr-odată, îi răsunară în minte și alte cuvinte ale ei. „Nu pot obține această căsătorie prin propria persoană.“ Ce naiba voia să spună?

– Nu, zise ea, întrerupând tăcerea, nu m-ați văzut, nu-i așa? Întoarse capul spre stânga și își privi camerista. Maude, vrei să tragi perdelele, te rog?

Camerista o ascultă, și domnișoara Heyden fu scăldată dintr-odată în lumină. Rochia ei era mai degrabă argintie decât cenușie. Vălul părea și mai întunecat prin contrast. Ridică mâinile.

– Cred că trebuie să vedeți ce veți primi odată cu banii mei, Lord Riverdale.

Oare îl jignea intenționat? Sau cuvintele ei și manierele ușor batjocoritoare erau de fapt o apărare, modalitatea ei de a-și ascunde stânjeneala? Probabil că se simțea stânjenită. Își ridică vălul și îl trase peste cap, lăsându-l pe scaunul din spatele ei. Timp de câteva momente, fața îi rămase pe jumătate întoarsă spre stânga.

Părul ei era de un castaniu profund, des și lucios, lăsat ușor în față și pe părți, adunat într-o grămadă de bucle în spatele capului. Avea gâtul lung și grațios. Din profil, fața ei era minunat de frumoasă - frunte înaltă și gene lungi care se potriveau cu părul, nasul drept, obraji frumos dăltuiți, buze catifelate, o bărbie fermă și o piele palidă și netedă. Și apoi se întoarse cu fața spre el și ridică pleoapele. Ochii ei erau căprui, deși acesta era un detaliu de care nu-și dădu seama decât mai târziu. Ceea ce observă fu că partea stângă a feței ei, de la frunte la bărbie, era purpurie.

Inspiră adânc și își stăpâni primul impuls de a se încrunta sau chiar de a face un pas înapoi. Ea îl privea foarte direct în față. Trăsăturile nu era desfigurate, numai că avea semne purpurii, unele adunate la un loc și mai întunecate, altele mai puțin colorate și mai împrăștiate. Arăta de parcă fusese stropită cu vopsea purpurie pe o parte a feței, și nu avusese încă șansa de a se spăla.

- Arsuri? întrebă el, deși nu credea că era așa.

Dacă ar fi fost așa, ar fi existat și alte semne.

- Un semn din naștere.

El mai văzuse semne din naștere, dar nici unul de o asemenea amploare. Un chip care ar fi fost de altfel remarcabil de frumos era deteriorat sever, cu cruzime. Se întrebă dacă ea purta întotdeauna vălul în public. „Nu pot obține această căsătorie prin propria persoană.”

- Dar sunt bogată.

Și contele știu că înfățișarea aceea disprețuitoare, bogăția cu care se lăuda, felul provocator în care își ridică bărbia și privirea foarte directă erau într-adevăr o modalitate de a se apăra. Înțelese că răceala manierelor ei era doar un lustru foarte subțire. „Am douăzeci și nouă de ani, aproape treizeci, și aș vrea pe cineva cu care să mă căsătoresc.” Și pentru că moartea unchiului ei o transformase într-o doamnă bogată, își permitea să cumpere

cea ce dorea. Părea înfiorător de neplăcut, dar oare nu era la fel și hotărârea lui de a pleca la Londra de îndată ce începea sezonul, imediat după Paște, ca să caute o mireasă bogată?

Dintr-odată, își aminti un lucru pe care îl spusese ea mai devreme.

- Le-ați făcut aceeași ofertă domnului Sweeney și domnului Richman? Ce nume ironic - Richman¹. Întrebarea lui era necuviincioasă, dar în situația asta nu exista nimic normal. V-au refuzat?

- Nu le-am făcut-o, răspunse ea, și nu m-au refuzat. Deși nici unul dintre ei nu a stat mai mult de jumătate de oră aici, am știut cu mult înainte ca timpul acesta să expire că nici unul nu ar fi potrivit pentru mine. Poate că doresc să mă mărit, Lord Riverdale, dar nu sunt atât de disperată încât să o fac cu orice preț.

- Înseamnă că ați considerat că eu aș fi potrivit pentru dumneavoastră și merit prețul? întrebă el, ridicând din sprâncene și ducându-și mâinile la spate.

Stătea încă în picioare, privind-o de sus. Chiar dacă i se părea intimidant, ea nu o arăta. Oare îl considera potrivit datorită titlului? Atunci de ce fusese al treilea pe listă?

- E imposibil să fiu sigură după doar o jumătate de oră, zise ea, dar cred că da. Cred că dumneavoastră sunteți un gentleman, Lord Riverdale.

Și ceilalți doi nu erau?

- Ce înseamnă asta, mai exact? întrebă el.

Dumnezeule mare, oare voia să stea acolo în picioare și să discute problema cu ea?

- Cred că înseamnă că dumneavoastră m-ați trata cu respect.

El coborî privirea spre fața ei desfigurată și se încruntă.

- Și asta e tot ce cereți de la o căsătorie? Respect?

- E un lucru foarte mare.

¹ Richman înseamnă „om bogat“ în limba engleză.

Era într-adevăr? Era destul? Era sigur că avea să-și pună această întrebare de nenumărate ori în lunile următoare. De fapt, fusese un răspuns bun.

- Și dumneavoastră m-ați trata cu respect dacă m-aș căsători cu dumneavoastră pentru bani? întrebă el.

- Da, răspunse ea, după o pauză de gândire. Pentru că nu cred că ați risipi banii aceștia pentru plăcerea dumneavoastră.

- Și pe ce informație vă bazați raționamentul acesta? Ați recunoscut singură că mă cunoașteți de doar o jumătate de oră.

- Dar știu, începu ea, că aveți propriul dumneavoastră domeniu bine administrat în Kent, și ați fi putut alege să trăiți confortabil acolo tot restul vieții, și să uitați de Brambledean Court. Asta a ales să facă predecesorul dumneavoastră, în ciuda faptului că era un om foarte bogat. Cu toate acestea, bogăția a ajuns la fiica lui, în loc să ajungă la dumneavoastră. Tot ce ați moștenit a fost titlul și proprietățile care țin de el. Însă ați venit aici și ați angajat un administrator competent și este clar că intenționați să vă apucați de munca herculeeană de a restaura proprietatea și fermele și de a îmbunătăți viața numeroșilor oameni care depind de dumneavoastră pentru traiul de zi cu zi. Acestea nu sunt acțiunile unui om care ar folosi o avere pentru un trai destrăbălat.

Însemna că îl cunoștea mai dinainte, nu doar de o jumătate de oră. Avea un avantaj asupra lui. Se priviră unul pe celălalt, cântărindu-se.

- Întrebarea e, continuă ea când văzu că el nu răspundea, dacă ați putea trăi cu *asta*, Lord Riverdale?

Arată spre partea stângă a feței, cu o mișcare grațioasă a mâinii.

El se gândi la întrebare cu toată seriozitatea. Semnul din naștere o desfigura serios. Mai important, totuși, era impactul sever pe care trebuie să-l fi avut asupra caracterului ei, dacă îl avea de toată viața. Văzuse deja

purtarea ei defensivă, ușor batjocoritoare, răceala aparentă, izolarea, vâlul. Poate că pata de pe față era răul cel mai mic care îi fusese făcut. Era posibil să fie destul de ușor să trăiești cu fața ei. Ar fi fost o cruzime să gândești altfel. Dar cât de ușor avea să fie să trăiești cu *ea*?

Și se gândea serios la oferta ei? Însă trebuia să se gândească serios la o asemenea căsătorie. Și în curând. Pe măsură ce petrecea mai mult timp la Brambledean, vedea tot mai bine efectele sărăciei asupra celor a căror bunăstare depindea de el.

- Vreți să îmi oferiți un nu categoric, Lord Riverdale? întrebă domnișoara Heyden. Sau un posibil poate? Sau un categoric poate? Sau chiar un da?

Dar el nu răspunsese la prima ei întrebare.

- Toți trebuie să învățăm să trăim cu chipul și cu trupul care ne-au fost date. Nici unul dintre noi nu merită să fie evitat - sau adulat - doar pentru felul în care arată.

- Dumneavoastră sunteți adulat? întrebă ea, cu un zâmbet ușor batjocoritor.

El ezită.

- Uneori mi se spune că sunt proverbialul prinț din basme, înalt, brunet și frumos. Asta poate fi o povară.

- Ciudat, zise ea, zâmbind încă cu jumătate de gură.

- Domnișoară Heyden, nu pot să vă ofer acum un răspuns. Dumneavoastră ați plănuit asta cu mult înainte de venirea mea. Ați avut timp să vă gândiți și să judecați, chiar să faceți unele cercetări. Aveți un avantaj clar asupra mea.

- Atunci poate că îmi oferiți un posibil poate? întrebă ea, și el fu izbit un moment de gândul că poate ea avea simțul umorului. Veți reveni, Lord Riverdale?

- Nu singur, răspunse el pe un ton ferm.

- Eu nu primesc oaspeți.

- Înțeleg că asta nu a fost o primire, în ciuda invitației și a ceaiului și prăjiturilor. A fost un interviu pentru o slujbă.

- Da, răspunse ea fără să-l contrazică.

- Voi organiza eu ceva la Brambledean. Un ceai, poate, sau un dineu, sau o serată - *ceva*, și vă voi invita alături de alți câțiva vecini.

- Eu nu mă amestec cu societatea și nici măcar cu vecinii, îi spuse ea.

El se încruntă din nou.

- În calitate de contesă de Riverdale, nu veți avea de ales.

- Oh, cred că aș avea.

- Nu.

- Ați fi un tiran? întrebă ea.

- Sunt sigur că nu i-aș permite soției mele să se poarte ca o pustnică, zise el, numai din cauză că are niște semne purpurii pe față.

- Nu i-ați permite? întrebă ea cu voce slabă. Poate că trebuie să mă gândesc mai bine dacă sunteți potrivit pentru mine.

- Da, răspunse el, poate că trebuie. E cea mai bună ofertă pe care vi-o pot face, domnișoară Heyden. Vă voi trimite o invitație săptămâna viitoare. Dacă aveți curajul să veniți, poate că putem descoperi puțin mai limpede dacă dorim să urmărim propunerea dumneavoastră cu mai multă seriozitate. Dacă nu veniți, atunci vom avea amândoi răspunsul.

- Dacă am curajul, spuse ea încetșor.

- Da. Permiteți-mi să plec, mulțumindu-vă pentru ceai. Găsesc singur drumul.

Se înclină și se îndreptă spre ușă. Ea nu se ridică în picioare, nici nu spuse nimic. După câteva momente, contele închise ușile salonului în spatele lui, dădu drumul aerului pe care îl ținuse până atunci și care îi umflase obrazii și coborî scările. Îl informă pe majordom că avea să-și ia singur cabrioleta și caii din grajduri.

capitolul 2

Contele de Riverdale era om de cuvânt. La două zile de la vizita lui, o invitație scrisă fu trimisă la Withington House. Plănuia să ofere un ceai pentru unii dintre vecinii săi, peste trei zile, și prezența domnișoarei Heyden ar fi fost considerată o onoare. Wren lăsă invitația lângă farfuria cu micul dejun și continuă să își mănânce pâinea prăjită cu marmeladă și să-și bea cafeaua, fără să le mai simtă gustul.

Să meargă oare?

Maude îi spusese părerea ei cu două zile în urmă, după plecarea lui - bineînțeles. Maude își oferea întotdeauna părerea. Fusesse camerista mătușii Megan, și devenise camerista lui Wren de-abia anul trecut. Dar își spusese întotdeauna părerea fără menajamente, chiar și înainte.

- Un bărbat cât se poate de chipeș, zisese ea după plecarea lui.

- Prea chipeș? întrebă Wren.

- Pentru propriul său bine, adică? Maude se opri cu tava în mână, în fața mesei lui Wren, și strânse din buze, gândindu-se. Nu mi-a făcut impresia că se crede darul lui Dumnezeu pentru femei. Și sunt sigură că nu i-a plăcut când s-a văzut singur aici cu dumneata, nu? Când ai pus la cale toată nebunia asta, te-am avertizat că era nepotrivit, dar nu ai luat niciodată în seamă nimic din ce ți-am spus, așa că nu știu de ce mă mai deranjez. Ceilalți doi au fost destul de mulțumiți să se afle aici, deși amândoi păreau cam speriați de văl. Probabil că auziseră că ai o grămadă de bani și sperau să poată trăi pe spinarea dumitale.

- Domnul Sweeney a fost o greșeală, și la fel și domnul Richman, recunoscui Wren. Oare și contele de Riverdale e tot o greșeală, Maude? Deși poate că răspunsul e irelevant. Probabil că nu voi mai auzi niciodată nimic despre el. Nu a vrut să îmi ofere nici măcar un posibil

poate, nu? Și apoi mi-a întors provocarea cu ideea lui de a mă invita la nu știu ce distracție la care să participe și alții. „Dacă aveți curajul să veniți“, ce să zic.

- Și îl ai? întrebă Maude, îndreptându-se de spate, cu tava în mâini. Nu l-ai avut cât timp trăiau mătușa și unchiul dumitale, și nici de atunci încolo. Dacă nu ar fi sticlăria, ai fi o adevărată pustnică, și sticlăria nu prea poate fi pusă la socoteală, nu? Nu o să-ți găsești un soț acolo. Și chiar și *acolo* porți întotdeauna vâlul.

Nu așteptase un răspuns la întrebarea despre curaj. Ceea ce era bine - pentru că Wren nu știa răspunsul nici după două zile, când primi invitația. Un ceai. La Brambledean Court. Cu un număr necunoscut de alți invitați din vecinătate. Avea să meargă? Mai exact, *putea* să meargă? Maude avea dreptate - trăise ca o adevărată pustnică toată viața. În mai bine de douăzeci și nouă de ani, nu asistase nici măcar la un singur eveniment social. Unchiul și mătușa ei primiseră uneori invitați, dar ea rămăsese întotdeauna în cameră iar ei, binecuvântate să le fie sufletele, nu încercaseră niciodată să insiste să coboare, deși unchiul Reggie se străduise de câteva ori să o convingă.

- Ai permis ca semnul din naștere să îți controleze viața, Wren, îi spusese el odată, când în realitate este un lucru cu care te obișnuiești repede și nici măcar nu-l mai observi. Oamenii care ajung să ne cunoască nu mai sunt atât de conștienți de defectele noastre fizice, așa cum suntem noi. Probabil că tu nu mai observi că picioarele mele sunt prea scurte față de restul corpului, dar eu sunt întotdeauna conștient de asta. Uneori mă tem că mă legăn atunci când pășesc.

- Oh, în nici un caz, unchiule Reggie, protestase Wren, dar el își îndeplinise unul din scopuri, acela de a o face să râdă.

Însă el nu o văzuse înainte de a împlini zece ani, când semnul din naștere era mult mai rău decât acum. Nu știa ce vedea ea când se uita în oglindă.

Unchiul ei fusese cel care o numise Wren¹ - pentru că atunci când o întâlnise pentru prima dată era numai brațe și picioare ca bețele și ochi mari și triști, și îi amintise de o pitulice care învață să zboare. Wren putea fi și un diminutiv de la Rowena, numele ei adevărat. Mătușa Megan începuse să îi spună și ea Wren - un nume nou pentru o viață nouă, spusese ea, cuprinzându-și nepoata într-una din îmbrățișările ei largi și inimoase. Și lui Wren îi plăcuse. Nu-și amintea ca numele de Rowena să fi fost rostit vreodată cu afecțiune sau aprobare sau măcar neutralitate. Unchiul și mătușa ei îi rostiseră noul nume de parcă numele - și ea - ar fi fost ceva special. Și după un an, îi schimbaseră și numele de familie - cu deplina ei aprobare - și ea devenise Wren Heyden.

În dimineața asta sunt cu mintea aiurea, se gândi ea și își întoarse atenția spre masa cu micul dejun. Să merg oare la ceaiul de la Brambledean Court? Pot să fac? Acestea erau întrebările la care trebuia să răspundă, deși, de fapt, era vorba despre o singură întrebare. El îi spusese că, dacă devenea contesă de Riverdale, nu putea rămâne o pustnică. Pentru că el nu i-o permitea. Și acestea erau lucrurile la care trebuia să se gândească, atât la partea cu pustnica, cât și la faptul că el nu îi permitea un anumit lucru. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese forțată să facă ceva ce nu voia. Aproape că uitase că, potrivit legii civile și religioase, bărbații aveau stăpânire deplină asupra femeilor, iar soțiile și copiii se aflau cam la același nivel. Nu se gândise la asta atunci când se hotărâse să cumpere un soț.

Să cumpere - suna oribil. Dar exact asta încerca să facă. Voia să se căsătorească. Avea năzuințe și nevoi și dorințe care erau un amestec arzător de senzații fizice și emoții. Uneori nu putea dormi toată noaptea, chinată de un sentiment fără nume care îi zumzăia în trup și în minte și părea să îi apese greu inima. Însă avea un singur avantaj prin care să ademenească un bărbat

---

¹ Pitulice

să se căsătorească cu ea, și anume banii ei. Din fericire avea destui. Nu era prea interesată să îi folosească pentru a cumpăra bunuri materiale. Avea tot ce îi trebuia. Prin urmare, hotărâse să îi folosească pentru a cumpăra ceea ce își *dorea* cu adevărat, și era decisă să facă o achiziție cât se putea de înțeleaptă, deși nu avea nici un fel de experiență într-un asemenea domeniu. Acum trebuia să își pună o nouă întrebare. Dacă își dăruia persoana unui soț, împreună cu banii ei, renunța oare la toată libertatea?

Oare toți bărbații erau tirani prin însăși natura lor? Mai exact, oare așa era el, contele de Riverdale? Ar fi fost foarte ușor să se lase ademenită de înfățișarea lui. Nu că *ar fi fost* ademenită într-adevăr. Chiar dimpotrivă, de fapt. Nu voia un soț atât de chipeș, nu cu felul în care arăta ea. Ar fi fost îngrozitor de intimidant. Iar contele era mai mult decât arătos, mai mult decât chipeș. Era perfect. Dar perfecțiunea aceasta era exterioară. Cum era oare interiorul? Era un tiran mărginit care avea să îi ia toți banii și să o ascundă într-un loc în care să nu o vadă și să nu se gândească la ea? Dar nu. El declarase exact contrariul, și asta era toată problema. Nu avea să-i permită să fie o pustnică.

„Uneori mi se spune că sunt proverbialul prinț din basme, înalt, brunet și frumos. Poate fi o povară.” La ce se referise oare cu asta – o povară?

Wren aruncă șervețelul pe masă și se ridică. Avea de lucru în biroul unchiului, acum al ei. Erau hârtii și rapoarte de la sticlărie, și fiindcă ea era acum proprietara, și nu doar cu numele, trebuia să le acorde o atenție imediată. Avea să hotărască mai târziu ce să facă cu invitația. Poate că avea să trimită pur și simplu un refuz politic și să își păstreze libertatea, și banii, și năzuințele, și dorințele, și nevoile, și nopțile agitate, și tot restul vieții ei familiare. Familiaritatea avea avantajele ei.

Și poate, doar poate, că avea să meargă.

„... dacă aveți curajul...”

Privi aproape vindicativ invitația de lângă farfurie, apoi o înșfăcă și o luă cu ea în birou.

Alexander era puțin cam stânjenit de faptul că el, un gentleman singur, fără mama sau sora lui, trebuia să joace rolul de gazdă și să întrețină un grup de vecini tocmai la un ceai de după-amiază. Totuși, dacă trebuia să îi ofere invitatei de onoare, ca să zică așa, șansa de a lua parte, trebuia să se gândească atât la statutul ei social de doamnă singură, cât și la distanța pe care trebuia să o străbată, și prin urmare o serată nu era un eveniment convenabil.

Unii dintre vecinii din sat și din vecinătatea imediată îl invitaseră deja la ei, arătându-se măgulitor de încântați de venirea lui și sperând oarecum că aceasta avea să devină reședința lui principală. Bărbații verificaseră dacă era interesat de agricultură, și cai, și vânătoare, și tras la țintă, și pescuit. Doamnele fuseseră mai interesate să îi afle părerile despre petreceri, și sărbătoriri, și picnicuri, și reuniuni mondene. Mamele îi puseseră întrebări cu scopul evident de a descoperi cât de necăsătorit era de fapt, iar fiicele lor roșiseră, și chicotiseră, și fluturaseră din gene. Totul i se păruse surprinzător de primitiv, având în vedere cât de secătuit era domeniul Brambledean, și era cu adevărat timpul să le întoarcă ospitalitatea la rândul lui. Un ceai era un eveniment suficient de bun, chiar dacă domnișoara Heyden nu venea.

Le explicase celor invitați, făcându-le intenționat din ochi, că voia ca ei să-i vadă salonul în toată splendida lui deteriorare, ca să se poată minuna de transformări peste câțiva ani, după ce făcea niște renovări. Casa era într-adevăr deteriorată și ponosită, deși nu era chiar atât de rău cum se temuse la început, când aflase că se alesese cu ea. La sosirea lui, găsisse un personal redus, care nu era cu mult mai numeros nici acum, dar majordomul și menajera, domnul și doamna Dearing, soț și soție, păstraseră toate camerele curate, în ciuda huselor

din olandă care acopereau mobila din camerele principale. Fiecare suprafață care putea străluci strălucea, și fiecare perdea și tapițerie decolorată era măcar ștearsă de praf. Existau câteva probleme de structură - niște cămine crăpate, câteva spărturi în acoperiș, niște locuri prin care ieșise apa în pivnițe și altele asemenea, iar mobilierul din bucătărie era antic. Grajdurile și padocurile erau într-o stare tristă. Iedera fusese lăsată în voia ei și pusese stăpânire pe toate zidurile.

Trebuia să bage o grămadă de bani înainte ca locul să devină căminul maiestuos care ar fi trebuit să fie, iar parcul avea nevoie de și mai mulți bani ca să poată deveni cadrul potrivit pentru un asemenea edificiu mareț, dar ambele puteau aștepta - și trebuiau să aștepte, în ciuda faptului că ar fi oferit un loc de muncă multor oameni care erau în prezent fără ocupație sau lucrau cu jumătate de normă. Existau lucruri mai importante, care trebuiau făcute întâi. Fermele nu prosperau, nici în privința terenurilor cultivate, nici în cea a animalelor, nici în clădiri și nici în echipamente. Prin urmare, cei angajați să lucreze în ele sufereau. Casele lor nu erau cu mult mai bune decât niște cocioabe, iar plata lor nu crescuse de mai bine de zece ani - adică de când fuseseră plătiți pentru ultima dată. Copiii lor erau prost îmbrăcați și needucați. Soțiile lor erau slabe și trase la față.

Erau destule probleme ca să îl copleșească, dar le lăsa-se pe toate la o parte pentru o după-amiază și organizase un ceai - care ar fi putut să conducă la soluționarea optimă a acelor probleme. Desigur că această speranță slabă nu avea să aducă nici un rod dacă domnișoara Heyden nu venea. Dar nici măcar nu era sigur că dorea ca ea să vină.

Nu îi fusese prea simpatică atunci când o vizitase la Withington House, și nu din cauza înfățișării ei. Manierele ei i se păruseră reci și... ciudate. Vălul și partea întunecoasă a încăperii în care rămăsese așezată fără

să se ridice măcar o dată în picioare îl făcuseră să se gândească, într-un mod oarecum hilar, la vrăjitoare și vizuinile lor. Și propunerea ei de căsătorie îl ofensase. Totul i se păruse greșit, chiar jignitor. În lungul drum de întoarcere spre casă, în cabrioleta lui, se întrebase desigur dacă i se păruse așa pentru că ea făcuse propunerea, și nu el. De ce era potrivit ca el să facă o cerere în căsătorie bazată exclusiv pe considerente financiare, iar ea nu? Recunoașterea faptului că o privea cu alți ochi pentru că era femeie nu îl făcuse totuși să o aprecieze mai mult. Pur și simplu, nu i se păruse deloc *feminină*, deși nu știa nici el la ce naiba se referea cu asta.

Cât de bogată *era* ea, în orice caz? Foarte bogată, conform declarației ei, dar *foarte* nu era un cuvânt foarte precis, nu? Ura faptul că asta conta pentru el, că i-ar fi putut trece cu vederea toate neajunsurile personale dacă ar fi avut suficienți bani. Ura ceea ce sugera acest fapt cu privire la persoana lui. Spera că ea nu avea să vină. Dar în ziua precedentă ceaiului sosi un scurt bilețel cu acceptul invitației.

Sosi printre ultimii. În salon erau deja unsprezece oameni, în afară de Alexander, câțiva dintre ei așezați, majoritatea încă în picioare, privind fâțiș prin cameră sau pe ferestre, toți veseli, și însuflețiți, și fericiți să se afle acolo. O tânără lady executase o piruetă în mijlocul încăperii, cu mâinile la piept, și declarase că salonul ar fi fost *perfect* pentru un dans neprotocolar, dacă lordul Riverdale s-ar gândi să îl folosească în scopul acesta. Mama ei tocmai o mustra, privindu-l însă surâzătoare pe Alexander, când Dearing anunță cel de-al doisprezecelea invitat, și domnișoara Heyden trecu pe lângă el și se opri în prag. Alexander păși spre ea, cu mâinile întinse, zâmbind.

Aproape că sperase că nu avea să vină.

Era remarcabil de înaltă pentru o femeie - cu doar câțiva centimetri mai joasă decât cei doi metri ai lui - mlădioasă și zveltă. Nu făcea nimic ca să își ascundă

înălțimea, așa cum obișnuiesc să facă femeile înalte. Se ținea foarte dreaptă, cu bărbia ridicată. Era îmbrăcată elegant, dar simplu, cu o rochie cu talie înaltă de culoarea lavandei și o bonetă cu borul mic, tivit cu argintiu, cu un văl asortat. Mai erau câteva doamne cu bonetă, astfel că a ei nu părea total deplasată. Însă vălul părea. Fața ei era vizibilă, dar nu și semnul din naștere. Arăta trufașă, rece și îndepărtată, și lui Alexander i se păru că temperatura din cameră scăzuse cu câteva grade. Chiar și mâna pe care o așeză într-una din mâinile ei întinse – subțire și cu degete lungi – era înghețată.

- Ce mai faceți, Lord Riverdale? întrebă ea cu vocea aceea joasă pe care și-o amintea, și cu o dicție foarte precisă.

- Sunt încântat că ați venit, domnișoară Heyden, minți el. Cunoașteți pe vreunul dintre vecinii mei? Era foarte conștient că nu îi cunoștea – avusese grijă să nu îi invite pe Sweeney și pe Richman. Permiteți-mi să vi-i prezint.

Conversațiile din cameră se opriseră cu totul. Era oarecum de înțeles, desigur. O față nouă stârnește întotdeauna interesul oamenilor care își petrec aproape toată viața la țară, cu aceiași prieteni și vecini. Chiar și mai interesantă însă era o față care ar fi trebuit să fie măcar în parte familiară, fiindcă locuia la o distanță de doar treisprezece kilometri, însă adevărul era că nu era deloc familiară. Bineînțeles că nimeni nu vedea o față nouă nici acum. Nu își ridică vălul în timp ce Alexander o conducea prin încăpere, prezentându-i pe toți. Își privi toți vecinii purtându-se politicos cu ea, dar îndepărtându-se aproape imperceptibil cu un centimetru sau doi, evident deranjați de înfățișarea ei misterioasă și de manierele arogante, în ciuda faptului că ea le repetă numele și avu un cuvânt politicos pentru fiecare.

Mai este... încă ceva cu ea, se gândi Alexander. Nu putea găsi o exprimare mai clară.

În următoarea oră și jumătate, vecinii își reluară conversația însuflețită și binedispusă, și în timpul acesta veniră și ceilalți trei oaspeți care lipseau. Era evident că toți erau recunoscători că fuseseră invitați și fericiți să vadă interiorul acestei case, să judece cu ochii lor cât de ponosită era, să îl vadă în propriul său mediu. Veniseră să se simtă bine și să îi facă și pe ceilalți să se simtă bine, să fie prietenoși, să se împrietească cu el. La urma urmei, Brambledean Court și contele de Riverdale erau inima acestui colț de țară, iar sosirea lui le trezise speranța într-o viață socială mai animată și mai elevată decât cea din ultimii ani, sau chiar dintotdeauna, în unele cazuri. Se așezară, se ridicară în picioare și se plimbară nestingheriți, în timp ce împărțeau festinul pe care doamna Mathers, bucătăreasa lui Alexander, îl pregătise cu mare entuziasm și iscusință, în bucătăria ei veche.

Domnișoara Heyden rămase tot timpul în mijlocul lor. La început se așeză alături de vicar și de soția lui, de un colonel în retragere și soția acestuia. Apoi alții le luară locul, evident curioși să afle tot ce puteau despre ea și suficient de amabili încât să nu o lase singură. Ea nu se mișcă de pe scaunul pe care i-l oferise după ce o prezentase tuturor. Nu era nesociabilă. Răspundea când i se vorbea și asculta cu o anumită seninătate și grație. Își sorbi ceaiul pe sub vâl, dar nu mâncă nimic.

Alexander descoperi că îi era greu să nu fie conștient de fiecare mișcare a ei. Ar fi fost o lipsă de amabilitate să spui că ea era singura notă discordantă dintr-o petrecere de altfel însuflețită și armonioasă. Pentru că nu era. Dar toți cei care se apropiau de ea deveneau cumva prea entuziaști în prezența ei, și nimeni nu stătea lângă ea mai mult de câteva minute. Ar fi fost incorect să spui că manierele ei erau reci. Pentru că nu erau. Nu era nici taciturnă, nici încrezută, nici în alt fel în care nu ar fi trebuit să fie. Era doar... *altfel*. Și mai era și vâlul. Cu siguranță că era și vâlul. De parcă ai fi asistat la o petrecere

la care unul dintre oaspeți se înșelase și o considerase bal mascat, și nimeni nu voia să îi spună că se înșelase. Toți păreau puțin stânjeniți. Toți se încăpățâneau să nu îi observe fața ascunsă.

Primul care plecă fu unul dintre arendași, împreună cu soția. Fu un semnal pentru ceilalți, deși toți păreau că nu doreau s-o facă, și asta îl măgulea.

- Mi-am luat libertatea, spuse Alexander când domnișoara Heyden se ridică și ea, de a trimite trăsura dumneavoastră înapoi la Withington, domnișoară Heyden. Îmi voi rezerva onoarea de a vă conduce eu însumi acasă, cu trăsura mea.

Ea îl privi, fără să ezite, prin vâl, apoi se așază din nou fără să spună nimic, strângându-și mâinile în poală.

Alexander dădu mâna cu toți oaspeții care plecau, un proces îndelungat și lent, în care fiecare îi mulțumea cu multe vorbe pentru invitație și ceai. Unii îi cerură să transmită complimentele lor bucătăresei. Câțiva sperară, așa cum făcuseră și în ocaziile precedente, că avea să rămână la țară și îl vor vedea mai des. Unul sau doi întrebă de doamna Westcott, mama lui, și Lady Overfield, sora lui. Un fermier arendaș se gândea că vremea din primăvara aceea prevestea recolte bune, iar altul, care auzise, argumentă că o primăvară uscată și călduroasă prevestea adesea o vară umedă și răcoroasă și o recoltă slabă. Tânăra lady care realizase pirueta mai devreme repetă aluzia că salonul Excelenței Sale ar fi divin pentru un dans neprotocolar. Mama ei îi spuse din nou să se poarte cuviincios. Dar în cele din urmă plecară toți, și Alexander porunci să fie adusă trăsura lui.

Când rămaseră singuri, domnișoara Heyden se ridică din nou.

- Ați trimis trăsura mea acasă fără să mă consultați, Lord Riverdale, spuse ea.

Era evident o mustrare.

Își dori să n-o fi făcut. Ar fi fost fericit să o vadă plecând și să poată spera că nu avea s-o mai vadă niciodată. Poate că i-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi bătut din picioare și ar fi făcut o scenă. Dar enervarea ei era perfect controlată. El își duse mâinile la spate și o privi calm. Dumnezeu mare, ce înaltă era. Nu era obișnuit să privească femeile direct în ochi – sau în ceea ce se vedea din ochii ei de sub văl.

– Domnișoară Heyden, în ultima ocazie în care ne-am întâlnit mi-ai cerut să mă căsătoresc cu dumneata. Nu simți că ar trebui să ne cunoaștem ceva mai bine înainte de a hotărî dacă acesta este lucrul pe care ni-l dorim amândoi? Numai dacă nu ai hotărât deja să îți retragi oferta. Dacă este așa, voi trimite o cameristă să te însoțească și un lacheu care să stea pe capră cu vizitiul meu.

– Nu m-am răzgândit. Înseamnă că te-ai gândit la propunerea mea?

– M-am gândit, da, răspunse el șovăielnic. Aș fi fost nebun dacă nu aș fi făcut-o. Dar sunt sigur că nici unul dintre noi nu vrea să se căsătorească în pripă, numai ca să aibă timp să se căiască după aceea, așa cum se spune. Mergem? Arată spre uși. Cred că am auzit trăsura trăgând la scară acum o clipă.

Ea se îndreptă spre el, și contele îi deschise una dintre uși. În timp ce o urma, se gândi să-i ofere brațul, dar se hotărî să n-o facă. Era o încălcare a regulilor de politețe care nu îi stătea în fire, dar ea avea ceva... Părea înconjurată de un zid invizibil de gheață. Deși asta era o afirmație nedreaptă. Nu era nimic înghețat în stăpânirea ei de sine. Era doar... *altfel*. Nu se gândise încă la cuvântul pe care îl căuta mintea lui – dacă exista un asemenea cuvânt.

Se întrebă dintr-odată dacă ceaiul lui fusese primul ei eveniment social. Părea incredibil, fiindcă avea aproape treizeci de ani. Dar... poate chiar fusese o adevărată pustnică până în această zi. Poate că fusese îngrozită toată

după-amiaza, stăpânindu-se doar prin puterea voinței. El o provocase să vină dacă avea curajul. Poate că demonstrase mai mult curaj decât și-ar fi putut imagina el.

Poate că era disperată să se căsătorească. Deși *disperată* era un cuvânt lipsit de amabilitate. *Nerăbdătoare*, atunci. Poate că dorința ei de a găsi pe cineva cu care să se căsătorească – ca să folosească propriile ei cuvinte – întrecea orice altceva. Posibilitatea aceasta o făcea să pară mai umană și poate chiar puțin mai plăcută.

Îi oferi mâna ca să o ajute să se urce în trăsură și fu puțin cam surprins când ea acceptă.

O trimisese pe Maude acasă cu trăsură ei. Poate că nu simțise nevoia de a respecta regulile de bună-cuviință pentru că se considera un posibil logodnic. Dar era oare un posibil logodnic? În tot timpul aceluia ceai înfiorător nu făcuse și nu spusese nimic care să sugereze așa ceva. Nici vecinii lui nu făcuseră nici o aluzie, deși unii dintre ei îi cunoscuseră pe unchiul și mătușa ei și îi transmiseseră acum condoleanțe, bucurându-se că o întâlniseră. Însă nici unul nu părea cu adevărat bucuros. Dar poate că era vina ei. Fără îndoială că era vina ei, de fapt.

Fusese de departe cea mai dezastruoasă după-amiază din toată viața ei – în orice caz, din toată viața ei după vârsta de zece ani. Se așeză pe bancheta trăsurii lordului Riverdale, lăsându-i loc lângă ea, și își dori să se fi aflat în trăsură ei. Cele două ore de chin i se păruseră o veșnicie și așteptase să se poată prăbuși în trăsură, să închidă ochii și să simtă prezența mângâietoare a lui Maude alături de ea. Nu putea face asta. Pur și simplu nu putea. El era prea masculin și prea chipeș și lumea era un loc prea vast și prea plin de oameni.

Își dorea să se poată strânge ghem, pe banchetă sau pe podea. Nu știa cum avea să-și poată controla panica timp de... Cât timp dura să străbați treisprezece kilometri? Nu mai putea gândi limpede.

- Vrei să-ți ridici vălul? întrebă el când trăsura porni din fața intrării.

Chiar nu înțelegea? Mai avea nevoie de încă un văl, cu care să-l acopere pe primul - cu care să se acopere cu totul, de fapt. Voia cu disperare să fie singură. Dar nu avea nici un rost să își îndrepte furia asupra lui. Ea pusese în mișcare tot coșmarul acesta. Avea să dea înapoi acum? Luase o hotărâre și plănuse totul deliberat, la rece. Înălță mâinile și își ridică vălul peste borul bonetei. Dar întoarse ușor capul, cu partea stângă spre fereastră.

- Mulțumesc mult, zise el. Și, după câteva momente de tăcere: Ai fost întotdeauna o pustnică, domnișoară Heyden?

- Nu. Ca proprietar al unei afaceri înfloritoare, nu stau tot anul acasă, adunând profiturile, în timp ce alții fac planurile, iau deciziile și lucrează. Am învățat de la unchiul meu cum să conduc afacerea și am petrecut multe ore cu el în ateliere, cu meșterii, și la birouri, cu funcționarii și cu cei care creează modelele. Sunt o femeie de afaceri adevărată, nu doar cu numele.

Unchiul și mătușa ei îi îndepliniseră multe capricii și îi respectaseră libertatea personală, dar insistaseră foarte mult să fie educată așa cum se cuvenea - educație pe care nu o primise până la vârsta de zece ani. O angajaseră pe domnișoara Briggs, o guvernantă vârstnică, care i se păru la început o bătrânică drăguță și scumpă. Și chiar așa era, oarecum, însă îi impusese elevei sale o programă școlară strictă, încurajând-o să exceleze în ea și insistând asupra acestui lucru. Domnișoara Briggs o învățase bunele maniere, o învățase să facă sport, să vorbească și să se poarte în public, să converseze politicos cu străinii și alte deprinderi sociale. Când Wren împlinise optsprezece ani, fusese lăsată în sfârșit să plece, cu o pensie frumoasă și o căsuță acoperită cu stuf, iar unchiul lui Wren o adusesse pe cheltuiala lui pe sora ei, din celălalt capăt de țară, ca să locuiască împreună.

Însă adevărata educație a lui Wren – sau educația pe care o considera ea adevărată – venise chiar de la unchiul ei. Pe când avea doisprezece ani, o luase cu el la sticlărie și își dăduse seama că pasiunea vieții lui o molipsise și pe ea. „De-abia am putut scoate o vorbă despre altceva în drum spre casă“, îi spusese el mai târziu mătușii Megan. „Și după primele treizeci și nouă de întrebări pe care mi le-a pus, am pierdut șirul. Avem o mică minune printre noi, Meg.“

- Ai locuit cu unchiul și mătușa dumitale toată viața, până la moartea lor? întrebă contele de Riverdale.

- De la vârsta de zece ani. Mătușa m-a dus în casa unchiului din Londra – pe care a vândut-o după aceea – și peste o săptămână s-au căsătorit.

- Porți numele lui.

- M-au adoptat.

De-abia după moartea unchiului ei găsisese certificatul de botez printre hârtiile lui și văzuse că era vorba despre o adopție legală. Documentul purta semnătura tatălui ei – și când văzuse asta, fusese șocată și simțise o arsură la stomac.

Urmă o altă scurtă tăcere. Poate că el aștepta o altă explicație.

- Ai un mod de a-ți întoarce privirea spre mine când vorbești, dar nu și fața, spuse el în cele din urmă. Probabil că e solicitant pentru ochi. Nu vrei să întorci și capul? Ți-am văzut partea stângă a feței când te-am vizitat, și te rog să-ți amintești că nu am luat-o la fugă tipând, nu m-am strâmbat și nici nu am leșinat.

Cuvintele lui fură atât de neașteptate, încât îi veni să râdă, dar se stăpâni și se întoarse cu fața spre el. Va putea oare să facă vreodată asta cu ușurință? Și va mai avea ocazia să o facă? Nu era deloc sigură că voia să continue cu asta – sau că el voia.

- De fapt, nu e ceva înspăimântător, să știi, continuă el, după ce îi privi pe îndelete fața. Pot să înțeleg că ești foarte conștientă de asta. Pot să înțeleg că o tânără lady consideră că semnul acesta este un defect serios. Dar

nu e imposibil de privit. Bineînțeles că orice om care se uită la dumneata îl va observa imediat. Unii chiar te vor ocoli. Dar aceștia sunt oamenii care oricum nu îți merită prietenia. Cei mai mulți dintre oameni se vor uita însă la el și apoi nu îl vor mai vedea. Eu am observat semnul prima dată și l-am observat din nou acum, dar pariez că după ce te voi mai vedea de câteva ori, nu voi mai vedea pata. Te voi vedea doar pe dumneata.

„Te voi vedea“, spusese el, nu „te-aș vedea“. Însemna că se aștepta s-o vadă din nou? Inspiră încet. Unchiul ei obișnuia să spună cam același lucru ca și lordul Riverdale. „Ce semn din naștere?“ obișnuia el să spună atunci când era vorba despre asta, și apoi se prefăcea că tresare când se uita la ea și îl observa. Și uneori îi cerea să îl privească în față, și se încrunta și îi privea o parte a feței și pe cealaltă și spunea ceva ca: „Aha, da, semnele purpurii sunt în partea stângă. Nu-mi aminteam“.

- Și înainte de a împlini zece ani? întrebă contele când văzu că ea nu spunea nimic. Părinții dumitale au murit?

- Viața mea a început la vârsta de zece ani, Lord Riverdale. Nu-mi amintesc ce a fost înainte.

El o privi atent, ușor încruntat. Însă nu mai insistă.

Era timpul să facă ea următoarea mutare, fiindcă se părea că nu se putea face ghem pe dușumea și nu voia să cedeze în fața panicii care o amenința încă.

- Și care a fost viața dumitale înainte de a moșteni titlul? întrebă Wren.

Cunoștea elementele principale, dar nu și detaliile.

- A fost o viață banală, dar fericită - banală atunci când o descrii, dar fericită când o trăiești. Până acum șapte ani am avut ambii părinți, și mai am și o soră, la care țin foarte mult. Nu toți oamenii sunt atât de norocoși când e vorba despre frați. Tatăl meu era foarte legat de câinii lui, de cai și de vânătoare. Era inimos și foarte iubit, și mă tem că era și cam sărac. După ce a murit, mi-au trebuit cinci ani ca să pun pe picioare Riddings

Park. În timpul acesta, sora mea a fost eliberată dintr-o căsătorie nefericită prin moartea prematură a soțului ei și a venit să locuiască din nou cu mine și cu mama, iar eu începusem o viață pe care speram să o continui, cu foarte puține schimbări, până la moarte. La orizontul meu exista un singur nor, și anume faptul că eram moștenitorul unui conte de douăzeci de ani, care putea să nu se căsătorească ani în șir, neproducându-și propriii moștenitori. Dar nu părea un motiv prea mare de îngrijorare. Harry era un băiat sănătos și destul de cuminte. Ți-ai dat osteneala să afli unele lucruri despre mine. Fără îndoială că știi cu exactitate ce s-a întâmplat și cum au ajuns îngrijorările mele să se transforme în fapte.

- Căsătoria dintre tatăl tânărului conte și mama lui a fost una bigamă, spuse ea, iar contele a devenit ilegal și prin urmare nu a mai putut moșteni titlul. Așa că a trecut la dumneata. Care era - sau este - relația duminică cu el?

- Văr îndepărtat. Harry are același străbunic ca și mine, venerabilul Stephen Westcott, conte de Riverdale.

- Nu voiai titlul? îl întrebă ea.

- De ce l-aș fi vrut? o întrebă el la rândul lui. Mi-a adus numai îndatoriri, responsabilități și dureri de cap, în schimbul dubioasei distincții de a fi numit *conte de Riverdale* și *milord* în loc de simplul Alexander Westcott, pe care l-am considerat întotdeauna un nume destul de distins.

Mulți bărbați ar ucide pentru un asemenea titlu, se gândi ea, chiar și neînsoțit de o avere. Era nedumerită, descoperind cât de puțin însemna pentru el. Respectul și chiar venerația cu care fusese tratat de vecinii săi în timpul ceaiului nu erau prin urmare importante pentru el. Prefera să se întoarcă la prețiosul lui Riddings Park, unde viața era banală, dar destul de fericită, după propriile lui cuvinte.

Înainte de a-l cunoaște, se așteptase să fie un aristocrat cu nasul pe sus, plin de sine - de aceea fusese

al treilea și nu primul de pe lista ei. Și, de cum îl văzuse, se așteptase și mai mult la așa ceva.

Dintr-odată, își dădu seama cât de singuri erau în spațiul închis al trăsुरii și se simți din nou stânjenită de splendida lui masculinitate. Fiindcă nu era vorba doar de înfățișarea lui perfectă. Mai era și altceva la el, ceva care îi oprea respirația în gât și o învăluia într-un fel invizibil, dar sufocant. Era un lucru pe care nu-l mai experimentase niciodată – dar cum ar fi putut să-l experimenteze?

– Te-ai gândit vreodată la căsătorie înainte de a moșteni titlul? îl întreabă ea.

El ridică din sprâncene, dar nu răspunse imediat.

– M-am gândit, zise în cele din urmă.

– Și ai avut în vedere pe cineva anume? întreabă ea, sperând că răspunsul era nu.

– Nu, răspunse el, și ea nu crezu că mințea.

– Ce căutai? Ce fel de... calitate?

Nu era treaba ei, bineînțeles, și răspunsul lui – dacă îi răspundea – putea să-i aducă durere sau disconfort. Nu avea cum să spună că voia o pustnică, o femeie ca un arac de fasole, cu o față distrusă, implicată într-o afacere incompatibilă cu prestația unei lady – și având aproape treizeci de ani, nu?

– Nimic deosebit. Speram doar să cunosc pe cineva cu care să mă simt comod.

Era un răspuns ciudat pentru un bărbat care arăta cum arăta el, și avea atât de multe de oferit, chiar și înainte de a moșteni Brambledean.

– Nu căutai iubire? întreabă ea. Sau frumusețe?

– Sper, desigur, că voi avea o căsătorie plină de afecțiune. Dar frumusețea ca un scop în sine? Sunt multe feluri de frumusețe, și multe dintre ele nu se văd de la prima privire.

– Și te-ai putea simți comod cu mine? Ai putea simți vreodată afecțiune față de mine?

Nu putea întreba, bineînțeles, dacă ar fi putut ajunge vreodată să o considere frumoasă.

El o privi atâta timp încât trebui să se străduiască din toate puterile să nu întoarcă fața. Oare după-amiaza asta îngrozitoare nu avea să se sfârșească niciodată?

- Nu pot decât să fiu sincer cu dumneata, domnișoară Heyden, spuse el în cele din urmă. Nu știu.

Ei bine, o căutase cu lumânarea. Se așteptase oare ca el să mintă? Măcar fusese destul de domn ca să îi ofere un răspuns diplomatic. Dacă drumul acesta nu se termina în curând, avea să țipe cu siguranță. Dar nu putea să renunțe la întrebări.

- Banii mei ar fi prea scump plătiți?

- Există multă durere în spatele acestor cuvinte. Durerea dumată e cea care mă face să ezit, domnișoară Heyden.

Răspunsul lui fu atât de neașteptat, încât se simți de parcă i-ar fi tras un pumn în stomac. Ce știa el despre durere? Și mai ales despre durerea ei?

- E o calitate atât de neatrăgătoare? întrebă ea cât putu de trufaș. Și întoarse capul.

- Oh, nu, răspuse el. Chiar dimpotrivă.

Ea se încruntă, neînțelegând. Dar el nu se explică și nu mai avea timp de alte întrebări. În sfârșit, în sfârșit, străbătuseră distanța dintre Brambledean și Withington, și trăsura se opri în fața ușii.

- Pot să te mai vizitez? o întrebă el.

Trebuia să fie nebună ca să fie de acord. Deschise gura să spună nu. Emoțiile ei erau atât de răvășite, încât le simțea ca pe niște răni reale, fizice. Intimitatea camerei ei părea să se afle încă la un milion de kilometri distanță. Dar era posibil ca toată viața ei viitoare să atârne în balanță - în simpla diferență dintre *da* și *nu*.

Ah, planul acesta al ei părea atât de plin de speranță și posibilități atunci când îl concepuse. Cum își putuse imagina vreodată că era posibil?

- Da, spuse ea când îl văzu pe vizitiu în fața ușii, așteptând un semnal al stăpânului său ca să o deschidă.

capitolul 3

Problema visurilor vechi, se gândea Alexander după patru zile, în timp ce străbătea același drum, era că aveau enervantul obicei de a rămâne pe loc mult timp după ce nu-și mai găseau locul în viața lui.

El nu era un visător, fiindcă se simțise întotdeauna obligat să așeze datoria și responsabilitatea înaintea înclinațiilor personale, și lucrurile acestea nu erau compatibile. Renunțase la visuri cu aproape șapte ani în urmă, la moartea tatălui său. Muncise fără răgaz ca să îndrepte lucrurile la Riddings Park, chiar dacă era foarte tânăr pe vremea aceea. Cu un an în urmă, când totul acolo prospera în sfârșit, făcuse greșeala de a sufla peste tăciunii acelor visuri, readucându-le la viață, dar trebuise s-o ia de la capăt cu Brambledean Court.

De data asta însă, sarcina era și mai descurajantă. Erau în joc viețile oamenilor și mijloacele lor de trai. Și singurul mod în care se putea achita de această misiune era o căsătorie pentru bani. Încercase să se gândească la alte modalități, dar nu era nici una. Orice ipotecă sau împrumut ar fi trebuit plătite. Orice speranță de a câștiga o mare avere la curse sau la cărți ar fi fost riscantă. Și ar fi putut aduce și o mare pierdere. Nu, trebuia să fie căsătoria.

Visul pe care și-l permisese fusese eternul vis al tinerilor plini de speranță - viziunea unui lucru minunat și magic, mai presus decât tot ce experimentaseră alții, romantismul și marile pasiuni care au inspirat cele mai memorabile poeme ale lumii. Era puțin cam stânjenitor să-și amintească acum de asta. Probabil că oricum nu ar fi găsit o asemenea iubire. Dar mai stăruia și acum dorința după ceva diferit de ceea ce putea aștepta,

puțină... pasiune. Oricum, nu fusese să fie. Viața avea alte planuri pentru el.

Privi pe fereastră, la gardurile vii înflorite, la arborii ai căror frunze erau încă de un verde strălucitor și primăvărat, la cerul albastru presărat cu nori albi și pufoși, la soarele care încălzea totul, dar nu cu fierbințeala somnolentă a verii, ci cu proștețimea primăverii. Putea să simtă mirosul bun al pământului prin fereastra deschisă, și auzea păsările cântând peste scârțâitul roților trăsorii și peste păcănitul copitelor cailor. Viața era totuși frumoasă. Trebuia să-și amintească asta. Puteai să pierzi din vedere foarte ușor binecuvântările, dacă te bălăceai în ceea ce ar fi trebuit să fie. Visurile erau foarte bune dacă rămâneau la locul lor, dar nu trebuia să le dai voie să dea buzna peste realitate.

Plănuise să plece la Londra înainte de Paște. Chiar dacă sesiunea parlamentară și evenimentele sociale ale sezonului nu aveau să înceapă decât după aceea. Se spunea că sezonul era cel mai mare târg de căsătorii, și plănuise să-și cumpere anul acesta o mireasă bogată - îngrozitor gând, îngrozitoare terminologie, îngrozitoare realitate. De parcă doamnele ar fi fost bunuri de larg consum. Dar prea adesea chiar asta erau. Se putea aștepta să și reușească. La urma urmei, era pair al regatului, și era tânăr. Mai era, bineînțeles, și relativa lui sărăcie, dar de fapt era doar *relativă*. Cu un an în urmă fusese domnul Westcott de la Riddings Park, un burlac prosper și eligibil. Târgul de căsătorii îl îngrozea. Era oare posibil să scape de chinul de a-și găsi o soție bogată, înainte chiar de a ajunge acolo?

Încă nu știa exact de ce făcea această călătorie. În timp ce trăsura intra pe aleea care ducea la Withington House, se întrebă de ce distanțele păreau întotdeauna mai scurte atunci când nu voiai să ajungi la destinație. Poate că nu ar fi trebuit să vină din nou. Domnișoara Heyden avea ceva respingător. Nu era fața ei. Ea nu avea cum să schimbe asta, și el credea ceea ce îi spusese,

și anume că s-ar fi putut obișnui atât de mult cu semnul din naștere, încât să nu-l mai observe. Nu era nici înălțimea, deși faptul că ea avea aproape doi metri trebuie să fi descurajat mulți bărbați. El era mai înalt. Nu, nu avea nimic de-a face cu înfățișarea ei.

Ceea ce îl respingea era, paradoxal, tocmai lucrul care îl adusese înapoi aici. Durerea ei. Era ascunsă cu multă grijă. Era acoperită cu un văl mai gros decât cel de pe fața ei. Era împachetată într-un mod foarte rece și stăpânit. Dar țipa din străfundurile ei, și el era îngrozit, dar și fascinat. Era îngrozit pentru că nu voia să se înece în ea și pentru că bănuia că durerea ar fi putut s-o înghită dacă își pierde vreodată controlul. Însă era și captivat de ea, pentru că era o ființă omenească, și el fusese binecuvântat sau blestemat cu milă față de suferința umană.

Însă era aici, oricare ar fi gândurile și îndoielile care mișunaseră în mintea lui și nu îl lăsaseră să se bucure de peisaj. Acum era prea târziu ca să se întoarcă din drum. Probabil că ea îl auzise sosind, deși nu era așteptat exact în ziua aceea, și un rânđaș ieșea deja din grajduri. Poate că avea să iasă și ea, deși nu părea probabil, fiindcă era o pustnică.

Nu ieșise. Nu era nici în salon. Intră acolo la două minute de la sosirea lui, cu o rochie cenușie cam veche și mototolită, cu părul răsucit într-un coc simplu și cam neglijent pe gât, cu obrazul drept puțin cam îmbujorat – da, putu să vadă acest detaliu pentru că nu purta văl. Părea puțin cam emoționată, cu ochii puțin cam strălucitori, și el văzu pentru prima dată că ea nu era doar o frumusețe rece. Era chiar drăguță.

– Lord Riverdale, spuse ea.

– Îmi cer iertare. Te-am luat prin surprindere. E un moment nepotrivit?

– Nu. Ea traversă încăperea și îi întinse mâna. Eram în birou, adunând o coloană lungă de cifre. Va trebui să o iau de la capăt când mă întorc, dar este vina mea

că nu am împărțit-o în mai multe secțiuni, ca să adun câte una pe rând. Nu mă așteptam să vii din nou, și eram atât de cufundată în adunat încât nici nu te-am auzit sosind. Sper că nu te-am lăsat să aștepți prea mult.

- Deloc.

El îi luă mâna în mâna lui și o privi îndelung. Era limpede că o surprinsese, și avea nevoie de câteva momente ca să-și îmbrace armura obișnuită. Acest lucru se întâmpla, însă, chiar înaintea ochilor lui. Respirația ei deveni mai controlată. Culoarea din obraz dispăru, la fel ca strălucirea din privire. Manierele ei deveniră mai reci și mai măsurate. Era o transformare grăitoare.

Ochii ei căzură pe mâinile lor, și își trase mâna.

- Ei bine? spuse ea. L-ai observat astăzi?

Că nu purta vâl? Dar apoi își dădu seama la ce se referea - „am observat semnul prima dată și l-am observat din nou acum, dar pariez că după ce te voi mai vedea de câteva ori, nu voi mai vedea pata“.

- Da, l-am observat. Dar te văd de-abia a treia oară. Oricum, nu m-am dat încă înapoi, nici nu am ieșit din cameră țipând.

- Poate că îmi vrei cu disperare banii.

El inspiră profund, înainte de a-și permite să răspundă.

- Și poate că voi pleca acum, domnișoară Heyden, și te voi lăsa să începi să aduni din nou coloana aceea de sus.

Culoarea din obrazul ei reveni.

- Îți cer iertare. Nu ar fi trebuit să spun asta.

- De ce ai spus-o? Te prețuiești atât de puțin, încât crezi că numai banii îți oferă o oarecare valoare?

Văzu că ea luase întrebarea în serios. Se gândea la asta.

- Da, răspunse în cele din urmă.

Acesta fusese momentul în care ar fi trebuit într-adevăr să plece. Era un răspuns devastator, și nici măcar nu fusese rostit în grabă. Nu putea să ia asupra lui o asemenea distrugere, chiar dacă i-ar fi oferit toate bogățiile din

lume. Dumnezeu mare, totul din cauza unui semn din naștere care nici nu se remarcă?

- Ce ți s-a întâmplat? o întrebă el, dar ridică mâna s-o oprească, imediat ce rosti cuvintele. Nu, nu am dreptul la un răspuns. Dar nu mă voi căsători cu dumneata numai pentru banii dumitale, domnișoară Heyden. Dacă într-adevăr crezi că nu mai ai altceva de oferit, și dacă într-adevăr crezi că eu nu îți pot oferi căsătoria decât în schimbul banilor dumitale, atunci spune-o acum, ca să terminăm cu asta. O să-mi iau rămas-bun și nu va trebui să mă mai vezi vreodată.

Ei îi luă mult timp să răspundă. Se retrase și mai mult în cochilia ei rece, devenind parcă mai înaltă, mai subțire, mai calculată, mai austeră - Dumnezeu mare, femeia asta nu avea nevoie de un vâl, decât poate pentru a ascunde semnul din naștere. Putea să se ascundă foarte bine, rămânând totuși la vedere. Se simți înghețat, respins din nou. Își dori din toată inima s-o audă rostind cuvântul acela, și se rugă să nu-l rostească.

- Cred, spuse ea în cele din urmă, că ești un om bun, Lord Riverdale. Cred că meriți și... ai nevoie de mai mult decât ți-aș putea oferi eu. Ai ajuns într-o situație disperată, agravată de faptul că ai o conștiință. Eu nu-ți pot aduce decât bani. Du-te și găsește pe altcineva - cu sincerele mele urări de bine.

Dumnezeule mare!

Apoi ea se trase chiar într-o parte, cu mâinile încrucișate, evident ca să îi facă loc să iasă.

El inspiră din nou, încet, expiră și inspiră iar, înainte de a spune ceva. Și de ce nu pleca?

- Ieși vreodată afară? o întrebă. E o zi frumoasă de primăvară, caldută chiar, într-un fel proaspăt. Și ai o grădină care pare mare și frumoasă. Vino să te plimbi cu mine acolo, și să lăsăm în casă drama asta tensionată pe care am jucat-o, și să vorbim despre vreme și flori și lucrurile plăcute și importante din viața noastră. Așa ne vom cunoaște mai bine.

Femeia asta nu se grăbea niciodată să vorbească. Îl privi în tăcere câteva momente, înainte de a răspunde.

- O să-mi aduc șalul și boneta, și o să-mi schimb pantofii.

Era într-adevăr o zi încântătoare. Wren se opri la capătul treptelor din fața casei, ridică fața spre cer și inspiră profund.

- Nu e ciudat, spuse el, că avem nevoie de toată ploaia îngrozitoare care murează atât de des insulele britanice, ca să ne putem bucura de frumusețea luxuriantă a unei asemenea grădini?

- Am văzut tablouri ale pământurilor care nu primesc aproape nici un strop de ploaie. Vegetația e săracă, și uneori e chiar deșert. Totuși, par să aibă un fel de frumusețe a lor. Lumea noastră e făcută din asemenea contraste, ca și viața însăși. Poate că nu ne-am putea bucura niciodată de asta dacă nu ar exista și aceea, de aici dacă nu ar exista și dincolo, de acum dacă nu ar exista și apoi.

- Sau de un obraz drept perfect, dacă nu ar exista și unul stâng pătat.

Ea se întoarse spre el, uimită. El îi zâmbea, și ochii lui râdeau. Dar în loc să se simtă ofensată de vorbele lui, se simți... impresionată.

- *Perfect?* întrebă ea.

- Probabil că ți s-a mai spus asta.

Nu i se spusese. Dar oamenii care o văzuseră erau foarte puțini. Nu îi plăcea turnura pe care o lua conversația.

- Vino să vezi dealul cu narcise, spuse ea, întorcându-se spre dreapta și traversând pajiștea spre sud.

Guvernanta ei irosise mult timp și multe strădanii ca să o învețe să pășească mărunț, ca o lady, și ea învățase. Mersese așa acum câteva zile, de exemplu, în salonul de la Brambledean. Dar în rest mărșăluia, mai ales când era afară, și picioarele ei lungi se mișcau foarte ușor în ritm alert.

El pășea comod alături de ea. Nu cunoscuse mulți bărbați. Nu cunoscuse mulți oameni, de fapt. Dar majoritatea bărbaților pe care îi întâlnise erau mult mai scunzi decât ea. Contele de Riverdale era cu câțiva centimetri mai înalt, un fapt care îl făcea să depășească doi metri.

Chiar nu se așteptase ca el să vină din nou, deși o întrebase dacă putea. Nu menționase nici o zi, și asta i se păruse semnificativ. Își dori să fi fost mai frumos îmbrăcată, dar nu voise să îl lase să aștepte în timp ce ea se schimba și se pieptăna altfel. În plus, acum purta o bonetă.

- Cea de lângă casă e o grădină de trandafiri? întrebă el, arătând în direcția respectivă.

- Da. Creația mătușii mele, mândria și bucuria ei. Își iubea grădina, și grădina o iubea. Eu pot să plantez un șir de semințe de flori la distanță corectă, la adâncime corectă și în perioada corectă a anului. Pot să le acopăr atent cu pământ și să le ud cât de des - și să nu le mai văd niciodată. Până la urmă, i-am sugerat o diviziune corectă a muncii. Ea le planta și eu mă bucuram de ele.

- Ți-e dor de ea? Și de unchiul dumitale? Cât timp a trecut, mai exact?

- Cincisprezece luni. Credeam că durerea are să amortească odată cu timpul. Apoi m-am gândit că, odată ce va trece anul de doliu și îmi voi pune deoparte veșmintele cernite, voi lăsa lângă ele și durerea cea mai adâncă. Și poate că așa s-a întâmplat. Dar uneori cred că e preferabil să te doară, decât să te simți pustiit. Măcar durerea e ceva. Cred că am ajuns să realizez că nu sunt doar morți. Au dispărut. Acolo unde erau ei nu mai este acum nimic.

Trecură printr-un crâng de arbori și traversară podul japonez de piatră, care înlocuise cu cinci ani în urmă podul vechi și deteriorat de lemn peste pâraul ce bolborosea la vale, și pe care îl putea privi și asculta ore întregi

atunci când era singură. Și apoi ajunseră în vârful culmii prelungi care forma frontiera de apus a grădinii. Cu o săptămână sau două în urmă fusese așternută cu un strat gros de narcise aurii, și frunzele lor verzi și strălucitoare. Unele dintre ele se veștejiseră, dar covorul era încă impresionant.

- Grădina de trandafiri e încântătoare vara, spuse ea, dar eu am preferat întotdeauna dealul cu narcise primăvara. Narcisele cresc în sălbăticie.

- Și dumneata preferi florile sălbatice?

- Poate. Nu m-am gândit la asta. Dar nu poate fi o floare mai încântătoare decât narcisa. E ca o trâmbiță aurie a speranței.

Când se auzi, se simți ca o idioată. O trâmbiță aurie a speranței, auzi.

- Putem să coborâm? întrebă el.

- Da. Arată și mai încântător de jos.

Îi oferi mâna. Ea ezită. Nu avea nevoie de ajutor. Urcase și coborâse dealul de o mie de ori. Stătea în mijlocul narciselor, strângându-și genunchii cu brațele. Se întindea printre ele, cu brațele deschise larg, simțind pământul cum se învârtea sub ea și privind cerul care se rotea deasupra. Dar dacă avea să se căsătorească cu el - și se părea că era un mare *dacă* din partea amândurora - trebuia să se obișnuiască să îl vadă purtându-se ca un gentleman. Domnișoara Briggs o învățase bunele maniere în detaliu - cum trebuia să se poarte un gentleman cu o lady, și cum trebuia să se poarte o lady cu un gentleman. Așa că își așeză mâna în mâna lui, și îi simți degetele calde și ferme care o strângeau în timp ce coborau agale, făcând-o să se simtă aproape grațioasă și feminină. De obicei, ea alerga până în vale. Uneori chiar își fâlfâia brațele ca niște aripi și țipa. Dacă ar fi fost sigură că nu l-ar fi scandalizat...

Poate, se gândi ea când ajunseră în vale, cu spatele aproape atingând gardul rustic de lemn, privind în sus - cu mâna încă în mâna lui - poate că dacă ar fi purtat

galben, sau verde, sau orice altă culoare în afară de cenușiul sau movul-deschis care urmau după anul de doIU, și-ar fi recăpătat mai repede buna dispoziție. Poate că golul nu ar mai fi părut atât de gol. Oare culorile afectau starea de spirit?

- Ai ținut foarte mult la ei, îi spuse el.

Vorbea din nou despre unchiul și mătușa ei. Știa că nu era o simplă pălăvrăgeală. Știa că încerca să o cunoască. Probabil că voia ca și ea să-l cunoască. Nu se gândise la asta dinainte. Se așteptase cumva să aleagă un bărbat bazându-se aproape numai pe instinct, cu foarte puține cercetări și fără să-l cunoască prea îndeaproape, să îi facă propunerea, să fie acceptată, să se căsătorească cu el și... Și ce? Să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți? Nu, nu era chiar atât de stupidă. Voia doar să se căsătorească. Să se căsătorească în toată regula. Voia lucrurile fizice, și voia copii. La plural, categoric la plural. Nu se gândise aproape deloc la faptul că trebuia să cunoască soțul pe care îl alegea și să îi permită să o cunoască și el. De parcă s-ar fi așteptat ca viața lor de cuplu să înceapă din ziua în care se întâlneau. Fără nimeni din afară. Fără istorie. Fără bagaje.

Dar nu avea să fie așa. Nu cu el, în orice caz. „Nu mă voi căsători cu dumneata numai pentru banii dumitale, domnișoară Heyden.“ Nu exclusese ipoteza căsătoriei. Nu spusese că nu se va căsători cu ea pentru bani. Doar că nu avea să se căsătorească cu ea *numai* pentru bani. Și asta însemna de fapt că nu avea să se căsătorească deloc cu ea.

„Te prețuiești atât de puțin...“

- Au fost viața și salvarea mea, răspunse ea. Știam că îl vom pierde pe unchiul. Avea optzeci și patru de ani, inima îi era slăbită și respira cam greu. Nu stătea în pat atât de mult cum ar fi făcut alți bărbați în situația lui și nu se plângea niciodată. Era încă activ, poate chiar mai activ decât ar fi trebuit să fie, și mintea îi era încă ascuțită. Dar mișcările lui deveniseră mult mai încete,

și eram conștienți cu toții că sfârșitul se apropia. Ar fi fost teribil de trist, și l-aș fi jelit multă vreme. Dar ar fi fost... Care este cuvântul? Acceptabil? Mersul normal al vieții ne face pe toți să ne pierdem rudele în vârstă. Nimeni nu trăiește veșnic. Dar moartea mătușii Megan, înainte de moartea lui, a fost atât de bruscă, atât de complet neașteptată, încât...

Înghiți cu greu și nu mai putu continua. Nici nu trebuia, oricum. Era clar ce voise să spună, și el o strânse mai tare de mână, în semn de evidentă simpatie.

- Îți cer iertare, continuă ea. Nu sunt singura persoană care i-a pierdut pe cei dragi. Și dumneata ai pierdut oameni pe care îi iubeai.

- Pe tatăl meu. Mă exaspera adesea. Avea principii de viață diferite de ale mele. Trăia ca să se bucure de viață, și s-a bucurat, într-adevăr. Poate că nu mi-am dat seama cât de mult îl iubeam până nu a murit - și cât de mult mă iubea și el pe mine.

Printr-un consimțământ tacit, începură să urce din nou la deal, croindu-și drum printre narcise, ca să nu le calce.

- Mătușa dumitale era și ea în vârstă?

- Oh, nu, deloc. Avea cincizeci și patru de ani. Avea treizeci și cinci când m-a dus în vizită la bărbatul care avea să devină unchiul meu, în casa lui din Londra. S-a dus acolo ca să întrebe dacă nu putea s-o ajute să-și găsească ceva de lucru. Lucrase cândva pentru el, ca doamnă de companie a primei lui soții, care a stat mulți ani la pat. După o săptămână, el s-a căsătorit cu mătușa Megan, și am plecat să locuim cu el. Au fost fericiți. Și-au împărțit fericirea cu mine și m-au adoptat. Am fost cea mai fericită dintre muritori. Încă mai sunt. Unchiul meu mi-a lăsat o avere uriașă, Lord Riverdale. Vei avea dreptul să afli cât de uriașă, bineînțeles, dacă vei hotărî să mergem mai departe.

Era conștientă că lăsase mai multe întrebări fără răspuns, și explicase puține lucruri. Bănuia că el avea tot

dreptul să îi pună aceste întrebări, dar spera să n-o facă. Stăteau pe pod, privind apa care clipoceă, și ea își eliberă încet mâna când își dădu seama că era încă prinsă în mâna lui. Apoi își strânse colțurile șalului. Acolo era mai rece decât la umbra arborilor.

- Sunetul apei are ceva liniștitor, nu? spuse el, și ea știu că nu avea s-o mai întrebe nimic. Și vederea ei.

- Da, are. Îmi place să vin aici, chiar și atunci când narcisele nu sunt înflorite. Mi se pare că e un loc izolat și liniștit. Sau poate că nu mi se pare. Poate chiar așa este. Ce s-a întâmplat cu tânărul văr care și-a pierdut titlul în favoarea dumitale anul trecut?

- Cu Harry? întrebă el, întorcând capul și aruncându-i o scurtă privire. A plecat în Peninsulă, ca să lupte¹ cu armatele lui Napoleon Bonaparte, ca locotenent în Regimentul 95 de Pedestrași, cunoscut sub numele de Pușcașii. Pretinde că se bucură enorm de această experiență, deși a fost rănit de câteva ori și e o continuă sursă de îngrijorare pentru mama și surorile lui. Oricum, nu m-aș fi așteptat la mai puțin de la băiat. A fost întotdeauna plin de energie și poftă de viață, și nu e tipul care să se văicărească sau să devină înăcrit din cauza unor împrejurări pe care nu le poate controla. Cu toate acestea, cred că a fost peste măsură de lovit. Schimbările din viața mea sunt o nimica toată în comparație cu schimbările din viața lui - și mai e și faptul că tatăl lui i-a înșelat mama în cel mai rău mod posibil, iar el și surorile lui au ajuns ilegitiimi din cauza cruzimii contelui. Mă simt vinovat de deznodământ, de parcă aș purta și eu răspunderea nenorocirii lor. Dacă aș fi putut, aș fi refuzat titlul. Din nefericire, nu a fost posibil.

- Și surorile lui?

- Camille și Abigail. Sau dus să locuiască la bunica lor maternă din Bath. Camille a ales să devină institutoare

---

¹ Este vorba despre războiul peninsular (1807-1814), dintre imperiul lui Napoleon, aliat al imperiului spaniol, și Regatul Unit al Marii Britanii, aliatul Portugaliei, pentru controlul Peninsulei Iberice.

la orfelinatul în care a crescut Anna - singurul copil legitim al tatălui lor, acum ducesă de Netherby - și s-a căsătorit cu profesorul de desen vara trecută. El e și un pictor portretist de un oarecare renume, și a primit o moștenire neașteptată anul trecut. Acum trăiesc amândoi într-un conac uriaș, pe dealurile de deasupra orașului Bath, și conduc un fel de azil care oferă un loc în care să studiezi în liniște și cursuri într-o mare varietate de domenii, de la dans la actorie, pictură și scriere. Le oferă celor care vin acolo lecturi, concerte și piese de teatru. Uneori, copiii de la orfelinat se duc acolo pentru picnicuri și petreceri. Au doi copii adoptați, și unul al lor pe drum. Camille a fost o mare surpriză pentru noi toți. Nu a existat niciodată o lady mai supusă convențiilor și mai cu nasul pe sus - și, sincer, mai greu de înghițit - decât ea pe când era Lady Camille Westcott.

- Înseamnă că nenorocirea care i s-a întâmplat a fost până la urmă o binecuvântare?

- Cred că da, încuviință el, deși pare neomenos să spun asta. La început, mama lor s-a dus să locuiască cu fratele ei, care era paroh în Dorsetshire, dar acum a fost convinsă să se mute înapoi în vechea ei casă din Hampshire cu Abigail, fiica cea mai mică. De fapt, Hinsford Manor îi aparține acum Annei, și doamnele s-au mutat acolo la cererea ei. Bănuiesc că încearcă și acum să se obișnuiască cu schimbările din viața lor, ca toți membrii familiei Westcott. Uneori mă simt foarte neajutorat.

- Dar dumneata nu faci exact același lucru? Nu ești de fapt una din figurile centrale din toată învâlmășeala asta?

- Cea care pare să fi beneficiat cel mai mult. Mă tem adesea că Harry, mama și surorile lui mă urăsc, deși trebuie să recunosc sincer că nu au manifestat niciodată vreun resentiment față de mine.

- Restul familiei le sprijină? Sau au fost proscrise?

- Oh, nici vorbă. Familia Westcott s-a strâns în jurul lor - contesa văduvă, verișoara primară a tatălui meu, cele trei fiice ale ei și familiile lor. Și mai e și ducele

de Netherby, al cărui tată s-a căsătorit a doua oară cu una dintre fetele Westcott. Actualul Netherby a fost tutorele lui Harry până la cea de-a douăzeci și una aniversare a acestuia, care a avut loc recent. El i-a cumpărat brevetul lui Harry. Și mai sunt și mama și sora mea. La început, însă, verișoara Viola - fosta contesă - fiicele ei și Harry nu au vrut să accepte nici un fel de sprijin din partea familiei Westcott. Verișoara Viola a resimțit acut faptul că mariajul ei nu a fost valid și prin urmare nu era nici un fel de rudă cu noi. Și-a reluat chiar numele de fată, Kingsley. Iar Camille și Abigail au fost foarte afectate de nelegitimitatea lor și au ales să-și lingă rănile în particular o vreme. Apropo, când ne vom întoarce acasă, să știi că îți voi da un test scris despre toate legăturile acestea de rudenie.

Ea întoarse fața spre el și îi zâmbi. Îi plăceau fulgerările lui ocazionale de umor.

- Dar ar fi prea ușor să iau punctajul maxim. Nu mi-ai spus numele tuturor membrilor familiei Westcott, al soțiilor și al copiilor lor.

- Nume, prenume și titlu? Ai avea nevoie de o săptămână de studiu.

Wren părăsi podul și pășiră unul lângă altul în crâng și înapoi pe pajiște. Îl conduse spre grădina de trandafiri, deși nu erau prea multe de văzut în perioada aceasta timpurie a anului. El fusese foarte prevenitor cu ea. Ea îi oferise puține în schimb.

- Unchiul meu provenea dintr-o familie mică, spuse ea, și a supraviețuit tuturor membrilor. Nu a avut copii nici cu prima soție, nici cu mătușa Megan. Amândoi au fost atât de buni încât să îmi spună că eram singurul copil pe care și l-au dorit vreodată.

Aproape că îl văzu cum se gândea dacă să întrebe ceva despre rudele mătușii ei. Era întors cu fața spre ea, dar ea nu întoarse capul.

- Vara, adăugă Wren înainte ca el să poată spune ceva, aș putea găsi grădina de trandafiri cu ochii închiși,

dacă aş fi destul de nebună ca să încerc. Chiar şi eu trebuie să admit că trandafirii întrec narcisele atunci când este vorba despre parfum.

Pentru tot restul plimbării, discutară cu hotărâre despre probleme impersonale. El nu intră înapoi în casă cu ea, ci îşi luă rămas-bun, asigurând-o că nu avea nevoie să îi fie adusă trăsura până în faţa uşii.

Nu spuse că ar fi vrut s-o vadă din nou.

Îl privi păşind spre grajduri şi îşi dori nebuneşte să fi fost normală. Nu era - normală, adică. Ştia, chiar dacă nu avea cu cine să se compare în afara doamnelor, tinere şi nu chiar tinere, care fuseseră la ceaiul lui - prietenoase, zâmbitoare, râzând şi vorbind despre o mie de subiecte, total în largul lor. Dar dacă ar fi fost normală, nu l-ar fi cunoscut, nu-i așa?

Voia oare să îl vadă din nou? Avea sentimentul ciudat că putea să fie rănită dacă se încăpăţâna să continue relaţia cu el. Nu se gândise la asta, nu?

Oh, voia să fie normală. Dar, vai, era așa cum era.

capitolul 4

După ce petrecu o zi întreagă deliberând şi gândindu-se şi răzgândindu-se şi iar gândindu-se, Alexander îi trimise domnişoarei Heyden o invitaţie prin care îi cerea să vină singură la Brambledean. Nu era chiar potrivit. De fapt, nu era deloc potrivit. Dar nu avea rost să încerce să organizeze alt eveniment social pentru a-i face venirea mai acceptabilă. Nu avea cum să o cunoască în felul acesta. Şi trebuia să o cunoască, dacă voia să se gândească în mod serios la o căsătorie cu ea.

Făcuseră un început la Withington. Nu era de ajuns, nici pe departe, dar era un început. Se întrebă dacă îşi dădea seama în ce intra dacă îl cumpăra într-adevăr ca soţ. Trebuia să ştie şi în ce intra el. Ideea de a fi cumpărat îi repugna, şi asta era o exprimare foarte blândă.

Wren veni la Brambledean după două zile, aducându-și camerista pentru a păstra regulile de bună-cuviință. Era o zi mohorâtă, cu vânt aprig, și faptul acesta nu ar fi trebuit să conteze atâta timp cât rămâneau înăuntru, dar contă. Camerista fu dusă în camerele servitorilor, iar el îi arată domnișoarei Heyden casa. Camerele ponosite și nelocuite păreau și mai întunecoase sub norii grei și cenușii de afară. Îi arată totul - biblioteca veche în care nu mai fusese adusă nici o carte nouă în ultima jumătate de secol, și dacă exista vreuna, Alexander nu reușise să o descopere încă. Îi arată saloanele și camerele de serviciu de la parter. Trecu peste salonul de la primul etaj fiindcă ea îl văzuse deja, dar îi arată așa-numita sală de muzică de lângă ea, în care nu exista nici un singur instrument muzical. Îi arată chiar și camerele care nu aveau o funcție precisă, ca și sufrageria și sala de bal, în care nu dansase probabil nimeni în ultimul secol. Îi arată unele dintre camerele de oaspeți și galeria cu portrete de la etajul al doilea. Galeria era jalnic de depășită, și toate portretele în rame grele aveau mare nevoie de curățare și restaurare. O duse la bucătărie, unde doamna Dearing și doamna Mathers nu spuseră nimic despre multele neajunsuri ale utilităților care nu mai fuseseră îmbunătățite Dumnezeu știa de când.

Apoi străbătură cu greu interiorul parcului, îndreptându-se spre vestul casei, deși el îi oferise și opțiunea de a rămâne în casă și a lua ceaiul în salon. Ea își adusese o pelerină groasă și avea pantofi solizi. Avea și o bonetă, pe care nu și-o scosese nici în casă, și un văl lăsat peste față, probabil pentru a se feri de privirea servitorilor pe care nu îi cunoștea. În timp ce se plimbau, Wren privea în jur, fără să spună multe, și se întoarse de mai multe ori pentru a privi casa din diverse puncte de observație. El văzu că privea critic acoperișul, hornurile și iedera de pe ziduri. Apoi se uită spre grajduri și remiză. Parcul era vast, nu chiar sălbatic, dar lipsit de farmec, fiindcă nu era nici grădină cultivată, nici sălbăticie intenționată.

Nu era un loc care să te îndemne să te plimbi pentru a te relaxa.

- E părăginit și neglijat, spuse el, deși grădinarii muncesc multe ore pe zi și fac tot ce le stă în puteri. Pur și simplu nu sunt destui.

Și ar fi putut adăuga că nu erau nici bani destui pentru a angaja mai mulți, dar asta era probabil evident pentru ea.

- Povestește-mi despre ferme, recolte, animale și muncitori, zise ea. Cât de înaintate sunt metodele folosite?

Erau întrebările energice ale unui om de afaceri, și la fel era și comportamentul ei. Își dădu seama că ea studia și cântărea totul, și asculta cu atenție. De fapt, ea îl supunea unui interviu - și avea tot dreptul s-o facă. La urma urmei, nu ar fi invitat-o aici dacă nu ar fi luat în considerare oferta ei, și ea nu ar fi venit dacă oferta nu ar mai fi fost valabilă. S-ar fi așteptat la o asemenea întâlnire și la asemenea întrebări din partea tatălui viitoarei mirese, dar nu chiar de la mireasă. I se părea ciudat și greșit și al naibii de stânjenitor, chiar umilitor. Dar nu exista nici un motiv care s-o împiedice să se ocupe chiar ea de afacere. Era evident că era inteligentă, și era la fel de evident că nu vedea nici un motiv care s-o facă să-și ascundă inteligența, să zâmbească prosteste, să îl privească cu ochi mari și plini de adorație și să se prefacă neajutorată. De fapt, era chiar amuzant să și-o imagineze purtându-se astfel.

- Mă așteaptă o muncă titanică, spuse el în cele din urmă. Te mai întreb de ce nu mi-am dorit titlul?

- Nu, nu mă întreb. Dar îl ai și asta e. Văd că nu ai decât două opțiuni. Ori pleci de aici și uiți totul în timp ce administratorul dumitale face tot ce poate mai bine - sau mai rău - pentru a păstra lucrurile în mișcare, așa cum se întâmplă de ani de zile. Ori te căsătorești cu o soție bogată. Dar știu că pentru dumneata nu este o alegere viabilă, pentru că ai o conștiință. Bănuiesc că nu îți pasă atât de mult de casă, de parc sau de ferme,

ci de oamenii implicați. De fapt, nu bănuiesc, ci sunt aproape sigură. Prin urmare, trebuie să fie o soție bogată. Dar conștiința te chinuie chiar și în privința asta. Ai fi putut să primești cu amândouă mâinile oferta pe care ți-am făcut-o acum zece zile și să-ți rezolvi problemele, fără să mai ții seama de înfățișarea mea. Dar nu ești în stare de așa ceva. Nu poți - și nu vrei - să te căsătorești cu mine până nu îmi arăți cu exactitate la ce mă pot aștepta. Acum cred că știi. Și nu te vei căsători cu mine dacă nu ești sigur că poți cel puțin să mă respecti. Poți? Să mă respecti, adică?

Era cea mai ciudată femeie pe care o cunoscuse vreodată, și acesta era un eufemism. Era cea mai ciudată persoană, de sex feminin sau masculin, pe care o cunoscuse vreodată, de fapt. Era atât de directă în vorbire și purtare, încât nu aveai cum să te ascunzi de ea; nu existau ocolișurile politicoase, nici blândețea pe care ți-o cerea tactul. Însă era iritat de faptul că era sinceră și deschisă în privința afacerilor, și total închisă în privința propriei persoane.

- Domnișoară Heyden, începu el, oprindu-se sub un stejar uriaș și sprijinindu-se cu spatele de trunchiul lui, în timp ce își încrucișa mâinile peste piept, motivul pentru care m-am gândit la o căsătorie cu dumneata e perfect evident. Dar de ce vrei să te căsătorești dumneata cu mine? Pari să ai tot ce îți trebuie, chiar și libertatea, un lux atât de rar pentru o femeie. De ce vrei să renunți la toate pentru un străin? Mi-ai spus că vrei să te căsătorești. Dar chiar cu oricine? Și vrei, te rog, să îți ridici vălul?

Ea ezită și apoi îl ridică. Iar el își dădu seama că simțise că vorbea cu un miraj. Acum părea măcar umană.

- Am crescut cu un puternic sentiment al propriei mele persoane, spuse ea. Unchiul și mătușa sunt răspunzători de asta, în mare parte. În plus, mi-au făcut rost de o guvernantă strictă, care m-a instruit cu privire la toate cunoștințele academice și sociale necesare unei

lady, iar unchiul meu m-a luat cu el și mi-a arătat cum se conduce o afacere de succes, în timp ce mătușa ne încuraja pe amândoi. Acum un an, am simțit că toată lumea mea s-a prăbușit în multe privințe, însă am preluat conducerea afacerii în propriile mâini și nu m-am mai scaldat în disperare. Mă ocup de tot când sunt aici la țară, deși am un administrator competent. Majoritatea femeilor, dimpotrivă, cresc cu un sentiment tot mai puternic al propriei *feminități*. Se văd în rolul așteptat de fiică, soție, mamă și gazdă, devotate îngrijirii bărbaților din viața lor și copiilor care depind de ele. Bănuiesc că multe dintre ele nu se consideră *persoane independente*, deși cred că altele se simt. Mătușa mea se simțea astfel, chiar dacă a preluat rolul de soție și mamă și le-a îndeplinit extraordinar de bine și a fost foarte fericită în ultimii optsprezece sau nouăsprezece ani din viață. Dacă ar trebui să aleg între a fi o persoană și o femeie tipică a zilelor noastre, Lord Riverdale, aș alege fără ezitare să fiu o persoană. Pentru că am experimentat asta, nu aș mai putea renunța la ea. Dar de ce nu aș putea fi amândouă? Asta m-am întrebat în ultimul timp. De ce nu aș putea fi și femeie, și om independent? De ce nu m-aș putea căsători?

El rămase pe loc și o privi îndelung, iar ea tăcu, așteptându-i răspunsul cu sprâncenele ridicate. Stătea la o distanță de câțiva pași, în plin soare, înaltă și subțire, mândră, cu bărbia ridicată, fără să mai încerce să-și ascundă fața. Da, se gândi el, acesta era aspectul pe care nu reușise să îl definească până acum. Ea nu era tipic feminină. Era mai mult o persoană independentă decât o femeie – un gând ciudat pe care trebuia să-l cântărească în voie. Și totuși... nu ar fi putut să fie amândouă? Oare o femeie cu un puternic sentiment al propriei personalități nu putea fi la fel de atractivă ca semenele ei care fuseseră crescute pentru a se căsători și a fi mame – și a depinde de alții?

- Și dacă eu - sau alt bărbat - mă dovedesc a fi diferit de ceea ce așteptai? Și dacă sunt așa acum, când sunt treaz, dar fac urât după ce beau și mă port urât cu soția și copiii?

Așa se întâmplase cu sora lui, deși nu existaseră copii.

Ea se gândi la întrebarea lui.

- Viața e plină de riscuri, răspuse în cele din urmă. Singurul mod de a ne apăra de ele e acela de a lua decizii înțelepte. Sau să nu luăm nici o decizie și să trăim o viață statică. Însă nici felul acesta de viață nu e lipsit de pericole. Viața se schimbă în jurul nostru și pentru noi, fie că vrem, fie că nu. Eu nu am vrut ca unchiul și mătușa să moară. Dumneata nu ai vrut să moștenești toate astea.

Arată în jur cu mâinile.

- Dar dacă alegi un soț greșit, vei pierde totul - independența, banii, fericirea.

- Oh, nu, Lord Riverdale. Nu ți-aș da toți banii mei, odată cu persoana mea, prin căsătorie. Nu sunt cu totul smintită, de fapt nu sunt smintită deloc. Vom semna un contract întocmit cu multă atenție înainte de a ne căsători.

Uneori, îl făcea să se înfioare. Deseori îl făcea să se înfioare. Dar s-ar fi înfiorat la fel dacă ar fi vorbit cu un bărbat? Cu tatăl ei, cu unchiul sau cu un tutore? Și dacă răspunsul era nu, ce spunea asta despre el? La urma urmei, se așteptase să negocieze și să semneze o înțelegere cu viitorul socru. Se așteptase ca omul să protejeze interesele fiicei lui.

- Înseamnă că dumneata vei ține băierile pungii? o întrebă el. Și vei scoate bani doar când vei considera necesar?

- În nici un caz. Ea se întoarse și se îndreptă spre casă cu mersul ei caracteristic masculin - deși nu lipsit de o oarecare eleganță. Cum aș putea tolera o căsătorie în care soțul să fie întreținutul sau sclavul meu? Nu aș face-o,

așa cum nu aș putea tolera o căsătorie în care să fiu eu sclava. Nici un bărbat nu s-ar căsători cu mine dacă nu aș avea mulți bani, Lord Riverdale, dar nu vreau nici să cumpăr un soț și apoi să-l țin rob toată viața.

Parcurseră o bucată de drum în tăcere.

- Mi-ai explicat că vrei să te căsătorești pentru că vrei să devii și femeie, nu doar persoană. Ce înseamnă pentru dumneata să fii femeie, domnișoară Heyden?

Poate că era o întrebare nedreaptă. Dacă ar fi vorbit cu o altă femeie, nici nu ar fi visat să o întrebe așa ceva. Dar ea era diferită de oricare altă femeie pe care o cunoscuse, iar el, Dumnezeu să-l ajute, se gândea să se căsătorească cu ea.

Ea inspiră adânc, expiră și inspiră din nou.

- Vreau să fiu sărutată, spuse ea înțepată și foarte demnă. Nu știu aproape nimic despre ce poate fi în spatele unui sărut. Dar vreau. Totul. Și vreau un copil. Copii. Am primit multă căldură și iubire de la mătușa și de la unchiul meu, dar am tânjit în mod pervers după copii. Frați. Prieteni. Acum totul s-a dus odată cu ei. Vreau din nou căldură omenească, dar de data asta vreau mai mult decât căldură. Vreau... Ei bine, nu știu cum s-o spun în cuvinte. Sunt naivă și probabil că par patetică, dar dumneata ai pus întrebarea, și ai dreptul la un răspuns.

- Da. Mulțumesc.

Vorbind pe șleau, voia sex. Hotărâse să cumpere ceea ce voia, crezând că nu-l putea obține altfel din cauza blestematei de pete de pe față. Un bărbat putea cumpăra sexul destul de ușor, oricând dorea, fără să se înhame la jugul căsniciei. Dar ea nu era bărbat, în ciuda faptului că era o femeie de afaceri mândră, de succes. În plus, ea nu dorea doar sex. Voia căldură omenească sub forma unei relații sexuale. Voia mult mai multe decât părea să realizeze. Voia dragoste și, Dumnezeu s-o ajute, credea că o putea cumpăra.

Îl trecu un fior - din nou. Cum i-ar fi putut oferi un schimb corect pentru ceea ce îi aducea ea? Îi putea aprecia frumusețea și eleganța, în ciuda semnului de pe față, și îi putea admira independența și inteligența. Dar... unde era atracția? Nu putea simți nimic. Voia să fie sărutată. Chiar dacă nu-și putea imagina că ar fi putut-o săruta.

- Ce facem în continuare, Lord Riverdale? întrebă ea când se apropiară de casă. M-ai văzut. Eu ți-am văzut casa și o parte din parc și am aflat câte ceva despre tot domeniul. Am conversat și ne-am cunoscut întru câtva. Acum e rândul dumitale să mă vizitezi și apoi va trebui să vin eu din nou aici? Timpul e valoros. Amândoi trebuie să ne căutăm în continuare parteneri, dacă nu suntem mulțumiți unul de altul. Mai are rost să continuăm sau nu?

Deci avea de gând să grăbească lucrurile, nu? Dar avea dreptate în privința timpului. Când venise aici, ca să vadă cum se descurca noul lui administrator, să stabilească împreună ce trebuia făcut, ce se putea face cu resursele lui limitate și care erau primele priorități, avusese de gând să rămână doar până la sfârșitul săptămânii. Plănuia să meargă apoi la Londra, iar mama și sora lui aveau să i se alăture acolo de Paște. Dar luase deja decizia de a-și amâna plecarea până în săptămâna de după Paște, și îi scrisese mamei lui. Adăugase chiar că nu era sigur că va pleca săptămâna următoare. Nu explicase motivul pentru că nu știuse dacă era unul care merita împărtășit. Scrisese ceva vag despre niște treburi, și într-un anumit sens nu mințise. Era treaba lui să se căsătorească cu o soție care să-i dăruiască moștenitori și să îi aducă fonduri. Era un mod îngrozitor de a privi viitorul său și al tinerei doamne cu care avea să se căsătorească, și timp de o clipă fu inundat de un sentiment de scârbă față de el însuși.

- Domnișoară Heyden, spuse el, oprindu-se dintr-odată cu ea la capătul treptelor din față și observând în mod

inutil că în crăpăturile dintre o treaptă și cealaltă creștea iarbă. Trebuie să existe afecțiune sau să putem spera măcar într-un fel de atașament. Nu o să-i spun dragoste. Asta e pentru poeți și visători. Dar trebuie să existe... afecțiune. Nu pot suporta perspectiva unei căsătorii fără afecțiune. Există măcar o posibilitate ca între noi să se nască afecțiunea?

Nu-și putea imagina că el ar fi putut simți așa ceva, dar oare ce simțea ea? Și dacă răspunsul ei era da, era dispus să încerce să îi împărtășească speranța?

- La asta mă refeream când vorbeam despre căldură omenească, zise ea. Nu știu dacă e posibilă între noi. Sunt foarte conștientă de perspectivele noastre diferite. Mă uit la dumneata și văd o frumusețe extraordinară. Dumneata te uiți la mine și vezi... asta. Arată cu o mână spre partea stângă a feței. Va fi dificil pentru dumneata să...

- *La naiba cu fața dumitale!* exclamă el, și apoi se uită uluit la mâna ei care încremenise la un centimetru de obraz și la ochii ei mari. Oh, la naiba cu toate, te rog să mă ierți. Nu am vrut deloc să spun așa ceva. Vreau să zic că...

Dar fu oprit de un sunet și o priveliște neașteptată. Ea râdea.

- Credeam că ești un gentleman perfect, zise ea. Ce încântător e să descopăr că ești uman. Ce ai vrut să spui?

Atunci el își aminti cum arătase ea timp de câteva minute, când o surprinsese la Withington - îmbujorată, cu ochii strălucitori, ușor ciufulită și fără suflare - și drăguță. Și o privi acum, surprinsă și râzând de izbucnirea lui, și îi trecu prin minte că era posibil să simtă un fior de atracție față de ea. Dar numai atunci când lăsa garda jos și îi permitea să vadă un crâmpei din personalitatea pe care o ținea bine ascunsă în mod normal.

- Fața dumitale e doar fața dumitale, zise el. Nu ești dumneata. Și nu e nici pe departe atât de imposibil de privit cum crezi. I-ai permis să te definească, și faptul

acesta nu ți-a făcut nici un bine. Îmi cer iertare, domnișoară Heyden. Și pentru limbajul meu. Dar când te temi că fața dumitale nu te va lăsa să te bucuri de căldură omenească și afecțiune tot restul vieții, îți interzici singură aceste lucruri.

- Dumneata ai putea să simți vreodată afecțiune față de mine? Întrebă ea.

El ezită.

- Nu știu, răspuse în cele din urmă. Sincer nu știu, domnișoară Heyden. Și nu mă voi preface că simt afecțiune doar ca să te conving că fața dumitale nu îmi trezește nici o repulsie.

- Asta e corect.

- Dar dumneata ai putea să simți vreodată afecțiune față de mine?

Ea îl privi câteva minute, cântărindu-l.

- Dacă m-aș putea obișnui cu înfățișarea dumitale foarte arătoasă. Dar cred că sunt încă puțin intimidată de ea.

Fu rândul lui să râdă, încet, dar sincer amuzat. Nu se îndrăgosteau de obicei femeile - și bărbații - doar de exterior, și descopereau doar mai târziu afecțiunea sau opusul ei?

- Deci, spuse ea, continuăm? Sau nu?

Existau câteva motive pentru care ar fi trebuit să continue - și la fel de multe pentru care ar fi trebuit să se oprească. El ezită să răspundă. Dacă începeau o adevărată curtenie, făceau un pas uriaș. Poate chiar irevocabil. Totuși, acesta era motivul pentru care o invitase în ziua aceea - pentru a hotărî dacă puteau face următorul pas, și dacă trebuiau să-l facă. Însă decizia i se părea la fel de grea și acum. Dar poate că așa avea să fie mereu. Poate că ideea de a se căsători doar din motive mercantile avea să-l deranjeze întotdeauna. Dar putea să se descurce oare cu întunericul care stătea la pândă sub fațada caracterului ei ferm și a minții hotărâte? Și putea să se descurce cu independența și succesul ei? Ea era o persoană atât de complexă - și probabil că nu o cunoștea nici măcar pe sfert - încât se simțea amețit.

Dar nimeni nu poate trece prin viață amânând mereu. Oricum, el nu avea de gând să încerce asta. Și nici nu ai cum să le știi pe toate.

De dimineată, primise un răspuns la scrisoarea pe care o trimisese acasă.

- Mama și sora mea au pornit din Kent și se îndreaptă spre mine, spuse el. Trebuia să ne întâlnim la Londra săptămâna asta, dar când le-am scris ca să le spun că întârzii, au hotărât să vină aici, în schimb, ca să sărbătorim împreună Paștele. Mi-ar plăcea să vii la ceai duminică.

Ea îl privi țintă, îndelung.

- Vor fi îngrozite.

- Când ai hotărât să te căsătorești, ți-ai imaginat că vei trăi tot restul vieții în izolare, doar cu soțul tău?

Ea se gândi la asta.

- Cred că da, recunosc până la urmă.

- Nu se va întâmpla niciodată. Vii?

- Înseamnă așadar că mergem mai departe?

- Fără nici o obligație, din nici o parte.

- Și presupun că te aștepti să intru fără vâl în salonul tău.

- Da.

Fără să mai spună nimic, ea se întoarse și urcă treptele înaintea lui.

- Probabil că se gândește serios la propunerea dumitale, îi spuse Maude, dacă vrea să îi cunoști mama și sora.

Wren, care stătea în trăsură alături de camerista ei, rămase cu ochii închiși. Ce smintită fusese, și ce naivă. Cât de neștiutoare în ce privea lumea. Unchiul ei o introdusese în afacerea care era acum a ei, dar asta nu implicase vreo interacțiune socială cu angajații lui, acum ai ei, nici măcar cu Philip Croft, administratorul. Unchiul încercase să o convingă să interacționeze social cu semenii ei, dar nu insistase niciodată. Mătușa Megan, mai protectoare, îi sprijinise întotdeauna decizia

de a rămâne în spatele ușilor închise oricând exista posibilitatea de a fi văzută, și în spatele unui văl, atunci când nu avea cum să evite să fie văzută. Domnișoara Briggs, guvernanta lui Wren, nu își exprimase niciodată opinia, deși fusese categorică și își educase eleva ca să fie o lady în toate privințele. Avuseseră chiar și lecții de dans.

Dar apoi domnișoara Briggs plecase, când ea împlinise optsprezece ani, și, după zece ani, mătușa și unchiul ei muriseră. Rămăsese izolată de lume, și apoi îi venise ideea strălucită de a-și cumpăra un soț. I se păruse o idee minunată de practică. Era aproape stânjenitor să-și dea seama cu câtă naivitate concepuse planul și cum îl pusese în practică. Hotărâse să își aleagă candidații cu grijă - existau întotdeauna oameni de la care putea aduna informații - și apoi să îi examineze pe rând, până îl găsea pe cel pe care îl dorea. Avea să facă oferta, să fie acceptată și apoi să facă nunta. Și da, în imaginația ei era o nuntă la care erau prezente doar două persoane, în afară de numărul necesar de martori, urmată de o viață de căsătorie în care erau implicate aceleași două persoane, pentru tot restul zilelor.

Era mai mult decât aproape stânjenitor. Cum putea o persoană care se mândrea cu inteligența și bunul ei simț să fie atât de ignorantă și de smintită?

Mai întâi, el o invitase la ceai cu vecinii lui.

Acum o invita la ceai cu mama și sora lui.

Ce mai urma? Întreaga familie Westcott? Rudele din partea mamei lui? Nici măcar nu îl întrebase încă despre ele.

- Nu sunt sigură că pot face asta, zise ea când Maude ajunsese probabil la concluzia că nu avea să-i mai răspundă nimic. Nu sunt sigură că vreau s-o fac.

- Înseamnă că o să te transformi într-o fată bătrână și excentrică?

Wren zâmbi fără să deschidă ochii.

- Sunt deja o fată bătrână și excentrică. Am aproape treizeci de ani, Maude.

- Atunci o să-i permiți ei să învingă?

Wren înțepeni. Nu se întrebă nici o clipă la cine se referea Maude. Mătușa Megan îi spusese povestea. Wren le auzise vorbind pe când era doar un copil. „Faptul că ați îndepărtat-o fizic de femeia aceea e una, doamnă Heyden”, spunea Maude, „dar ce se întâmplă dacă nu reușiți să o scoateți din mintea fetei? O să fie distrusă pe viață. Asta se va întâmpla. Țineți minte cuvintele mele. Trebuie să o forțați să iasă puțin în lume, ca să știe că lumea nu e dușmanul ei”. Amândouă izbucniseră în lacrimi, în timp ce Wren se strecurase afară și își scosese din minte ceea ce auzise printr-un joc sau o activitate de care nu-și mai amintea acum.

- Sunt stăpâna propriei mele persoane, spuse acum Wren. Îmi conduc singură viața, Maude, și nu ți-am cerut sfatul.

Maude plescăi din limbă.

- Îmi pare rău, zise Wren, deschizând în sfârșit ochii și întorcând capul. Știu că ții la mine. Deci ce să fac? Să îi cunosc mama și sora sau să continui să trăiesc ca o fată bătrână și excentrică până la capăt?

Maude adoptă deliberat o expresie încăpățânată, își încrucișă brațele și privi la bancheta din fața ei.

Wren râse.

- Oh, foarte bine. Ai câștigat. Mă duc.

- Nu am scos nici o vorbă, protestă camerista.

- Nici nu a fost nevoie. Wren râse din nou. Privirea asta și brațele încrucișate sunt destul de elocvente, așa cum știi foarte bine. Voi merge și te voi face mândră de mine, deși nu ai recunoaște asta nici dacă ai fi torturată. Dar, Maude, îmi doresc ca el să nu fi fost atât de chipeș. A spus că după ce mă va întâlni de câteva ori, nici nu va mai observa semnul meu din naștere. Crezi că după câteva întâlniri eu nu o să mai văd cât e de frumos?

- Cine ar vrea să nu vadă asta? întrebă Maude, exasperată. Eu m-aș putea uita la el toată ziua, fără să mă satur.

Wren oftă și închise din nou ochii. Și îl văzu stând lângă trunchiul copacului, elegant, dar și relaxat, cu brațele încrucișate peste piept, și atât de splendid încât simțise un nod în stomac, care urcase spre gât. Se auzi cum spunea că voia să fie sărutată și și-l imagina pe el sărutând-o.

Voia asta. Foarte tare.

Dar nu se putea ca el să-și dorească vreodată s-o sărute. Fața ei...

„La naiba cu fața dumitale!”

Zâmbi din nou când își aminti. Cuvintele lui, izbucnirea lui, fuseseră atât de neașteptate. Și atât de ciudat de atrăgătoare.

Oh, nu trebuia, nu trebuia, *nu trebuia să se îndrăgostească de el.*

capitolul 5

După două zile, doamna Althea Westcott, mama lui Alexander, și Elizabeth, Lady Overfield, sora lui, sosiră la Brambledean Court la începutul după-amiezii. Alexander auzi trăsura și se repezi afară să le ajute să coboare și să le îmbrățișeze afectuos, într-un torent de salutări.

- Deci ce credeți? nu se putu stăpâni să nu întrebe, arătând cu o mână spre casă și parc. Să îndrăznesc să întreb?

- Prea târziu. Tocmai ai făcut-o, răspunse Elizabeth, râzând. Totul trebuie să fi fost uluitor de magnific odinioară, Alex. Chiar și acum au o splendoare fanată.

- Ah, dar stai să vezi interiorul, o avertiză el.

- Bietul Alex. Oricum, se pare că măcar acoperișul nu s-a năruiat pe nicăieri, spuse și mama lor, luându-l de braț în timp ce urcau treptele și intrau în hol.

Se opri și privi în jur, până dădu cu ochii de pardoseala ponosită și ciobită, în alb și negru, de sub picioarele lor.

- Mă bucur că nu l-am înghițit niciodată pe vărul Humphrey, predecesorul tău. M-aș fi simțit jalnic de înșelată dacă aș fi făcut-o. A fost unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia, și unul dintre cei mai egoiști. Și-a neglijat complet responsabilitățile de aici. Apoi, acestea au căzut pe umerii tăi odată cu titlul, și toți banii s-au dus la Anastasia, pe care nu o învinuiesc nici o clipă, binecuvântată să-i fie inima. Humphrey ar fi trebuit cel puțin împușcat. Nu ar fi trebuit să i se permită să moară liniștit în patul lui. Nu există dreptate.

- Măcar casa e locuibilă, spuse Alexander. La limită. Încă nu mi-a curs apă în pat din tavan pe când dormeam, și nici nu mi s-a întâmplat alt lucru la fel de groaznic. Bineînțeles, nu am dormit în nici una dintre camerele de oaspeți pregătite pentru voi.

Elizabeth râse din nou.

- Dar vom petrece Paștele împreună, zise ea. Nu puteam suporta să îl petrecem la Londra, atâta timp cât te simțai obligat să mai rămâi aici.

- Și trebuie să recunoaștem, Alex, interveni mama lor, că eram curioase să vedem cu ochii noștri cu ce te confrunți aici.

Alexander le prezintă majordomului și menajerei, și doamna Dearing se oferi să le conducă în camerele lor ca să se înprospăteze înainte de ceai. Ele o urmară pe scări, privind curioase în jur.

- Ți-ai cunoscut vreunul dintre vecini, Alex? întrebă mai târziu mama lui, când se așezară în salon cu ceaiul, biscuiții și prăjiturile. Dar sunt sigură că da. Ești aici de ceva timp, și probabil că ei ardeau de dorința de a-l cunoaște pe noul conte și de a descoperi dacă vrei să te stabilești aici și să te căsătorești cu una dintre fiicele lor.

- I-am cunoscut pe unii dintre ei, și toți au fost prietenoși și amabili. Am fost invitat la cină, la ceai, la jocuri de cărți, la serate muzicale, și am stat duminicile în fața bisericii câte o oră întreagă, după fiecare slujbă, inclinându-mă și făcând reverențe la toată strada.

Am primit chiar și aici. Dacă aș fi așteptat până devenea casa mai prezentabilă, nu aș fi putut primi în următorii douăzeci de ani. Am invitat câteva persoane la ceai într-o după-amiază și am fost mulțumit, fiindcă a venit toată lumea. Bănuiesc că erau curioși să vadă cât de deteriorat e interiorul casei. Și da, bineînțeles că toată lumea m-a întrebat despre planurile mele. I-am asigurat că am de gând să transform casa asta în căminul meu, chiar dacă îndatoririle parlamentare mă vor duce la Londra câteva luni, în fiecare primăvară.

Se așternu tăcerea.

- Ai de gând să te stabilești la Brambledean, repetă mama lui, cu ceașca suspendată la câțiva centimetri de buze.

- Vei abandona Riddings Park în favoarea acestui loc? întrebă Elizabeth, cu o consternare mai vizibilă. Dar iubești Riddings, Alex. E *acasă*, și ai muncit atât de greu și atât de mult ca să îl faci din nou prosper. Aici este... jalnic, ca să nu spun mai mult. Ai angajat un nou administrator pe care ni l-ai descris drept muncitor și conștiincios. De ce simți nevoia de a sta tu însuși aici? Oh, dar nu trebuie să te mai deranjezi să răspunzi. Din cauza infernalului tău simț al datoriei. Lăasă ceașca pe farfurioară destul de brusc. Îmi pare rău. Felul în care îți administrezi viața nu e treaba mea. Și am venit aici să te înveselim, nu să te muștrăm, nu-i așa, mamă? Mă simt obligată să-ți spun totuși că țin la tine, îmi *pasă* de tine și vreau foarte multă să te văd fericit.

- Nu o să mă vezi nefericit, Lizzie, o asigură el. Dar aici sunt unele lucruri pe care trebuie să le fac personal, și unul important e acela de a le oferi oamenilor care depind de mine asigurarea că îmi *pasă* de ei, că simt împreună cu ei, că suntem împreună în lupta asta. Sper că voi putea găsi, împreună cu Bufford, mijloace de a face fermele mai prospere anul acesta, chiar dacă nu am prea mulți bani de investit. Vreau să fac unele reparații de care e foarte mare nevoie la casele muncitorilor

și să le măresc plata – cu puțin, poate, dar tot e mai bine decât nimic. Bufford vrea să investească în culturi noi și utilaje și mai multe animale. După cum vedeți, ne completăm unul pe celălalt. Dar destul despre asta. Nu vreau să vă fac să adormiți. Povestiți-mi despre călătoria voastră.

Ele îi povestiră, și râseră mult cu toții, pentru că Elizabeth, mai ales, era spirituală și vedea partea absurdă a fiecărei situații. O călătorie care ar fi putut fi obositoare, și probabil că așa și fusese, părea acum foarte distractivă. Dar mama lui mai avea și altceva în minte și abordă problema înainte de a termina ceaiul.

– Ai de gând să îți cauți în mod serios o soție în timpul sezonului, Alex? întrebă ea. Sunt îngrijorată, pentru că ai treizeci de ani și încă nu ți-ai permis să te bucuri de viață. Anul trecut ai recunoscut că voiai în sfârșit să te gândești la tine, dar apoi a venit problema aceea mizerabilă de familie și ai lăsat din nou deoparte orice preocupare pentru fericirea ta personală.

– Îmi voi oferi, desigur, plăcerea de a te escorta pe tine și pe Lizzie la diferite evenimente, atunci când va începe sezonul, mamă.

– Nu e deloc un răspuns.

– Alex. Sora lui își strânse coatele cu mâinile de parcă i-ar fi fost frig și se aplecă ușor spre el. Nu ai de gând să-ți cauți o soție bogată, nu-i așa?

– E ceva rău într-o soție bogată? întrebă el, rânjindu-i. Tinerele doamne bogate trebuie excluse doar din acest considerent? Mi se pare puțin cam nedrept față de ele.

Ea plescăi din limbă.

– Știi exact la ce mă refer. Și chiar răspunsul tău evaziv îmi spune foarte multe. Ar fi atât de caracteristic pentru tine s-o faci. Nu ai pus niciodată pe primul plan fericirea ta. Nu o face. Te rog. Meriți să fii fericit mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunosc.

Ochii ei străluceau de lacrimi.

– Banii nu sunt un lucru rău, Lizzie.

- Oh, ba da, atunci când devin mai importanți decât fericirea. Te rog, Alex. Nu o face.

- Ai putea să nu te mai obosești, Lizzie, spuse mama lor, privind cu atenție de la unul la celălalt. Știi că frațele tău nu poate fi convins, odată ce s-a hotărât asupra unui lucru. E însușirea care mă enervează cel mai mult la el, și mi-l face cel mai drag. Dar sper că nu te vei căsători doar pentru bani, Alex. Mi-ai frânge inima. Nu, uita că am spus asta. Nu o să-ți așez o povară în plus pe umeri. Pe oricine ai alege - și sper să alegi pe *cineva* în curând, pentru că sunt foarte pregătită să fiu bunică și să te aduc la capătul răbdării răsfățându-ți copiii în mod scandalos -, o voi primi cu brațele deschise și voi face tot ce îmi stă în puteri ca să o iubesc.

- Și la fel va face și Alex, mamă, zise Elizabeth. E în firea lui. Dar ea va face tot ce-i stă în puteri ca să îl iubească pe el? Asta e întrebarea care mă preocupă. Candidatele la mâna contelui de Riverdale vor fi multe, dar îl vor vedea pe Alex în spatele titlului?

- Promit să nu mă căsătoresc cu o femeie pe care să o urâsc sau care să mă urască, spuse el, zâmbindu-le amândurora. Și se gândi că ar fi fost bine să încheie subiectul acolo. Dar trebuia să menționeze în curând vizita de duminică și să o explice. Poate că ar fi trebuit să invite și câțiva vecini. Dar ar fi fost foarte nedrept față de ea. Am invitat pe cineva din vecinătate să ia ceaiul cu noi, duminică după-amiază.

- În duminica Paștelui? Oh, va fi încântător, Alex, spuse mama lui, strălucitoare. Dar numai unul? Cine e?

- Este o ea, de fapt. Domnișoara Heyden. Locuiește la Withington House, la vreo treisprezece kilometri de aici.

- Și vine singură? Dar cine e?

- Unchiul ei a fost domnul Reginald Heyden, un gentleman care a făcut avere din sticlăria de lux, explică el. Atelierele și birourile lui sunt în Staffordshire, dar

a cumpărat domeniul Withington acum zece ani, ca pe o casă la țară. Era căsătorit cu mătușa domnișoarei Heyden. Ea a locuit cu ei până acum un an, când au murit amândoi, la o distanță de câteva zile.

- Și i-a lăsat ei casa? întrebă Elizabeth.

- Și toate celelalte. El și soția lui au adoptat-o. Nu au avut copiii lor și se pare că nici alte rude apropiate. Domnișoara Heyden deține afacerea, și ia parte activă la conducerea ei.

- Trebuie să fie o femeie extraordinară, sugerează mama lui.

- Da, răspunse el. Cred că este.

Urmă altă tăcere, plină de înțelesuri.

- E necăsătorită? întrebă în cele din urmă mama lui.

Câți ani are?

- E cam de vârsta mea. Nu a fost căsătorită niciodată.

- Și vine la ceai duminică. Fără alți invitați, comentă ea, privindu-l cu atenție.

- Fără alții.

- Oh, Alex, ființă enervantă! exclamă Elizabeth. Spune-ne și restul poveștii, înainte să mă ridic de aici și să te scutur până aflu totul.

- Dar sunt foarte puține de spus, protestă el. Am vizitat-o acum două săptămâni - o vizită de politețe, dacă vreți, pentru că sper să cunosc toate familiile pe o rază de cincisprezece kilometri distanță de Brambledean. Am invitat-o la ceaiul despre care am vorbit mai devreme. De atunci, ne-am mai vizitat o dată.

- O curtezi, afirmă mama lui.

- O cunosc, mamă, răspunse el încruntându-se. Și ea mă cunoaște pe mine. Se întâmplă, să știi, între vecini.

Elizabeth se ridică în picioare.

- Nu trebuie să-l mai interogăm pe bietul Alex, mamă, spuse ea. Este un bărbat enervant și nu va recunoaște că este ceva semnificativ în a invita o lady singură, de vârsta lui, să ia ceaiul cu mama și sora lui în propria casă. Prin urmare, va trebui să așteptăm până duminică

și să vedem cu ochii noștri. Mi-ar face plăcere să văd restul casei, Alex. Cel puțin așa cred acum. Vrei să mă conduci în acest tur măreț?

- Va fi plăcerea mea, răspunse el sărind în picioare, foarte ușurat. Începem cu parterul și încercăm să ajungem sus? Mamă, vii cu noi sau preferi să te odihnești aici sau în camera ta până la cină?

- Oh, vin și eu, îl asigură ea. Nu sunt chiar ramolită, chiar dacă am doi copii trecuți de treizeci de ani. Vai de mine, oare e posibil?

Și se prinse de brațul pe care i-l oferi.

Lui Wren îi plăcea să meargă la biserică și mergea regulat. Era un loc în care putea fi singură și totuși în compania altor oameni. Era un loc în care nimeni nu o stânjenea, nici nu se uita insistent la vâlul ei, dar aproape toată lumea o saluta, recunoscând-o, și unii chiar îi zâmbeau și îi spuneau bună dimineața. Ea se așeza întotdeauna în spate, unde se așezaseră și unchiul și mătușa ei. Cu poziția lor socială și bogăția lor, ar fi putut să-și facă un țel în viață din a se așeza pe primele rânduri, dar nu o făcuseră niciodată.

Nu era niciodată atentă la cuvintele slujbei și permitea adesea gândurilor să rătăcească în timpul predicii. Îi plăcea destul de mult mormăiala vicarului, lipsită de elanuri retorice sau de apeluri fervente la emoțiile congregației. Nu era sigură că știa și credea în toate învățăturile și doctrinele religiei ei. Dar biserica în sine avea ceva - la fel ca majoritatea bisericilor pe care le vizitase - care îi aducea liniștea în minte, în emoții și în întreaga ei ființă, și se întreba dacă nu cumva era ceea ce religia numea Duhul Sfânt. Dar nu voia să îi dea un nume, oricare ar fi fost. Numele erau limitatoare și restrictive. Deși puteau fi și eliberatoare. *Wren*, care sugera aripi și ceruri albastre infinite, o eliberase cumva de *Rowena*, pe când avea zece ani. *Heyden* completase transformarea, înlocuind celălalt nume.

Biserica era deosebit de încântătoare în duminica Paștelui, plină de crini și alte flori de primăvară, eliberată de întunecimea din Vinerea Patimilor. Dar Wren nu era fericită datorită florilor sau a ocaziei de bucurie. Ci mulțumită tăcerii, a sentimentului de liniște din centrul ființei ei, a convingerii că prin tot tumultul vieții, cumva, totul era bine și avea să fie întotdeauna bine. Era un lucru de care avea nevoie în ziua aceea, pentru că după-amiază avea să facă ceva ce nu mai făcuse. Avea să participe la un eveniment social - ceaiul la Brambledean Court - cu două persoane pe care nu le mai întâlnise niciodată, mama și sora contelui de Riverdale, și avea să meargă fără vâl.

Hotărâse să meargă, deși partea ei lașă, care putea fi foarte gălăgioasă uneori, insista cu glas tare că nu trebuia să meargă, că dacă el ar fi avut măcar un dram de înțelegere față de sentimentele ei nu i-ar fi cerut-o niciodată, că trebuia să treacă la al patrulea gentleman de pe listă și să uite de mult prea chipeșul și poruncitorul conte de Riverdale.

Așa că porni. Stătea alături de Maude în trăsură, cu spatele drept, cu bărbia ridicată și cu mâinile încleștate. Călătoriră în tăcere, după ce camerista o informă că arăta de parcă ar fi mers la propria execuție, iar Wren o repezi, spunându-i că îi va cere părerea când va avea nevoie de opinia cameristei ei - o declarație lipsită de originalitate și mult prea repetată. Se lipsi chiar și de comoditatea mută a unei rochii cenușii sau mov, culori aproape de doliu, și se îmbracă în rochia ei azurie, cea brodată la tiv, la manșete și la gulerul înalt, cu mătase de aceeași culoare. Fusesse preferata ei înainte de a o lăsa deoparte în favoarea negrului. Și o purta cu o bonetă de paie, de la care scosese vâlul - nu voia să fie tentată de prezența lui la borul bonetei. Porni cu sentimentul deranjant că toată pacea pe care o găsisese în biserică de dimineață rămăsese din nefericire tot acolo. Nu s-ar fi putut simți mai dezbrăcată nici dacă ar fi fost

goală. Ei bine, poate că era cam exagerat. Încercă să se amuze, dar nu reuși.

Dacă teroarea pură ar fi fost un lucru tangibil, ea ar fi atins-o chiar atunci.

Călătoria păru nesfârșită și se termină prea repede. Simți degetele reci ale lui Maude lovind-o ușor pe mână, în timp ce trăsura intra pe aleea care ducea la Brambledean.

- Arăți încântător, domnișoară Wren, spuse ea. Dacă ai putea să crezi asta, toată viața dumitale s-ar schimba.

Wren deschise gura să o repeedă din nou. În schimb, se ului și pe sine și pe cameristă aplecându-se și sărutând-o pe obraz.

- Îmi place viața mea așa cum e, Maude, spuse ea, fără a fi chiar sinceră, și te iubesc.

Camerista nu răspunse, pentru că rămăsese fără aer.

Contele de Riverdale o așteptase, probabil. Ușile principale se deschiseră de îndată ce trăsura se opri, și el coborî pe trepte și ajunse la portiera trăsorii înainte ca vizitiul să poată sări de pe capră. I-o deschise, trase scările și întinse mâna să o ajute pe Wren să coboare, cu un zâmbet pe față. Dar ea ar fi pariat că nu se simțea chiar atât de în largul lui. Ce bărbat ar fi fost bucuros să o prezinte pe ea mamei lui, până la urmă? Sperase oare că avea să-și piardă curajul și să nu vină?

- Ai ajuns la timp, spuse el. Paște fericit, domnișoară Heyden!

- Azi l-ai observat? întrebă ea aproape sfidător când ajunse pe terasă lângă el.

Zâmbetul lui se adânci, și ochii lui deveniră mai albaștri, iar ea se întrebă unde naiba îi fusese capul când se gândise să se căsătorească cu el. Ar fi putut avea *orice femeie de pe pământ*, unele chiar mai bogate decât ea sau la fel de bogate. Nu se putea să *dorească* într-adevăr să se căsătorească cu ea.

- Am observat eleganța rochiei tale și culoarea ei vie, care ți se potrivește perfect. Am observat că boneta

ta de paie sugerează vara, la fel ca vremea de afară. Am mai observat că nu se vede nici un vâl. Și – ah, da, acum că mă uit mai bine, observ că partea stângă a feței ți-e ușor pătată. Cred că data viitoare sau cea de după ea nu o voi mai observa deloc.

„Ușor pătată“, într-adevăr. Și „data viitoare sau cea de după ea“.

– Îți urez un Paște fericit și ție, Lord Riverdale, spuse ea pe un ton destul de acru, deși veselia lui îi încălzise inima.

– Intră să le cunoști pe mama și pe sora mea. Îi oferi brațul. Sunt în salon.

Ea se întrebă dacă ele știau, dacă le avertizase. Începură să urce scările în tăcere, dar tăcerea o deprimă, așa că se apucă să îi povestească despre înfățișarea încântătoare a bisericii din dimineața aceea, încărcată de crini, iar el îi spuse că în biserică lor, numărul crinilor era egalat de cel al narciselor.

– Trâmbițele aurii ale speranței, zise el, și ea făcu o grimasă.

– M-am simțit foarte prost după ce am rostit asta cu voce tare, pe când eram pe dealul cu narcise.

– Dar de ce? De acum încolo, o să văd întotdeauna narcisele în felul acesta.

Majordomul mergea înaintea lor, și acum deschise ambele uși ale salonului, cu un gest elegant. Wren simți că o lasă picioarele și auzi în minte o voce – cea a unchiului ei. Îi spusese asta pe când avea zece ani și mătușa ei o dusese în casa lui din Londra și îi ridicase vălul gros de pe față, iar el o privise pentru prima dată. „Îndreaptă-ți spatele, fetițo, îi spusese el pe un ton care nu era lipsit de amabilitate, ridică bărbia și privește lumea în ochi. Chiar dacă în sufletul tău tremuri sau simți că mori, ține-o doar pentru tine.“ Până atunci, trăise încovoindu-se și tremurând și plecându-și capul într-o parte și bărbia în piept și încercând să fie invizibilă. Acum își îndreptă spatele deja drept, înălță bărbia deja ridicată

și privi direct spre cele două doamne care stăteau una lângă alta, în mijlocul încăperii.

Totul părea nefiresc de strălucitor. Dar bineînțeles că nu exista nici un vâl între ea și lumea aspră și reală.

- Mamă, Lizzie, spuse contele de Riverdale, pot să vi-o prezint pe domnișoara Heyden? Mama mea, doamna Westcott, și sora mea, Lady Overfield, domnișoară Heyden.

- Oh, draga mea. Doamna mai vârstnică își duse mâinile la piept și se îndreptă în grabă spre ea, încrunțându-se îngrijorată. Te-ai ars?

- Nu, răspunse Wren. M-am născut așa. Deci el nu le avertizase. Întinse mâna dreaptă. Ce mai faceți, doamnă Westcott?

Doamna îi luă mâna.

- Sunt foarte ușurată că nu ai suferit durerea unei arsuri. Mă bucur să te cunosc, domnișoară Heyden. Nu am fost niciodată la Brambledean până acum, chiar dacă vărul soțului meu era stăpân aici încă de când m-am căsătorit, și e domeniul lui Alex de anul trecut. A fost o plăcere să îi cunosc pe unii dintre vecinii lui la biserică, de dimineață, și e o plăcere să primesc vizita dumitale, pentru mai mult timp, în această după-amiaza. Relațiile amicale sunt foarte importante atunci când trăiești la țară, nu?

Era o doamnă subțire, cu părul întunecat, o față amabilă și maniere grațioase. Era de statură medie și trebuie să fi fost o frumusețe la vremea ei. Era ușor să vezi de unde moștenise fiul frumusețea, chiar dacă era mai înalt. Fiica ei era mai înaltă, însă cu mai bine de un cap mai scundă decât Wren. Avea părul mai deschis la culoare și era drăguță, fără să fie o frumusețe izbitoare. Probabil că era cu câțiva ani mai mare decât fratele ei. Îi oferi lui Wren mâna.

- Și eu sunt încântată să te cunosc, domnișoară Heyden. Pot să îți ofer condoleanțe pentru dubla dumitale

pierdere, care a avut loc în urmă cu un an și ceva? Cred că a fost devastatoare.

- A fost. Wren îi strânse mâna. Mulțumesc.

Contele o conduse spre un scaun și se așezară cu toții. Tava cu ceai și platourile cu gustări fură aduse aproape imediat, și doamna Westcott turnă ceaiul, în timp ce Lady Overfield oferea ceștile și produsele de patiserie. Wren luă două prăjituri, gândindu-se brusc la faptul că era liberă să mănânce, fără vălul care făcea acest lucru aproape imposibil.

- Petreci mult în casa dumată de aici de la țară, domnișoară Heyden? Întrebă doamna Westcott. Withington House, cred că a numit-o Alex. Wiltshire e un comitat cu peisaje deosebite, nu-i așa?

- Într-adevăr, încuviință Wren. Unchiul meu l-a ales după multe deliberări și consultări cu mătușa mea, acum câțiva ani, când au hotărât să își cumpere o casă la țară. Mai există altă casă în Staffordshire, aproape de sticlăriile pe care le-am moștenit, dar e într-o zonă mai orășenească, și nu e la fel de atrăgătoare ca Withington House. Cu toate acestea, petrec mult timp acolo, uneori săptămâni la rând. Vedeți, conduc singură afacerea, deși trebuie să recunosc că administratorul de acolo, care a lucrat ani de zile cu unchiul meu și a fost mâna lui dreaptă, s-ar putea descurca foarte bine fără mine. Însă eu nu sunt de acord cu ideea că femeile trebuie să rămână acasă și să lase în grija bărbaților tot ce depășește granițele căminului.

Gata. Vorbise într-un fel care i se păru chiar și ei beligerant, de parcă ar fi aruncat mânușa, de parcă ar fi simțit nevoia de a le spune limpede că nu avea de gând să pună mâna pe fiul și fratele lor doar ca să se agațe de el toată viața. Nu se gândise niciodată la așa ceva. Voia să se căsătorească, într-adevăr, dar căsătoria nu ar fi putut fi niciodată totul pentru ea, așa cum bănuia că era pentru majoritatea femeilor din clasa ei. Oricum, poate că ele nu credeau că ea avea să pună mâna pe el. La urma

urmei, el era conte și un bărbat extraordinar de chipeș, în timp ce ea era... Astfel. Unii oameni vorbeau puțin cam disprețuitor despre unchiul ei, numindu-l negustor, în ciuda faptului că fusese un gentleman. Membrii claselor conducătoare strâmbau adesea din nas când era vorba de alianțe cu asemenea oameni.

- Oh, eu vă felicit într-adevăr, domnișoară Heyden, interveni Lady Overfield, cu un răs care gălgâia plăcut. Dar probabil că ați scandalizat lumea bună.

- Nu știu nimic despre lumea bună. Unchiul meu a fost un gentleman, și mătușa mea o lady. Eu sunt o lady. Dar chiar dacă unchiul meu a avut o casă în Londra înainte de a se căsători cu mătușa mea, a vândut-o după aceea și a declarat întotdeauna că nu îi era dor de viața pe care o trăise acolo. Eu nu am tânjit niciodată după asta. Ne-am împărțit timpul între Staffordshire și aici.

- Înseamnă că nu ai avut un sezon de debut? întrebă doamna Westcott.

- Nu. Nu mi-am dorit niciodată unul, nici să intru în înalta societate. Nu mi-o doresc nici acum. Sunt fericită cu viața mea așa cum e. „Cu excepția faptului că v-am cerut în căsătorie fiul pentru că vreau pe cineva cu care să mă mărit.“

Wren își dădu seama că era cam insuportabilă și se purta destul de înțepat. Domnișoara Briggs ar fi țâțâit din buze, clătinând din cap și făcând-o să exerseze iar și iar manierele politicoase, relaxate și pline de grație. Se purta ostil fără nici un motiv concret, pentru că nici una dintre doamne nu o privea de sus, trufaș sau condescendent. Erau foarte politicoase - toate doamnele erau educate să fie astfel. Dar cu siguranță că în sufletul lor se cutremurau și se întrebau de ce o alesese fiul și fratele lor pentru a o invita singură la ceai. Probabil că ajunseseră la concluzia inevitabilă, și probabil că erau îngrozite. Cu siguranță că aveau să îi facă capul calendar după plecarea ei.

- Ce impresie aveți despre Brambledean? le întrebă Wren pe doamne, încercând să îndrepte conversația în altă direcție.

Deși chiar și alegerea acestui subiect era probabil neinspirată, fiindcă ele nu se puteau declara încântate de casă și parc, iar starea lor de ruină avea să le amintească probabil că el era prea sărac ca să facă ceva, în timp ce ea avea bogății nemăsurate.

- E clar că a fost odinioară o casă grandioasă și splendidă, spuse doamna Westcott. Poate că va deveni din nou așa, acum că Alex a venit aici să se ocupe de asta. Dar noi ne-am concentrat eforturile de când am sosit, de joi, să ne bucurăm de timpul pe care îl petrecem împreună în familie și să îl facem pe Alex să uite de provocările care îl așteaptă aici.

Wren se simți pusă la punct, iar conversația continuă, poticnindu-se. Ambele doamne aveau o educație desăvârșită, dar Wren se simți din ce în ce mai convinsă că manierele lor impecabile le ascundeau dezaprobarea și chiar neplăcerea. Și era vina ei, măcar în parte. Nu era în stare să se relaxeze sau să renunțe la atitudinea defensivă și ușor ostilă cu care începuse vizita. Își dorea să poată da timpul înapoi și să o ia de la început, dar s-ar fi purtat oare diferit? Putea să se poarte diferit? I se părea imposibil să zâmbească, să se sprijine de spătarul scaunului sau să pară măcar relaxată. În schimb, contele Riverdale era afectuos, fermecător și zâmbitor. Nu părea deloc corect.

Când estimă că trecuse jumătatea de oră neapărat necesară pentru o vizită de politețe - una dintre multele finețuri sociale învățate de la guvernanta ei -, Wren se ridică în picioare să-și ia rămas-bun, asigurându-le pe doamne că fusese încântată să le cunoască. Îi mulțumi contelui pentru invitația la ceai și simți o uriașă ușurare la gândul că totul se sfârșise, că făcuse, oricât de prost, un lucru pe care nu l-ar fi crezut posibil cu două săptămâni în urmă - sau chiar în dimineața aceea.

Și se sfârșise într-adevăr. De-a binelea. Nimeni nu se putea îndoi de asta, și în nici un caz Wren. Totuși, în ciuda ușurării, simți un fior surd de dezamăgire.

Părea un plan atât de simplu atunci când îl concepuse.

Doamnele îi întorceau politețurile pe un ton scăzut – nu auzi mai nimic din ce spuneau. Contele de Riverdale o însoți pe scări în tăcere și îi porunci majordomului să îi aducă trăsura la scară într-o jumătate de oră.

– Jumătate de oră? întrebă ea, încruntându-se la el în timp ce o conducea pe terasă.

– Ai făcut un drum lung cu trăsura, și apoi ai stat pe un scaun în salonul meu. Acum te așteaptă altă călătorie lungă spre casă. Să ne luăm măcar puțin timp ca să facem mișcare și să respirăm aer proaspăt. Mergem? o întrebă el, oferindu-i brațul.

Se simțea oare obligat să îi spună prin viu grai ceea ce fusese orbitor de evident în salon? Ei bine, poate că avea dreptate. Măcar nu avea să îi mai aștepte în fiecare zi cabrioleta sau sosirea poștei în următoarele două săptămâni, spunându-și în același timp că nu îl aștepta. Unele lucruri trebuie spuse cu glas tare.

Își puse mâna în îndoitura brațului său și se simți înfiorată de un sentiment care semăna ciudat de bine cu durerea profundă.

capitolul 6

O luară în direcția opusă celei în care se îndreptaseră cu ultima ocazie în care fusese acolo. Străbătură o fâșie de pajiște și un crâng des de arbori lăsați în voia lor și trecură peste ceea ce trebuie să fi fost cândva o alee magnifică, străjuită de ulmi. Alexander credea că era încă impresionantă, cu arborii care se întindeau în două șiruri drepte, până departe, și aleea lată cu iarbă între ei. Copacii aveau nevoie să fie curățați și iarba cosită, deși se părea că lucrul acesta fusese făcut recent. Bânci de lemn

fuseseră plasate pe alee, la intervale regulate, și la capătul ei se afla un pavilion de vară, a cărui stare părea mult mai bună decât era în realitate, dacă îl priveai de la distanța aceea. Trebuie să pun să fie luate băncile, se gândi Alexander, fiindcă nu se mai poate sta pe ele, deși îi plăceau și ele, și ideea de odihnă pe care o sugerau, înconjurată de foșnetul proaspăt al frunzișului și de un sentiment de nemărginire și pace. În iarbă creșteau câteva margarete, sfidând coasele grădinarilor. Îi plăceau, și se gândi că era păcat că erau considerate buruieni.

- Este plăcut și neașteptat, spuse domnișoara Heyden. Credeam că arborii delimitau granița de rășărit a parcului.

- Parcul e vast. Mărimea lui e o problemă în plus adăugată la celelalte, și ar fi nevoie de o armată de grădinari care să lucreze tot timpul ca să îl mențină impecabil. Dar ar îndeplini astfel un dublu rol, ar oferi locuri de muncă, dar și plăcere.

- Alea asta mă face să mă gândesc la o biserică uriașă. Ți trezește același sentiment de seninătate și venerație. Dar e diferită de o biserică, pentru că e vie.

- Înseamnă că natura îți place mai mult decât arta? Am văzut catedrale care m-au lăsat fără grai din cauza măiestriei artistice cu care fusese realizat fiecare detaliu, de la contraforturile suspendate la capurile de balaur dintre arbaletieri.

- Dar este loc și pentru artă, și pentru natură. Ne-am sărăci cu siguranță viața dacă am simți că trebuie să alegem între lucrurile aparent opuse. De ce să alegem? Eu aș putea să petrec ore întregi într-o biserică, numai privind și trăind. Și aș putea petrece ore întregi afară, respirând viața din toate și știind că fac parte din ea.

Aceasta, se gândi el, e o femeie diferită de cea care șezuse cu puțin timp în urmă pe un colț de scaun în salonul lui, purtând o conversație căznică cu mama și sora lui. Femeia aceea fusese înțepată, formală, nu foarte plăcută. Își aminti de felul în care îi spusese mamei

lui că administra singură sticlăria, că nu era de acord cu noțiunea că o femeie trebuie să stea acasă în timp ce bărbatul se îngrijește de nevoile ei. Și își aminti cum îi spusese că voia să se căsătorească și – într-o altă ocazie – că voia să fie sărutată. Se gândi la râsul ei brusc din momentul în care el își pierduse stăpânirea de sine cu ea și spusese „La naiba cu fața dumitale!” Și se gândi la ea privind dealul cu narcise de la Withington și numindu-le trâmbițe aurii ale speranței.

Spusese o dată că prezentul și viitorul trebuie apreciate la fel de mult, ca să poți trăi viața pe deplin. Asta și aceea. Atunci și acum. Arta și natura. Narcise și trandafiri. Femeia care șezuse după-amiază în salonul lui și femeia care se plimba cu el acum.

Atracție și repulsie. Altă pereche de noțiuni opuse.

Pășiră mai departe, în tăcere un timp.

– Mulțumesc, spuse el în cele din urmă.

– Pentru? întrebă ea întorcând capul, cu sprâncenele ridicate.

– Știu că a fost incredibil de dificil pentru tine să vii aici în această după-amiază. Știu că a fost deosebit de dificil să îți lași vâlul acasă.

– Ele nu mă plac.

Alexander se încruntă. Ele nu obișnuiau să se grăbească sau să judece cu asprime oamenii pe care tocmai îi cunoscuseră, dar el știa că vizita asta nu li se păruse ușoară. Wren părea să fi înălțat un zid în jurul ei, chiar dacă vâlul în sine lipsea, și nu fusese ușor, și nici măcar posibil, să treci de el. Încercase să o facă să se simtă în largul ei, purtându-se de parcă s-ar fi simțit și el în largul lui. Mama și sora lui încercaseră s-o facă să se simtă în largul ei, și de obicei reușeau să facă asta cu ușurință, pentru că erau amândouă niște doamne afectuoase și cu o fire plăcută. Dar conversația se târâse poticnindu-se, încându-se în banalități, fără să atingă punctul în care ar fi curs fără nici un efort evident. De fapt, fusese cu adevărat îngrozitor. Jumătatea aceea de oră păruse nesfârșită.

- De ce nu te-ar plăcea?

- Pentru că te iubesc pe tine.

- Nu le-am spus nimic despre o posibilă legătură între noi, cu excepția celei de vecinătate.

- Ah, dar nu cred că mama sau sora ta sunt lipsite de inteligență.

Avea perfectă dreptate, bineînțeles.

- Vor să mă vadă fericit. Sunt fiu unic și frate unic, și am fost întotdeauna o familie apropiată. Dar iubirea lor nu este posesivă. Nu sunt predispuse să privească cu ochi răi pe orice femeie care mi-ar putea deveni soție. De fapt, ele chiar vor să mă căsătoresc. Am treizeci de ani.

- Dar eu nu sunt orice femeie. Nu poți pretinde că vizita asta nu ți s-a părut un dezastru. Și nu dau vina pe mama și sora ta. Au fost foarte amabile. Și nici pe tine. Sau pe mine. Cred că ar trebui să te eliberez, Lord Riverdale. Nu mi-ai făcut nici o promisiune formală, dar e posibil să începi să simți un fel de obligație față de mine, acum că ne-am vizitat unul pe celălalt de câteva ori și mi-ai făcut cunoștință cu doamna Westcott și cu Lady Overfield. Te asigur că o asemenea obligație nu există. Cred că ar trebui să uităm amândoi sugestia pe care ți-am făcut-o acum două săptămâni, când m-ai vizitat pentru prima dată. Ești un om bun și un gentleman perfect, și am apreciat încercările tale de a te obișnui cu mine. Dar trebuie să se termine aici.

Se opriră în mijlocul aleii și ea își eliberă mâna de sub brațul lui. Rămaseră față în față, iar el își dădu seama că se încrunta. Ea îi vorbise rece, ca o femeie de afaceri ce era, și îl privise direct în ochi. Renunța la toate planurile și speranțele pe care și le făcuse cu privire la el, fără să dea pe față nici o emoție. Dar... oare nu suferea în interior? Era oare o dovadă de îngâmfare să își imagineze așa ceva? Avusese într-adevăr nevoie de un mare curaj ca să vină acolo în după-amiaza aceea, și totuși venise. De ce? Doar ca să termine cu el? Ar fi putut s-o facă printr-o scrisoare - sau pur și simplu neonorând invitația.

Nu trebuia să treacă prin tot acest chin. Însemna că totul se datora acestei vizite. Se întrebă cât de singură și cât de expusă se simțise. Fuseseră trei contra unu - trei membri ai unei familii apropiate, împotriva unei femei care nu avea pe nimeni. Și nici măcar nu avusese vâlul care să îi susțină curajul, așa cum se întâmplase data trecută, când venise la ceai.

La naiba cu toate, ea avea dreptate. Se simțea obligat, chiar dacă ea tocmai îl eliberase. O invitase acolo și o făcuse să treacă printr-o experiență atât de neplăcută. Poate că trebuia să-i accepte propunerea. Fără îndoială că tânjea să se întoarcă la lumea ei familiară, retrasă. Și pentru el ar fi fost o ușurare. Nu-și putea imagina o căsătorie fericită cu ea - sau o căsătorie, oricum ar fi fost, de fapt. Și totuși...

- Înseamnă că ți-ai pierdut curajul? o întrebă el.

- Nu e vorba de curaj, protestă ea.

- Permite-mi să nu fiu de acord. A fost nevoie de mult curaj ca să mă inviți în casa ta, să îmi faci propunerea, să îți arăți fața, să iei ceaiul cu vecinii mei, să mă vizitezi singură, să vii din nou astăzi. Dar cred că, după ce ai conceput planul, ți-ai dat seama că ar fi cu totul imposibil să te căsătorești și să continui viața de izolare aproape totală pe care ai trăit-o împreună cu unchiul și mătușa ta. De fapt, ai și recunoscut-o ultima dată când ne-am întâlnit.

- Nu mai am nimic să-ți spun, Lord Riverdale.

- Astăzi mi-ai cunoscut mama și sora și te-ai înspăimântat, continuă el. Așa că te-ai lăsat pradă vechiului instinct, acela de a fugi în ascunzătoare și a rămâne acolo.

Știa că era nedrept. Dar cu siguranță că exista o parte de adevăr în asta. Era de parcă ea ar fi încercat apa oceanului cu piciorul, ar fi văzut că era rece, și acum renunța la intenția de a face baie în ea.

- Îmi exercit dreptul de a-mi trăi viața așa cum aleg, Lord Riverdale, spuse ea, demnă, rece, îndreptându-se

de spate. Și nu te aleg pe tine. Îmi retrag oferta. Nu am nimic să-ți dau, în afara cuferelor cu bani. *Nimic.*

Era demn de observat că ea nu spusese că el nu avea ce să-i ofere, deși ar fi fost mai corect. El își împreună mâinile la spate și o privi câteva momente, încercând să înțeleagă ce se petrecea în spatele acelei răceli aparente. Ar fi putut ajunge la concluzia că nu era nimic, dar ea își îndepărtă o clipă privirea, înainte de a se aduna și a-l privi din nou țintă. Și el putu să simtă durerea din spatele cuvintelor ei - „Nu am nimic să-ți dau, în afara cuferelor cu bani.“

- Dacă ne căsătorim, spuse el, o să scot de la tine povestea primilor tăi zece ani, domnișoară Heyden. Și chiar dacă nu am o fire violentă, cred că o să aflu că există câțiva oameni pe care mi-ar plăcea să îi văd în închisoare înainte de a se termina săptămâna.

Ea făcu ochii mari și își apăsă buzele cu mâna, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Se întoarse brusc și ieși de pe cărare, sprijinindu-se cu spatele de un ulm, acoperindu-și fața cu ambele mâini.

Oh, Dumnezeule mare. Ce făcuse?

O urmă, rămase în fața ei câteva minute, apoi puse mâinile pe trunchi, de o parte și de cealaltă a capului ei. Ea lăsă mâinile jos și se uită la el.

Era încruntată, și el știa că, măcar pentru o clipă, putea privi în întunericul din sufletul ei, despre a cărui existență știuse dintotdeauna. Ea nu avea nimic de spus, și el nu se putea gândi la nimic care s-o facă să se simtă mai bine. Să-și ceară iertare? Dar pentru ce? În plus, cuvintele fuseseră rostite, și el știa că o aruncase cumva într-un fel de iad, asociat cu anii aceia ascunși ai copilăriei ei.

- Mi-ai spus că vrei să fii sărutată, se auzi el spunând. Lasă-mă să te sărut.

- De ce? îl întrebă ea. Ca să mă faci să mă simt mai bine? Nu poți să negi că te simți ușurat, fiindcă ai fost eliberat de o obligație pe care s-ar fi putut s-o simți.

În toată jumătatea aceea de oră oribilă, ai văzut că e imposibil. O să găsești destul de ușor pe cineva când o să mergi la Londra. Pe cineva mai... normal. Și cu o avere destul de mare ca să te salveze de toate problemele.

- Lasă-mă să te sărut, repetă el, îndoindu-și brațele ca să-și apropie fața și trupul de ea. Și fu surprins să descopere că voia s-o sărute, chiar și numai din curiozitate.

- De ce? întrebă ea din nou. Și, când el nu răspunse: Da, atunci. Sărută-mă. Și apoi du-mă înapoi la trăsura mea.

El o mai privi câteva momente în ochi, apoi coborî privirea spre buzele ei. O sărută. Buzele ei înțepeniră întâi, apoi se înmuiară și încercară să îi întoarcă sărutul. Mâinile ei îi cuprinseră mijlocul, peste haină. El luă mâinile de pe trunchiul copacului și îi cuprinse fața. Îi mângâie cu degetele pleoapele închise și obrajii - pielea de pe obrazul pătat era la fel de catifelată ca și cea din partea cealaltă, descoperi el. Își strecură mâna pe gâtul ei, sub bonetă, și îi cuprinse mijlocul cu mâna cealaltă, trăgând-o mai aproape de el. Era mlădioasă, înaltă și subțire. Îi simți picioarele lungi, lipite de picioarele lui. Îi simți și stânjeneala, lipsa de experiență - ar fi putut să parieze că era primul ei sărut. Nici nu avea cum să fie altfel.

Dar adevărul era că nu analiza cu adevărat sărutul, clinic. Participa la el, lăsându-se în voia senzualității neașteptate, a feminității ei, la fel de neașteptate, a dorinței de a merge mai departe cu ea, de a-i deschide gura cu gura lui și de a o explora cu limba, de a-și lăsa mâinile să hoinărească și să mângâie.

Dar era fără îndoială primul ei sărut. Nu trebuia să cedeze dorinței. Chiar și așa, ea intră dintr-odată în panică. Își așeză mâinile aproape cu violență pe pieptul lui, se strecură pe sub brațul lui și se repezi înapoi pe iarba de pe alee, oprindu-se în mijlocul ei.

- Îți cer iertare, spuse el urmând-o.

Ea se întoarse spre el.

- Eu am permis-o. Dar nu schimbă nimic, Lord Riverdale. O să mă întorc acum pe terasă.

Dar acum el se simțea cu adevărat obligat.

- Domnișoară Heyden, spuse el, cu mâinile din nou la spate, observându-i îmbujorarea, strălucirea din ochi, tulburarea generală, săptămâna viitoare mă duc la Londra. Am obligații acolo. Vrei să vii și tu și să fii invitata mamei mele la Westcott House? Eu pot să îmi caut niște camere în altă parte. Vrei să vii și să cunoști măcar o parte din viața socială de acolo? Oricât de mult sau de puțin alegi? Vrei să cunoști pe unii dintre semenii tăi - sau pe nici unul, conform alegerii tale? Vrei să-mi permiți să te curtez acolo, fără nici o obligație din nici o parte?

- Nu! Ea făcu ochii mari, șocată. De ce aș fi de acord cu așa ceva? Pentru că ai tu obligații? Și eu am, și o să ți le spun. Trebuie să petrec un timp în sticlăria mea din Staffordshire. Am de condus o afacere. Poate că ai vrea tu să vii acolo și să îi cunoști pe unii dintre colegii și angajații mei.

- Dacă perioada asta de curtare ar duce undeva, răspunse el, cred că mi-ar plăcea destul de mult să fac asta, domnișoară Heyden. Dar nu primăvara.

- Mie nu mi-ar plăcea să merg la Londra în nici un anotimp al anului, zise ea, și cu siguranță nu primăvara. Și acesta este ultimul meu cuvânt.

Se întoarse pe călcâie și porni în direcția din care veniseră.

El păși în tăcere alături de ea. Încercase. Încercase să nu accepte eliberarea ei cu o ușurare prea evidentă. Încercase să sugereze o continuare a curteniei lor - dacă existase vreodată așa ceva. Acum putea să aibă conștiința liniștită. Asta alesese ea, asta își dorea, și nu mai era nimic de spus.

Trăsura ei aștepta pe terasă. Vizitiul ei stătea la capul cailor, în timp ce camerista aștepta amenințătoare în ușa deschisă a trăsorii. Când ajunseră aproape,

Alexander se opri, îi luă mâna în mâinile lui și se înclină peste ea.

- Îți mulțumesc pentru că mi-ai oferit plăcerea de a te cunoaște.

- La revedere, Lord Riverdale.

- La revedere, domnișoară Heyden.

O ajută să urce în trăsură și închise ușa după ce o văzu pe cameristă așezându-se alături de ea. Vizitiul se cocoță pe capră și luă hățurile în mână. Vehiculul porni, dar ea nu se uită pe fereastră. El o privi până dispăru, încercând să se simtă ușurat, dar nereușind prea bine.

„Totul din cauza unui blestemat de semn din naștere“, se gândi el.

Ce naiba se întâmplase în primii zece ani din viața ei? Era limpede că fusese ceva catastrofal.

Se întoarse, intră încet în casă și urcă în salon.

- Arăți ca o regină de tragedie, remarcă Maude.

- Chiar așa?

Wren se sprijini de perne, întoarse capul în partea cealaltă și închise ochii. Fusese o întrebare retorică, și Maude nici nu încercă să răspundă.

Îi venise să se arunce în brațele lui chiar și după ce își luase rămas-bun. Pentru că nu o putea lua de la capăt cu altcineva. Fusese o idee, o încercase și acum știa că mariajul nu era pentru ea. Deși nu acesta era adevăratul motiv pentru care nu putea fi cu altcineva, bineînțeles, și nu avea rost să se mintă singură. Nu putea face asta cu altcineva pentru că acel altcineva nu avea să fie el. Însă și el era o imposibilitate.

Retrăi conversația lor, sărutul lui - nu avusese nici cea mai vagă idee despre cum putea fi un sărut. Se gândi la vizita pe care o făcuse mamei și surorii lui. Se gândi la invitația lui de a merge la Londra ca oaspete al lor și la dispoziția lui de a se implica în lumea ei. Nu putea să-l acuze de lipsă de înțelegere, de comportament tipic masculin, care ia totul și nu dă nimic în schimb. Nu putea

să-l acuze de nimic. Chiar dimpotrivă, de fapt. Nu se așteptase să fie un bărbat amabil. Nu te așteptai la așa ceva de la un bărbat extrem de chipeș – ce gând ciudat. Nu, vinovată era ea. Nu putea intra în lumea lui, și asta era totul.

Dar oh, ce durere, ce sentiment de vid, ce autocompătimire abjectă. Înainte de a ajunge acasă, totul avea să fie sub control, dar acum se putea bălăci în toate aceste sentimente, pentru simplul motiv că nu se putea împiedica.

„Dacă ne căsătorim, o să scot de la tine povestea primilor tăi zece ani, domnișoară Heyden. Și chiar dacă nu am o fire violentă, cred că o să aflu că există câțiva oameni pe care mi-ar plăcea să îi văd în închisoare înaintea de a se termina săptămâna.“

Wren își mușcă buzele, cu ochii încă închiși, și își păstră calmul, chiar dacă sufletul ei plângea.

Când se întoarse Alexander, salonul zumzăia de hărnicie. Mama lui croșeta, iar Elizabeth își plecase fruntea deasupra broderiei. Amândouă ridicară privirea și îi zâmbiră, dar mama lui se încruntă în curând.

– Alex, întrebă ea, ce s-a întâmplat cu ea?

– E un semn din naștere.

– Oh, am văzut asta imediat ce mi-am dat seama că nu era o arsură. Păcat că îi acoperă aproape jumătate din față, pentru că pot să înțeleg că trebuie să fie o mare încercare pentru ea să cunoască persoane noi și să îndure de fiecare dată o reacție ca a mea. Dar nu m-am referit la asta. Ce s-a întâmplat cu ea?

Elizabeth se uita la el, cu acul cu mătase mov suspendat deasupra broderiei.

– Eu și mama am ajuns la aceeași concluzie, și anume că s-a retras atât de mult în ea însăși, încât este aproape invizibilă.

El rămase în mijlocul camerei, cu mâinile la spate. Era una dintre ocaziile în care ar fi vrut să fie singur

în casă, ca să poată medita și să-și poată linge rănila în intimitate. Deși nu știa sigur de ce se simțea rănit. Poate că ar fi trebuit să simtă că dăduse greș. Sau că era vinovat. Se părea că se simțea vinovat de mai bine de un an, în ciuda faptului că știa că nu greșise cu nimic. Însă se simțea vinovat de fiecare dată când se gândea la Harry, luptând cu un regiment de infanterie în Spania sau Portugalia, la Camille, căsătorindu-se cu un pictor portretist, deși părea destul de fericită cu el, și la Abigail, care ar fi trebuit să-și facă debutul în primăvara aceea, însă se ascundea la țară cu mama ei, care fusese aproape douăzeci și cinci de ani contesă de Riverdale, iar acum era din nou domnișoara Viola Kingsley, mama a trei copii nelegitimi. Cum ar fi putut să nu se simtă vinovat? Și acum făcuse o greșală, invitând-o pe domnișoara Heyden acolo, deși ea nu era pregătită. Și rănind-o. Știa că se simțise rănit.

- Nu știu ce s-a întâmplat, răspunse el în cele din urmă. Dar se emoționează foarte tare când vine vorba de înfățișarea ei, și ceea ce se vede e nimic față de ceea ce se petrece în interiorul ei. Astăzi a ieșit pentru prima dată din casă fără vâl.

- A fost prima ocazie în care ai văzut-o fără vâl? întrebă Elizabeth, vizibil surprinsă, apoi înfipse acul în pânză și rămase cu mâinile în poală.

- Nu. Și l-a scos în prima ocazie în care ne-am întâlnit. M-a invitat la Withington House și eu m-am dus, presupunând în mod greșit că aveau să fie și alți oaspeți. Mă invitase numai pe mine pentru... a-mi oferit căsătoria. Unchiul ei i-a lăsat o mare avere, și presupun că nu e nici un secret că mie îmi lipsesc fondurile de care avea nevoie ca stăpân la Brambledean.

- Oh, Alex!

Mama lui abandonă croșetatul și își duse mâna la gât.

- Este singură de anul trecut, de la moartea mătușii și a unchiului ei. A fost dintotdeauna mai retrasă, dar cred

că în ultimul an s-a simțit singură de-a binelea. Voia să se căsătorească.

- Dar tu nu, observă mama lui.

- Ai spus da? întrebă Elizabeth.

- Nu am spus. Nu am spus nici nu. I-am sugerat să ne cunoaștem mai bine, ca să vedem dacă puteau exista și alte motive pentru căsătoria noastră, în afară de... bani. Ea a venit, cu vâl, la ceaiul pe care l-am oferit vecinilor mei, și de atunci ne-am vizitat de două ori. Astăzi a venit fără vâl ca să vă cunoască. A avut nevoie de mult curaj.

- Oh, Alex, zise mama lui. Simt toată simpatia din lume față de ea. Chiar o simt. Dar simt un fior de gheață când mă gândesc că te-ai putea căsători cu ea.

- A fost îngrozită, spuse el. Nu a mai făcut niciodată așa ceva.

- Mă tem pentru tine, continuă mama lui. Știu că te gândești să te căsătorești pentru bani, nu pentru tine, ci pentru oamenii de aici, al căror trai depinde de prosperitatea domeniului Brambledean. Și știu că ești bun la suflet. Dar, Alex, ea nu e mireasa potrivită pentru tine. Oh, nu încerc să mă amestec în viața ta. Încerc să nu fiu o mamă care se atârnă de gâtul fiului ei ca o piatră de moară. Dar - oh, vărul Humphrey Westcott a fost un om foarte, foarte rău, și nu-mi pasă de cei care spun că de morți trebuie să vorbești doar de bine.

Alexander se așează pe scaunul cel mai apropiat de ușă. Puse cotul pe brațul scaunului și își prinse rădăcina nasului între degetul mare și arătător, cu ochii închiși.

- A ajuns la concluzia că suntem incompatibili. Mi-a spus-o chiar înainte de a pleca. Și-a dat seama că, dacă ar fi soția mea, ar fi forțată să abandoneze viața izolată cu care s-a obișnuit, și nu crede că e în stare.

Își auzi mama respirând încet, de parcă și-ar fi ținut răsufierea până atunci.

- Am invitat-o să vină la Londra primăvara asta, ca oaspete al tău la Westcott House. M-am oferit să închiriez niște camere în altă parte pentru mine. Credeam

că ar fi putut fi convinsă să cunoască câțiva oameni, să ia parte la câteva evenimente sociale, să se simtă mai confortabil printre semenii ei. Dar nu vrea, sau nu poate s-o facă. Și-a retras oferta și și-a luat rămas-bun.

Pentru o vreme, nici una dintre doamne nu spuse nimic.

-Și presupun, zise Elizabeth în cele din urmă, că acum te simți vinovat, Alex.

El deschise ochii și râse, fără nici o urmă de umor.

- La fel ca tine și mama, mă întreb ce s-a întâmplat cu ea. Nu vrea să vorbească despre asta. Singura emoție pe care a arătat-o a fost atunci când am abordat acest subiect, acum ceva timp. Cred totuși că tot experimentul acesta al ei a lăsat-o puțin cam rănită. Poate mai mult decât puțin.

- Dar nu este vina, nici problema ta, Alex, observă mama lui.

El o privi gânditor. Avea dreptate, bineînțeles.

- Știu, răspunse. Dar nu-mi place deloc să mă gândesc că sunt, într-un fel, cauza durerii ei.

- Nu te simți și tu puțin cam rănit, Alex? întrebă Elizabeth.

El se gândi la asta.

- Semnul ei din naștere, răspunse, e doar simbolul vizibil al unei dureri mult mai profunde. Trebuie să mărturisesc, Lizzie, că m-am simțit ușurat s-o văd plângând. Nu a fost o relație comodă. Dar ea e o persoană, și eu am ajuns să o cunosc puțin. Îi plac narcisele. Își privi încruntat mâinile, sprijinite fără vlagă pe genunchi. Le-a numit trâmbețe aurii ale speranței, dar s-a simțit stânjenită când s-a auzit rostind asta cu voce tare. Poate că mi-ar plăcea să-i fiu prieten, dar e prea târziu pentru asta. Oricum, o prietenie între un bărbat singur și o doamnă necăsătorită nu pare niciodată ceva potrivit. Îmi pare rău că v-am întunecat ziua. Ce pot să fac ca să risipesc norii? Să vă scot poate pe amândouă la o plimbare afară?

Se uită de la una la alta, zâmbind.

- Cred, afirmă mama lui, că aş prefera să mă întind liniştită în pat, pentru o jumătate de oră. A fost o zi plină. Dar tu şi cu Lizzie puteţi ieşi, dacă vreţi.

- Poate că ai dreptate, Alex, zise Lizzie, aplecându-se să îşi pună broderia în coşuleţul de lucru de lângă scaunul ei şi ridicându-se în picioare. Poate că e imposibil ca tu să devii prietenul domnişoarei Heyden, dar pentru mine nu e. Mi-ar plăcea să-i fac o vizită la Withington House, cu permisiunea ta.

Mama lor oftă, dar nu spuse nimic.

- E la o distanţă de treisprezece kilometri, spuse el, poate chiar mai mult. Eşti sigură, Lizzie?

- Bunele maniere spun că o vizită trebuie întoarsă, nu-i așa? Nu va fi mai mult decât atât. Dacă o să-mi facă o primire glacială, o să mă întorc aici şi nu se va întâmpla nimic rău. Dar poate că are nevoie de un prieten, chiar dacă prietenia pe care i-o ofer eu poate fi cultivată doar prin scrisori. Însă noi, doamnele, ne dăm în vânt după scrisori, după cum ştii, încheie ea, făcându-i cu ochiul.

Avea să o primească într-adevăr glacial pe Lizzie? Nu ştia. Dar se simţi în mod sigur uşurat, ştiind că avea să aibă măcar şansa unei prietenii de la distanţă - şi că avea să afle că nu fusese privită cu ochi atât de răi cum crezuse.

- Îţi mulţumesc, zise el.

- Şi acum o poţi conduce pe mama sus, în camera ei, şi voi urca şi eu după bonetă. Am nevoie de plimbară aceea.

capitolul 7

Wren se pregătea să plece la Staffordshire. Nu avusese de gând să plece atât de curând. Îi plăcea să petreacă primăvara la ţară, dar anul acesta hotărâse că pe primul plan se afla găsirea unui soţ. Acum proiectul

se terminase, fără nici un succes, dar nu toate acțiunile puteau avea succes. Asta era o lecție pe care o învățase de la unchiul ei. Eșecul nu trebuia resimțit la fel de mult ca succesul. Dacă îți păstrai mintea limpede și rațională și învățai din greșeli, succesul avea să depășească în cele din urmă eșecurile. Și întotdeauna exista ceva nou, o provocare pe care să o aștepti cu nerăbdare. În momentul acela îi venea cam greu să creadă în previziunile acestea, fiindcă sentimentele îi fuseseră rănite, și în ultimele două zile fusese cam mohorâtă și chiar puțin plângăcioasă. Dar din experiența aceasta învățase că ea trebuia să caute succesul singură și în lucruri impersonale, îndeosebi în afacerile ei. Și măcar pentru acest lucru putea fi recunoscătoare.

Hotărî că o schimbare de scenariu o va înviora și îi va face mult bine. Trebuia să se mențină ocupată, făcând un lucru pe care îi plăcea să-l facă, și la care se pricepea. Și dacă mergea acolo, putea vorbi direct cu Philip Croft, administratorul cu vechime, și cu toți ceilalți. Putea să intre în ateliere și să se minuneze din nou de procesul aproape magic prin care se creau vasele, și urcioarele, și paharele, și bibelourile din ceva atât de diafan și fragil ca sticla. Putea să privească suflătorii în sticlă, tăietorii de sticlă, gravorii și pictorii și să știe că era în tovărășia înălțătoare a unor adevărați artiști. Experiența aceasta i se părea întotdeauna umilitoare. Oricând era acolo, se întreba cum suportase să stea atâta timp departe.

Acum se afla în camera ei, punându-și lucrurile în cutăr și în valiza pe care o adusese în garderobă. Era un lucru pe care îi plăcea să-l facă întotdeauna singură, în ciuda protestelor lui Maude. Dar poate că nu avea să poată termina, până la urmă. Auzi o trăsură care sosea pe terasa de sub fereastra ei. Cine să fi fost? Nimeni nu venea niciodată în vizită. Cu siguranță că nu era *el*. Nu se uită pe fereastră ca să nu se uite în sus și să o vadă. Nu avea de gând să-l primească, deși nu ar fi fost o dovadă de bună creștere să îl întoarcă din drum, când venise prin ploaie

de atât de departe. Asta dacă era într-adevăr el. Dar nu avea cine să mai fie. Dacă ar fi așteptat măcar până a doua zi, atunci ea ar fi fost plecată și nu ar fi trebuit să-și mai facă griji din cauza bunei creșteri.

Maude bătu la ușă și apoi o deschise la invitația lui Wren.

- Lady Overfield vrea să știe dacă ești acasă și primești musafiri, domnișoară Wren, spuse ea, privind dezaprobativ cuțărul deschis și valiza și scuturând exasperată din cap.

- Lady Overfield? E singură?

- Da, este, confirmă Maude. Conte nu a venit cu ea, dacă nu se ascunde în trăsura, sub banchetă.

Ce nebunie din partea ei să simtă un fior de dezamăgire. Dar... sora lui? Ce putea să vrea? Oare el nu îi spusese?

- Ei bine, dacă ai spus că vii să vezi dacă sunt acasă, cum cred că ai făcut, va ști că sunt într-adevăr aici. Ai face mai bine să o conduci în salon, Maude, și să-i spui că voi coborî și eu într-o clipă.

- Am condus-o deja. Nu puteai refuza să o vezi, nu?

Și ar fi făcut la fel dacă era contele, bănuiești Wren.

- Vrei, te rog, să trimiți o tavă în salon?

- Am trimis deja, spuse camerista ei și dispăru.

Wren se uită în jos la propria persoană. Purta o rochie veche, de un cenușiu ponosit, pe care o purtase cu ani în urmă și o scosese din nou de curând, pentru perioada de după doliu. Își șterse mâinile de ea. Trebuia să se mulțumească cu asta. Și cu părul așa cum era. Îl verifică în oglindă. Îl răsucise într-un coc simplu la ceafă, dar era măcar destul de ordonat. Aruncă o privire spre vâlul care atârna pe spătarul unui scaun, dar se hotărî să nu-l ia. La urma urmei, doamna o văzuse în toată strălucirea feței ei purpurii. Coborî scara, șovăielnică.

Lady Overfield stătea în fața unei ferestre, privind afară, dar se întoarse imediat ce intră Wren. Se deosebea foarte mult de fratele ei. Wren căută o asemănare, dar nu găsi nici una. Nu avea farmecul lui extraordinar

și întunecat, nici ținuta lui formală și aristocratică. Cea mai atrăgătoare trăsătură a ei era fața prietenoasă, care părea să zâmbească chiar și atunci când era în repaus.

Wren nu o salută, nici nu se îndreptă spre ea după ce închise ușa. Și nici nu îi zâmbi. La urma urmei, nu o invitase, și putea ghici scopul acestei vizite.

- Sper, începu Lady Overfield, că nu am venit la o oră foarte nepotrivită. Dacă e așa, trebuie doar să-mi spui și plec fără să te mai rețin.

- Deloc, răspuse Wren. Doar că îmi făceam bagajele. Te rog să stai jos.

Bunele maniere preluaseră comanda singure.

- Îți faci bagajele?

Lady Overfield se așeză pe scaunul pe care i-l indicase Wren.

- Am o casă în Staffordshire, lângă sticlării, explică Wren, așezându-se în fața musafirei. Pot să conduc afacerea de la distanță, fiindcă am un administrator competent, care e acolo de ani de zile, dar îmi place să petrec timp acolo uneori. Îmi place să văd cu ochii mei ce se întâmplă, să iau parte activă la planurile și deciziile pentru o dezvoltare viitoare, să intru singură în atelier, în parte și ca să le arăt muncitorilor mei că le apreciez îndemânarea. Mă minunez întotdeauna de talentul lor și de tenacitatea cu care încearcă să producă perfecțiunea. Am petrecut unele dintre cele mai fericite zile din viața mea acolo. Obiectele din sticlă pot fi foarte frumoase, și noi am căutat întotdeauna să producem lucruri cu adevărat încântătoare, nu doar utile, ușor de făcut și ușor de vândut.

Era din nou în defensivă. Auzi singură tonul ostil din vocea ei.

- Ce minunat pare totul ascultându-te, zise Lady Overfield. Îți dai seama că ești o raritate printre femei?

Își bătea joc de ea? Wren nu era sigură. Totuși, manierele doamnei păreau afectuoase și sincere. Poate că reușea să se prefacă mai bine decât Wren.

- Îmi dau seama de asta, răspuse ea. Cred că sunt una dintre cele mai norocoase femei.

În momentul acela, o slujnică aduse tava cu ceai, și urmă o pauză în care Wren turnă ceaiul și se așezară amândouă mai bine, cu ceașca de ceai și câte un biscuit de ghimbir.

- Lunga dumitale călătorie până aici a fost inutilă, Lady Overfield, remarcă Wren, înmuindu-și biscuitul în ceai, lucru lipsit probabil de orice eleganță. Ai venit ca să mă avertizezi. Cred că lordul Riverdale nu te-a informat că ne-am luat rămas-bun acum două zile și că eu am spus-o prima. Rămas-bun nu înseamnă la revedere până ne întâlnim din nou; înseamnă că nu ne vom mai întâlni niciodată, decât din întâmplare. Și pentru că trăiesc o viață izolată aici la țară, la treisprezece kilometri de Brambledean, și petrec câteva săptămâni pe an în altă parte, șansele de a ne întâlni sunt foarte puține sau chiar inexistente. A scăpat de mine - și de atracția banilor mei.

Ah. Deci gata cu bunele maniere. Se opri, fără suflare.

Lady Overfield așeză încet ceașca pe farfurioară înainte de a răspunde.

- Ne-a spus, începu ea. Părea puțin întristat, și asta ne-a întristat puțin și pe mine, și pe mama. Dar venirea mea aici nu are nimic de-a face cu asta, domnișoară Heyden. Ce este între dumneata și Alex rămâne doar între voi.

Întristat? Fusesse întristat?

- De ce ai venit, atunci? întrebă Wren.

- Mi s-a părut politicos să-ți întorc vizita, răspuse Lady Overfield și ridică mâna, înainte ca Wren să poată replica. Nu. Nu cred că platitudinile sociale vor funcționa, nu? Și de ce ar face-o? De ce să nu spunem adevărul? Alaltăieri, când ne-am cunoscut, am simțit că ai avea poate nevoie de un prieten. Știu că ești singură de când

ți-ai pierdut mătușa și unchiul, într-un timp foarte scurt, anul trecut. Și știi ce înseamnă să fii singură.

- Ai simțit-o după ce ai rămas văduvă?

Lady Overfield ezită.

- Nu m-am simțit singură după moartea lui, spuse în cele din urmă, ci în timp ce trăia. Era... Ei bine, mă maltrata, domnișoară Heyden, și m-am străduit să țin ascuns totul, chiar și față de familia mea - dintr-o mulțime de motive, pe care nu le voi enumera acum. Aveam o familie. Aveam și destui cunoscuți. Eram foarte activi social. Dar de fapt mă simțeam singură și nu aveam nici un prieten. Nu sugerez că singurătatea mea ar avea ceva în comun cu singurătatea dumatăle, cu excepția unui singur lucru. Și iartă-mă dacă presupunerea mea te jignește. Poate că ai numeroși prieteni foarte apropiați. Sau poate că nu îți dorești nici unul. Cu siguranță că se poate să nu mă dorești pe mine ca prietenă.

Wren se uită țintă la ea, fără cuvinte, și fără nici un preambul fu catapultată înapoi în copilărie și la dorința constantă care o făcuse insuportabilă. Își amintea cum se ascunsese de nenumărate ori în colțul camerei ei, după pat, strânsă ghem, plângând nemângâiată, legănându-se înainte și înapoi și tânjind după prietenii de vârsta ei, pe care nu-i avusese niciodată. Sau măcar unul. Doar unul. Cerea atât de mult? Dar era o întrebare retorică, pentru că răspunsul fusese întotdeauna da. Chiar dacă auzea țipetele și râsetele copiilor de afară sau din încăperile alăturate, ea rămânea întotdeauna singură, uneori încuiată în cameră - încuiată pe dinafară. Existase un singur copil, doar un băiețel care...

Suprimase de mult dorința aceasta arzătoare de prieteni. Avusese în schimb un cămin sigur și afectuos, și dragostea necondiționată a doi oameni care trebuie să fi fost îngeri deghizați, așa cum își imaginase ea de multe ori. Dar când auzi vorbindu-se despre lipsa ei de prieteni simți din nou nevoia aceea covârșitoare. Primul ei instinct fu să fie defensivă, pentru că părea ceva cam

rușinos să nu ai prieteni. Dar această doamnă elegantă, calmă și zâmbitoare, care părea să nu suferit nimic prea grav în toată viața ea, în ciuda lucrurilor pe care le spusese despre soțul ei, știa ce însemna să te simți singur pe lume și era dispusă să împărtășească cu o străină ceea ce trebuie să fi fost cândva rușinea ei.

- Bineînțeles, continuă Lady Overfield când Wren nu spusese nimic, nu locuiesc la Brambledean și nici nu mă aștept să locuiesc. Dar dacă Alex se mută aici, așa cum are de gând, cred că voi petrece și eu un timp aici. Am fost întotdeauna o familie apropiată, și el a fost deosebit de bun cu mine. Poate că nu îți pot oferi o prietenie foarte apropiată, dar îți ofer ceea ce pot. Există întotdeauna scrisorile, prin care poți păstra o prietenie. Și eu sunt campioană la scris scrisori.

- Eu sunt mereu ocupată cu corespondența de afaceri, spuse înțepată Wren.

Lady Overfield zâmbi din nou.

- Vrei să-ți spun *cum* a fost Alexander deosebit de bun cu mine? Sau să nu-i mai menționez numele?

- Cum? întrebă Wren fără să vrea, observând a doua jumătate de biscuit care rămăsese neatinsă pe farfuriu și mușcând din el - nu mai avea ceai în care să-l înmoaie.

- Când Desmond - soțul meu - m-a bătut foarte rău pentru prima dată, am fugit acasă la Riddings Park. Dar el a venit după mine, și tatăl meu, foarte conștient de faptul că mă căsătorisem cu el de bunăvoie și eram prin urmare proprietatea și posesiunea lui, cu care putea face ce voia, a insistat să mă întorc acasă cu el. În apărarea tatălui meu, trebuie să spun că Desmond a prezentat o mulțime de scuze abjecte și de asigurări că nu se va mai repeta. Mai târziu, când m-a bătut din nou - mi-a rupt o mână, printre alte lucruri - și am fugit iar acasă, tatăl meu murise deja. Când Desmond a venit după mine, Alex i-a tras un pumn în față și l-a trimis în drumul lui. S-a întors cu un magistrat, dar Alex a rămas ferm

și a refuzat să renunțe la mine. De atunci, am locuit cu el și cu mama. Fratele meu e un om cu temperament blând, dar nimeni nu trebuie să se înșele și să îl creadă slab. Acum, povestește-mi te rog despre mătușa ta. Știu că unchiul tău a fost un om de afaceri de succes și trebuie să-ți fi încurajat interesul față de afaceri și chiar să te fi educat ca să îi urmezi la conducere. Dar ce îmi poți spune despre mătușa ta, pe care ai iubit-o atât de mult?

Cum putea Lady Overfield să fi suferit atât de mult fără să fi rămas cu nici un semn exterior? Cum își revenise? Dar își revenise oare? Părea foarte echilibrată și prietenoasă, dar nu poți să știi ce e în sufletul unei persoane pe care de abia ai cunoscut-o. Și de ce împărtășise cu Wren lucruri atât de personale? Pentru că voia să fie prietena ei? Era oare posibil? Wren se gândi că i-ar fi venit foarte ușor să lăcrimeze puțin, dar clipi, îndepărtând posibilitatea. Lady Overfield alesese să aibă încredere în ea.

- Era rotunjoară și calmă și îi plăcea foarte mult rolul ei de soție și mamă surogat, și nu a demonstrat niciodată nici cel mai mic interes față de afaceri, în afara admirației față de cele mai frumoase obiecte care îi erau prezentate spre aprobare. Nu ridica niciodată vocea, nu și-a pierdut niciodată cumpătul, nu a spus nici un cuvânt răutăcios despre nimeni în auzul meu. Dar când o stârneai, era dură ca oțelul. Când... Se opri brusc. Ei bine. Asta a fost odată...

Fu ușurată când Lady Overfield umplu pauza.

- Mi-aș dori s-o fi cunoscut. Ea te-a educat sau ai avut o guvernantă?

Și cumva, jumătatea de oră dictată de societate pentru o vizită se scurse neobservată, urmată de altă jumătate de oră în care discutară despre numeroase subiecte fără nici un efort aparent. Wren își dădu seama că vorbea și chiar zâmbea. Prima ofertă de prietenie din toată viața ei îi încălzise sufletul. Doar atunci când Lady Overfield se uită la ceasul de pe polița căminului, tresări și spuse

că era timpul să plece și să o lase pe domnișoara Heyden să continue cu bagajul, Wren își dădu seama cât de mult se bucurase.

- Cum a zburat timpul, zise Wren, îndepărtând tava și ridicându-se în picioare. Îți mulțumesc că ai venit. Sper că drumul nu a devenit prea înșelător din cauza ploii.

- Nu a fost o ploaie torențială, care să transforme foarte repede drumul într-o mare de noroi, spuse Lady Overfield, ridicându-se și ea și privind pe fereastră. Nu se îndreptă imediat spre ușă. Se încruntă, ezită și apoi se întoarce și o privi pe Wren în față. Trase aer să vorbească, păru să se răzgândească, clătină din cap și apoi zâmbi. Domnișoară Heyden, am venit să îți spun ceva și apoi m-am pierdut în plăcerea de a conversa cu tine. Dar trebuie să rostesc discursul pe care l-am pregătit cu atâta grijă și l-am repetat de atâtea ori în trăsură, altfel o să îmi trag palme și o să regret amar tot drumul spre casă. Alex ne-a spus că te-a invitat să vii la Londra, cândva în primăvara asta, ca oaspete al mamei mele la Westcott House. Știu că ai refuzat și îți respect pe deplin decizia. Totuși, vreau să îți spun două lucruri. În primul rând, dacă ai refuzat în parte pentru că ai simțit că tovărășia dumitale nu ne-ar bucura, te-ai înșelat. Atât mama, cât și eu suntem ființe foarte sociabile și ar fi o adevărată plăcere să te primim. În al doilea rând, dacă vei alege, din orice motiv, să vii în oraș până la urmă, am fi mai mult decât încântate să îți arătăm Londra, care merită cu siguranță o vizită, deși e posibil să nu poată concura cu sticlăriile. Mi-ar plăcea foarte mult să fac un tur prin ele într-o zi, dacă tot veni vorba. Și am fi încântate să te însoțim la oricare dintre sutele de evenimente ale sezonului care te-ar atrage. Am fi la fel de încântate să te lăsăm acasă oricând alegi să nu ne însoțești. Nu te-am obliga în nici un fel să faci ceea ce nu vrei sau să te întâlnești cu cineva cu care nu vrei să te întâlnești. Gata. Asta am venit să-ți spun. Trebuie să adaug că mama voia

să mă însoțească acum, dar i-am sugerat că te-ai fi putut simți copleșită dacă ne vedeai pe amândouă la ușa duminică. Ah, și încă ceva. Deschise săculețul de mână și scoase o carte de vizită, pe care i-o întinse lui Wren. Are adresa din Londra. Sper că îmi vei scrie, totuși. Promit să-ți răspund.

- Îți mulțumesc. Wren coborî privirea spre cartea de vizită. O să îți... scriu.

Nu era deloc sigură că nu avea s-o facă. Nu i se oferise niciodată prietenia, nici chiar de la distanță. Nu avea să meargă niciodată la Londra, bineînțeles, dar... putea avea o prietenă. Putea chiar să o vadă uneori. Poate să o invite la Staffordshire cândva în viitor. Da, îi va scrie. Măcar din politețe, dacă nu din alt motiv. O să cobor și eu cu dumneata.

Când ajunse în sfârșit în camera ei, descoperi că Maude terminase de împachetat și cutia, și valiza. Wren coborî privirea spre cartea de vizită din mâna ei și o strecură în interiorul capacului valizei.

- Nu eram sigură că o să între totul. Ești mult mai pricepută la împachetat decât mine, Maude. Mulțumesc mult!

- Întotdeauna îmi dai de lucru de două ori, bombăni camerista. Mai întâi trebuie să scot tot ce ai împachetat, și apoi să fac treaba așa cum trebuie.

Wren râse și se îndreptă spre fereastră. Privi afară și se întrebă dacă ploaia avea să-i întârzie călătoria de a doua zi. Dar după câteva momente nu mai văzu ploaia. Îl văzu pe contele de Riverdale lovindu-l cu pumnul în față pe soțul lui Lady Overfield și refuzând să renunțe la ea, chiar dacă legea era împotriva lui și venise la ușa lor în persoana unui magistrat, ca să i-o spună.

„Fratele meu e un bărbat cu temperament blând, dar nimeni nu trebuie să se înșele și să îl creadă slab.“

Și era fratele prietenei ei.

„Prietenă mea.“ Șopti din nou cuvintele, cu buzele lipite de geam.

Alexander plecă spre Londra cu mama și sora lui în ziua următoare plecării lui Wren spre Staffordshire. Discutase cu administratorul despre ce se putea și ce nu se putea face cu resursele limitate pe care le avea la dispoziție. Nu era mult, dar nu aveau decât să facă tot ce puteau mai bine și să spered că vor avea o recoltă decentă și ceva mai mulți bani de investit anul următor. Casa și parcul trebuiau să aștepte, deși Alexander avea toate intențiile de a se întoarce și a locui aici vara.

Între timp se ducea la Londra, pentru că era datoria lui să-și ocupe locul în Camera Lorzilor. Și pentru că mama lui și Elizabeth aveau cu adevărat nevoie de protecția lui și de un însoțitor cât timp stăteau în oraș. Măcar anul acesta nu trebuiau să mai închirieze o casă. Westcott House de pe South Audley Street, casa din oraș a conților din ultimele generații, nu era o proprietate care să țină de titlu. Cu un an în urmă, Anna devenise proprietara rezidenței din Londra. Dar nu voise absolut deloc să păstreze totul pentru ea. Încercase să împartă averea în patru părți și să împartă trei sferturi între ceilalți trei frați care rămăseseră fără nimic. Și încercase să îi ofere Westcott House lui Alexander. În cele din urmă, stabiliseră ca el să locuiască acolo cât timp era în oraș, deși îl informase că în testamentul ei scria că aceasta avea să fie casa lui și a urmașilor lui după moartea ei. El spera ca moartea ei să se întâmple după moartea lui - Anna era cu patru ani mai mică decât el.

Alt motiv pentru care mergea la Londra era - bineînțeles - acela că avea nevoie de o mireasă bogată, deși simpla idee îi era din ce în ce mai nesuferită. Nu se bucurase de relația lui cu domnișoara Heyden când realizase că singurul motiv pentru care se gândea la o căsătorie cu ea era averea cu care venea. Se simțise... aproape murdar, deși nu umblase cu șiretlicuri. La urma urmei, ea îl abordase, pentru că el avea nevoie de bani, iar ea avea nevoie de cineva cu care să se căsătorească.

Dumnezeule mare, s-ar fi urât unul pe celălalt după primele două săptămâni de căsătorie.

Poate. Deși poate că nu. Când își amintea de ea, simțea un anume fior...

Dar se scutură de gândurile acestea și încercă să își îndrepte mintea spre viitor – sau mai degrabă spre prezentul care îl aștepta în cele câteva luni pe care avea să le petreacă la Londra. Totuși, oricât de puțin entuziasmat ar fi fost, se apucă de misiunea pe care o hotărâse.

În curând se văzu că sarcina avea să fie mult mai ușoară decât se așteptase. În cele trei săptămâni de la sosirea în oraș, cunoscuse numeroase tinere doamne. La urma urmei, acesta era sezonul, iar el era contele de Riverdale, relativ tânăr și necăsătorit. Faptul că nu era și bogat și că moștenise un domeniu ruinat nu putea fi un secret, bineînțeles. Dar departe de a stinge interesul, faptul acesta părea o încurajare pentru unii. Se dovedea că familiile bogate din clasele de mijloc erau foarte dornice să plătească un preț bun pentru șansa de a-și căsători fiicele în rândurile aristocrației, lucru care îi făcea și pe ei să avanseze pe scara socială. Pentru asta erau fiicele, pretindeau unii.

Lui Alexander nu îi plăcea deloc să fie prins într-un cinism atât de grosolan. Dar nu degeaba se spunea că sezonul era marele târg al căsătoriilor. I se părea dificil și chiar puțin umilitor să asiste la baluri, serate, concerte și alte evenimente sociale, știind că mulți oameni se uitau la el și vedeau un aristocrat eligibil care căuta o mireasă la fel de eligibilă – și bogată. Și, la naiba cu toate, aveau dreptate.

Domnișoara Hetty Littlewood era una dintre multele candidate. Alexander dansă o dată cu ea într-o seară – de două ori, de fapt, deși nu știa sigur cum se ajunsese la al doilea dans. Când mamele ambițioase erau destul de hotărâte, puteau să te ia oricând prin surprindere. Fiica avea optsprezece ani, de-abia ieșise de pe băncile școlii, și era blondă și drăguță, cu gropițe în ambii obraji

și o fire plăcută. Era fericită să sporovăiască despre vreme și alte persoane și evenimentele următoare ale sezonului și modă. Însă îl privea cu ochi mari și albaștri și cam nedumeriți oricând încerca să vorbească despre cărțile pe care ea spunea că le citise, despre piesa care se juca în momentul respectiv pe una dintre scenele din Londra și la care spusese că fusese și ea cu două seri înainte, despre muzica dintr-un concert recent de care spusese că îi plăcuse „mai mult decât orice“ sau despre unele galerii pe care pretindea că le vizitase și „le adorase“.

Seara respectivă fusese urmată de o dimineață în care primi invitația de a se alătura familiei Littlewood și unui grup select de prieteni ai acestora la Vauxhall, peste trei seri. Și în aceeași zi, domnul Oswald Littlewood, un gentleman înfloritor și corpulent, se servi de o cunoștință comună care îl prezentă lui Alexander la clubul White, se așeză alături de el în sala de lectură și peroră o jumătate de oră despre realizările lui, spre evidenta plictiseală a celor care încercau cu adevărat să citească ziarul sau chiar o carte în liniște. Era fiul cel mai tânăr al unui baron, dar sfârșise prin a ajunge de zece ori mai bogat decât fratele lui mai mare atunci când un unchi care adunase o avere demnă de un rege în India - „Să zicem o avere demnă de un nabab, Riverdale“ - murise și îi lăsase jumătate din tot.

- O jumătate bună, adăugase el, fără urmă de logică. Și cealaltă jumătate mai mică nu a ajuns la fratele meu.

Faptul părea să-i producă o mare satisfacție. Chicoti și își frecă mâinile.

Se părea că bunul Dumnezeu îi binecuvântase pe el și pe doamna Littlewood, și ea moștenitoarea unei averi frumoase, cu o singură fiică, lumina ochilor lor, bucuria zilelor lor, cea mai bună dintre fiice, iar pisicuța aceasta voia să-și părăsească în curând părinții care o iubeau, pentru a se căsători cu un gentleman chipeș pe care să-l aleagă singură.

- Iar eu și mama ei ținem atât de mult la ea, adăugă acest gentleman după un hohot inimos de râs cauzat de această declarație care i se părea probabil o glumă foarte bună, încât o să-i permitem să facă ce vrea, Riverdale. Cu condiția ca el să fie un gentleman respectabil, bineînțeles. Și să se poarte bine cu ea. Suntem norocoși, pentru că nu trebuie să o îndemnăm să aleagă pe cineva bogat ca să o întrețină. De fapt, dacă ar alege un gentleman sărac și l-ar întreține ea pe el, nici mama ei, nici eu nu aș avea nimic de obiectat, cu condiția ca el să admită cât e de norocos. Le-ai cunoscut pe soția mea și pe Hetty a noastră, Riverdale?

Din nefericire, Alexander acceptase deja invitația la Vauxhall. Mai rău încă, trebuia să permită să fie curtat. Nu-și putea permite să nu fie.

Iar domnișoara Littlewood, cu iubitoarea ei mamă și afectuosul ei tată nu erau singurii - doar cei mai insistenți.

Wren petrecu două săptămâni și jumătate fericite și ocupate în Staffordshire. Bineînțeles că nu avusese nici o viață socială, dar acolo nici nu avea nevoie de una. Își petrecea zilele în ateliere și în birouri. Era o figură familiară și nu se simțea conștientă de ea însăși, deși umbla mereu cu vâl. Studie cu atenție schițele noilor produse cu administratorul ei și desenatorii și îi angajă în schimburi de idei, adesea vehemente. Însă aceste discuții nu erau niciodată caustice sau servile. Toți se respectau unul pe altul. Trecu în revistă planurile de vânzare ale produselor și previziunile costurilor cu persoanele însărcinate cu asta și controlează lungile coloane de profituri și pierderi, astfel că putea participa la discuțiile financiare în cunoștință de cauză. Când fu sigură că profiturile erau atât de mari încât permiteau o nouă creștere a salariilor, sugerează ca plata lucrătorilor să fie mărită, și sugestia ei fu acceptată.

Dar veni o zi în care rămase singură în biroul ei, cu ușa închisă ca să își poată da vâlul pe spate – nimeni nu intra în camera ei fără să bată la ușă. Oricine ar fi intrat ar fi văzut-o ocupată ca de obicei, așezată în spatele biroului, cu documentele întinse în fața ei, cu tocul în mână.

Însă ea făcea de fapt două liste, una intitulată „Pro” și cealaltă „Contra”. Cea de-a doua listă era mai lungă și mai ușor de scris.

Contra:

1. Nu am fost niciodată acolo, cu excepția vizitei pe care am făcut-o cu mătușa M, pe când aveam zece ani.
2. Nu vreau într-adevăr să merg.
3. Nu vreau să-l văd din nou.
4. Sunt sigură că el simte la fel.
5. Nu aș ști unde să merg sau ce să fac.
6. Probabil că Lady O nu a vorbit serios.
7. Sigur că doamna W nu a vorbit serios.
8. Sunt perfect fericită aici.
9. Aș fi la fel de fericită la Withington.
10. Acolo sunt mulți oameni. Prea mulți.
11. Nu cunosc pe nimeni, în afară de Lady O, de doamna W și de el.
12. Nu vreau să cunosc pe nimeni.
13. Aș putea da peste unul din ei acolo. Nenorocire!
14. Mai ales, aș putea da peste ea. De neimaginat!
15. E mai bine să nu încerci marea cu degetul.
16. Aș putea părea cam disperată și cam patetică.
17. Nu am multe de scris pe lista cu pro. Înseamnă că nu există argumente pro.

Pro:

1. Aș exorciza niște demoni.
2. M-aș simți mândră de mine însămi.
3. Am fost invitată.

4. Chiar mi-ar plăcea să văd St. Paul, National Gallery și alte locuri.

5. Aș putea să vizitez câteva dintre magazinele care ne vând marfa.

6. Aș fi mândră că nu sunt lașă. (La fel ca numărul 2?)

7. Pentru că. (Nu e un motiv)

8. L-aș vedea din nou. (Contrazice argumentele contra.)

9. Pentru că vreau s-o fac. (Altă contradicție. În plus, nu e la fel cu 7?)

Ideea că ar fi trebuit să meargă până la urmă la Londra o rodea pe Wren de când ajunsese acolo - nu, de fapt, începuse cu o zi înainte de a pleca din Wiltshire. Doar pentru câteva zile, o săptămână cel mult. Nu trebuia să stea la Westcott House. De fapt, nu trebuia ca Lady Overfield sau alt cunoscut să știe că venise - sau că fusese acolo. Putea sta la hotel. Nu se temea s-o facă, deși era o femeie singură. Putea să o ia pe Maude și alți servitori, pentru a fi respectabilă. Cu toate că era ocupată și fericită aici. De ce să renunțe? Putea să rămână cât voia, și apoi să se întorcă acasă în Wiltshire și să fie ocupată și fericită acolo tot restul verii.

Dar el îi sugerase să meargă la Londra și să stea cu mama lui, și Lady Overfield repetase invitația. Ideea o îngrozise pe Wren în ambele ocazii. Îi spusese adio lordului Riverdale, în principal pentru că mariajul cu el ar fi târât-o în viața socială a lumii bune, și ea nu voia așa ceva. Așadar, de ce se gândea acum să meargă? Lista cu argumente contra era aproape de două ori mai lungă decât cea cu argumente pro.

Dar ideea de a merge la Londra, oricum ar fi fost, o roses și o mușcase și o împinsese de la spate până când - îngrozitor și mai mult decât îngrozitor - se trezise grozav de tentată să meargă, chiar și numai pentru

a arăta că *putea*. Dar cui să-i arate? Sieși? Lui? Surorii și mamei lui? Lumii în general?

În cele din urmă, hotărî că totul se limita la o chestiune de curaj. Și chiar dacă nu voia *într-adevăr* să meargă și nu voia *într-adevăr* să îl vadă din nou pe contele de Riverdale, nici nu voia să fie o lașă în propriii ochi. Era oare lașitate să nu faci ceea ce oricum nu voiai să faci? Dar era oare cu adevărat sinceră? Era posibil să-și dozească în secret să vadă Londra? Și exista oare o posibilitate cât de mică să tânjească să-l vadă pe el?

Să tânjească?

Wren înșfăcă altă foaie de hârtie și mângăli aproape răzbunător doar două cuvinte.

DE CE?

Dar oricât de mult se holbă la ea, nu găsi nici un răspuns clar. De ce era tentată, *într-adevăr*? Pentru că se uitase la ea însăși și nu îi plăcuse ceea ce văzuse? Și asta nu avea nimic de-a face cu fața ei hidoasă. Pentru că Lady Overfield îi oferise prietenia, și ea nu avusese niciodată o prietenă? De fapt, își scriseseră de două ori, iar Wren se bucurase neașteptat de mult scriind și citind răspunsurile. Pentru că el o invitase – înainte de a-i spune adio? Sau fusese după ce i-o spusese? Nu își putea aminti.

Pentru că o sărutase?

Pentru că nu îl putea ierta?

Aranjă frumos cele trei foi una peste alta, le netezi pe birou ca să le întindă marginile, apoi le rupse o dată în cruciș și o dată în curmeziș, aruncă bucățile în cămin, în spatele cărbunilor care nu ardeau încă, și hotărî că nu va merge.

Gata.

Se terminase. Nu mergea.

Categoric, irevocabil nu. Hotărârea finală, care nu avea să fie revizuită niciodată.

Și se simți mult mai bine.

capitolul 8

Într-o după-amiază, la mai bine de trei săptămâni de la sosirea în oraș, Alexander se plimba în Hyde Park, pe malul lacului Serpentine, cu domnișoara Hetty Littlewood la braț și cu doamna Littlewood lângă ea.

Fusese manipulat să iasă la plimbare cu o seară înainte, în timp ce era la un concert cu mama lui și cu Elizabeth. Stăteau alături de familia Radley - unchiul Richard, fratele mamei lui, și mătușa Lilian - și de Susan, fiica lor, și Alvin Cole, soțul ei. În pauză, Alexander ieșise împreună cu Alvin ca să aducă limonadă pentru doamne, și în timp ce se întorcea de la masă, cu câte un pahar în fiecare mână, se trezise față în față cu doamna Littlewood și fiica ei.

- Ce amabil din partea dumneavoastră, milord, spusese mama, făcându-și vânt cu evantaiul, în timp ce lua un pahar și îi făcea semn domnișoarei Littlewood să-l ia pe celălalt.

Și cumva, în timpul minutelor care mai rămăseseră din pauză, Alexander se trezise încuviințând că Hyde Park era un loc încântător pentru o plimbare de după-amiază, mai ales pe malurile lacului Serpentine. Reieși că domnișoara Littlewood nu fusese încă acolo, pentru că tăticului ei nu îi plăcea să se plimbe, iar doamnei Littlewood îi era cam teamă să iasă neînsoțită de un bărbat, așa că se limita la străzile foarte frecventate, cu magazine. Alexander răspunsese ca o păpușă trasă de sfori.

Așa că acum era în parc.

Domnișoara Littlewood era foarte ademenitoare, într-o rochie de plimbare de culoarea piersicii, cu o umbreluță la fel și o bonetă de paie. Era mărunțică, delicată și zâmbitoare. Și nu duceau lipsă de subiecte de conversație, din moment ce se plimbau într-o parte pitorească a parcului, într-o zi caldă și însorită, unde se aflau o mulțime de alți oameni, așa că erau multe

de comentat și multe pentru care să te entuziasmezi. Între timp, doamna Littlewood saluta grațios pe toată lumea, iar penele înalte de la boneta ei se unduiau de parcă ar fi fost deja soacra contelui de Riverdale, sau cel puțin așa i se păru lui Alexander, care era cam stânjenit.

Chiar și mai stânjenitor era gândul că poate avea să devină într-adevăr soacra lui înainte de sfârșitul verii - ea sau alta ca ea. Ajunsesse să înțeleagă că orice părinte dispus și dornic să-și ofere fiica și o zestre uriașă odată cu ea voia să primească în schimb mult mai mult decât o căsătorie decentă pentru această fiică. Se întreba dacă avea să fie în stare s-o facă. Dar îi zâmbi însoțitoarei sale și fu de acord că băiețelul care mergea pe lângă apă, trăgând de sfoară o bărcuță, era un mic heruvim încântător.

- Oh, vai de mine, spuse ea tulburată dintr-odată, trăgându-l ușurel de braț ca să-l facă să se oprească. Oh, nu!

O fetiță, puțin mai mare decât micul heruvim, sărea într-un picior pe mal, în sens opus, și trecu pe lângă băiețel fără să observe sfoara. Se împiedică de ea, căzu cât era de lungă, apoi sări în picioare, aruncând flăcări pe ochi, și deschise gura, izbucnind într-un șuvoi de insulte, din care nu lipsiră „plod prostănac“, „tâmpit împiedicat“ și „dobitoc idiot“. Băiatul deschise gura și începu să urle, arătând cu jale spre bărcuță, care se îndepărta voioasă, târând sfoara după ea.

- Ah, uite că a sosit și ajutorul, spuse Alexander, chiar în momentul în care se aștepta să i se ceară așa ceva. O doamnă în verde prinsese sfoara și se aplecă între cei doi copii, spunând ceva care transformă tirada fetiței într-un murmur tânguitor și neliniștea băiețelului în câteva suspine amărâte, în timp ce redobânda controlul asupra bărcii. Apoi se ridică, în timp ce două femei, amândouă bone după înfățișare, ajunseră acolo

din direcții diferite și își luară în stăpânire odraslele. Totul părea să se fi rezolvat.

- Bietul îngerăș, spuse domnișoara Littlewood, referindu-se probabil la băiețel.

- Dacă fetița asta ar fi a mea, spuse mama ei, aș duce-o imediat acasă, aș închide-o în camera ei pentru tot restul zilei, doar cu pâine și apă, și i-aș spăla gura cu săpun. Bona ei ar fi concediată fără referințe.

Alexander de-abia le auzi. Doamna în verde, înaltă, zveltă și elegantă, fusese cu spatele la el, dar apoi se întoarse pe jumătate ca să își reia plimbarea. Purta o bonetă de un verde pal, cu un vâl de aceeași culoare. Dumnezeu mare. Era posibil? Îndreptă capul în direcția lor un singur moment, se opri brusc și apoi se întoarse pe călcâie și se repezi în direcția opusă - cu un mers familiar.

- Iertați-mă, spuse el, eliberându-și brațul de mâna domnișoarei Littlewood, fără să se uite nici la ea, nici la mama ei - de fapt, pe moment uitase de ele. Este o cunoștință pe care trebuie să o salut. Plecă după ea, o ajunse din câțiva pași și îi puse mâna pe braț. Domnișoară Heyden?

Ea se opri din nou și se întoarse spre el. Vălul era elegant, ușor și atractiv, dar îi ascundea foarte bine trăsăturile.

- Lord Riverdale, spuse ea, ce surpriză încântătoare! Nu părea nici surprinsă, nici încântată.

- Deci ai venit în oraș, până la urmă?

- Aveam niște afaceri aici. Câteva magazine din Londra vând produsele noastre de sticlă și voiam să le văd cu ochii mei.

Dar nu îi spusese ea că nu fusese niciodată la Londra și nu avea de gând să vină? Nu fusese acesta principalul motiv de incompatibilitate dintre ei?

- Mi-ar plăcea și mie să văd aceste magazine. Trebuie să-mi spui unde sunt expuse produsele voastre. Dar, mai important, unde stai?

Și unde era camerista sau lacheul ei? Părea să fie complet singură.

- La o pensiune liniștită pentru doamnele din lumea bună. Am ajuns în oraș abia acum o oră sau două, și am venit în parc ca să respir puțin aer și să-mi dezmoțesc picioarele după o călătorie atât de lungă. Sper că doamna Westcott și Lady Overfield se simt bine?

- Da. Mulțumesc. Lizzie s-a bucurat să îți primească scrisorile.

Se auzi o tuse apăsată din spatele lor, și Alexander își aminti că nu era singur.

- Le ții din drum pe doamnele care te însoțesc, Lord Riverdale.

Trebuia să se întoarcă la ele.

- Te voi mai vedea? o întrebă. Spune-mi numele magazinelor. O să le vizitezi pe mama și pe sora mea? Ar fi încântate să te vadă. Ai adresa?

De ce simțea că intra aproape în panică la gândul că nu avea s-o mai vadă din nou?

A doua tuse fu și mai apăsată.

- O să le vizitez, răspunse ea. Mâine-dimineață. Am adresa.

- O să le spun. Vor fi încântate.

Mai spusese o dată asta?

- Sper că nu le voi deranja.

- Nu le va deranja.

Ezită, dar nu mai era nimic de spus, și se purtase deja foarte urât cu cele două doamne pe care le însoțea. Se întoarse și păși grăbit spre ele.

Nu îi spusese numele magazinelor. Nu îi dăduse numele hotelului la care stătea. Și dacă mâine nu apărea?

Dar conta?

- Ce doamnă extraordinar de înaltă, observă domnișoara Littlewood, privind în urma ei.

- E un mare ghinion pentru ea, încuviință doamna Littlewood. Și e și slabă. Și nu e drăguță deloc, cred, dacă te iei după vâl. Guvernanta ei ar fi trebuit să o învețe

să nu meargă așa, pășind ca un bărbat. Aș fi foarte surprinsă să aud că e măritată.

Privi interogativ spre Alexander. El zâmbi și oferi fiecăreia câte un braț.

- Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați.

- Biata lady. Eu aș vrea pur și simplu să mor dacă aș fi atât de înaltă, spuse domnișoara Littlewood, strecurându-și mâna sub brațul lui. Am auzit că domnilor nu le plac doamnele înalte.

- Este un mare ghinion, adăugă mama ei. Nu pot decât să o compătimesc. Dar unde e însoțitoarea ei, Lord Riverdale?

- Nu am întrebat-o, doamnă. Cum vi s-a părut a doua jumătate a concertului de aseară? Mie mi s-a părut că au lăsat ce era mai bun la urmă. Nu e de mirare că violoncelistul e foarte căutat.

Măcar luase o hotărâre foarte categorică în ultimele câteva minute. Dacă trebuia să se căsătorească cu o mireasă bogată primăvara sau vara asta, aceea nu avea să fie domnișoara Hetty Littlewood. Avea de gând să fie mai vigilent cu manevrele insistente ale mamelor, deși nu avea să fie ușor.

De ce *venise*? Cu siguranță nu pentru că voia să vadă niște obiecte din sticlă expuse în câteva magazine din Londra. Se mai gândise la invitația lui Elizabeth? La a lui? Și dacă nu venea mâine-dimineață în South Audley Street? Să caute în fiecare hotel pentru doamnele din lumea bună din Londra? Cât de multe *erau*, pentru numele lui Dumnezeu?

Și de ce ar fi vrut să facă așa ceva, mai exact?

Wren avea experiență în întocmirea listelor. O ajutau să își organizeze gândurile și timpul. O ajutau să fie mai eficientă și să facă tot ce trebuia, la timp. Dar cele pe care le făcuse în biroul de la Staffordshire nu fuseseră decât o pierdere de timp, pentru că hotărârea fusese luată în mintea ei înainte de a le întocmi. Bineînțeles că găsisese

mai multe argumente contra decât pro. Era rațiunea care încerca să aducă la realitate emoțiile. Și deoarece emoțiile nu erau un lucru obișnuit pentru ea, rațiunea le secerase fără nici o problemă. Dar emoțiile erau mai insistente decât rațiunea. Deveniseră tot mai puternice, înlăturaseră totul din cale și își urmaseră drumul.

Așa că venise.

Dar nu venise cu fruntea sus, pentru a cuceri lumea. Ci se strecurase în oraș și luase o cameră într-un hotel pentru femeile de neam bun. Nu fusese neapărat lașitate. Dar după ce refuzase două invitații separate de a sta în casa din South Audley Street, nu putea să se prezinte la ușa lor fără veste. Se înfiora doar gândindu-se la asta.

Își aranjă lucrurile în cameră și hotărî să iasă puțin la aer, ca să se dezmoștească, refuzând categoric compania lui Maude, fiindcă aceasta era epuizată și avea nevoie de puțină odihnă. Wren se gândise să o viziteze pe Lady Overfield înainte de a-și pierde curajul. Dar și-l pierduse oricum. Dacă nu erau acasă? Dacă aveau alți musafiri? Dacă o primeau cu vădită neplăcere? Bineînțeles că nu aveau să facă asta. În primul rând, un servitor avea să le anunțe că sosise, cu mult înainte de a o conduce în salonul lor. În al doilea rând, erau niște doamne. Dar dacă era și *el* acolo? Îi spusese un adio foarte categoric.

Și atunci, de ce mai bătuse tot drumul acesta?

Așa că se îndreptă spre Hyde Park, după ce ceru îndrumări. La urma urmei, era o parte din Londra pe care voia să o vadă - făcuse o listă. Hyde Park era pe ea, și putea să-l șteargă după ce îl vizita. Poate că mâine avea să viziteze catedrala St. Paul, Westminster Abbey, Turnul Londrei, palatul St. James, Carlton House. Oare se putea merge pe jos de la una la alta? Și mai erau și toate galeriile și muzeele. Poate că aveau să-i ocupe ziua următoare. Și mai erau, bineînțeles, magazinele care îi vindeau sticlăria - nu trebuia să uite de ele.

Până să ajungă în parc, hotărâse deja că era o ființă abjectă, fricoasă și rușinos de lașă. South Audley Street era în fruntea listei ei – subliniat. Avea să rămână oare acolo, singurul obiectiv netăiat de pe listă?

Dintr-o simplă întâmplare, găsise una dintre cele mai faimoase zone din Hyde Park și se plimbă pe lângă Serpentine. Avea măcar un motiv ca să fie mândră de ea. Era o zonă aglomerată, dar rămăsese cu fruntea sus și nu șovăise. Oh, era adevărat că purta un vâl, dar chiar și așa era *acolo*, afară, amestecându-se cu alții, chiar dacă nu se opri să vorbească cu nimeni și nimeni nu se opri să o observe. Totuși, o făcuse.

Și apoi se *opri* și vorbise – cu doi copii mici care alergau fără să știe unul de altul de-a lungul malului și dăduseră unul peste altul, reacționând previzibil de irațional, una cu proteste și țipete, celălalt cu vaiete și supărare. Între timp, bărcuța băiețelului plângăreț se îndepărta. O prinse de sfoară înainte ca aceasta să cadă cu totul în apă și vorbi cu copiii. Fetița nu mai țipa la băiețel – se opri ca să o întrebe dacă era vrăjitoare, părând mai degrabă încântată decât înspăimântată de această posibilitate – și băiețelul se opri mai mult sau mai puțin din văicăreală ca să sublinieze că *toată lumea* știa că vrăjitoarele purtau pălării mari negre. După ce spusese că din păcate nu era o persoană atât de interesantă, cu sau fără pălărie neagră, Wren se întorsese să plece. Se simțea mulțumită de ea însăși și de lumea întreagă.

Și apoi...

Ei bine, apoi se trezise uitându-se direct în ochii conțelului de Riverdale, care se afla la câțiva pași de ea. Dacă s-ar fi deschis pământul și ar fi înghițit-o în clipa aceea, nu ar fi avut nimic împotriva.

Prostește, se întorsese și se năpustise în direcția din care venise, iar în momentul acela mintea ei începuse să proceseze și o informase că la brațul lui se afla o tânără lady, însoțită de o doamnă mai vârstnică. O încercase

un sentiment destul de neplăcut, dar nu se oprise să-l analizeze. Oricum, el venise după ea, îi atinsese brațul și începuse să vorbească, chiar dacă ea nu-și mai amintea nici un cuvânt din scurta lor discuție, cu excepția faptului că el îi ceruse să îi viziteze mama și sora, iar ea fusese de acord s-o facă în dimineața următoare. Dar își amintea foarte clar că doamna de la brațul lui era foarte tânără și foarte drăguță, și doamna mai vârstnică tușise de două ori, cu un fel de enervare posesivă.

Toată noapte, printre perioadele intermitente de somn, Wren își dorise din toată inima să se întoarcă acasă, la Withington. În zori, înainte de a ațipi din nou, hotărî că avea să facă exact asta. Se relaxă și se simți cu mult mai bine.

A doua zi dimineața, bineînțeles, se găsea pe South Audley Street, căutând numărul casei. De data asta, Maude era cu ea, astfel că Wren se opri în fața numărului corect; dacă ar fi fost singură, ar fi trecut mai departe și s-ar fi prefăcut că nu-l vede. Era atît de lașă. Urcă treptele cu hotărâre și bătui la ușă.

După mai puțin de un minut, urca o scară măreață din interiorul casei, în spatele majordomului, care o recunoscuse cu o reverență de îndată ce își spuse numele și nici măcar nu urcă să se asigure că doamna Westcott era acasă. O conduse într-o încăpere care era evident un salon și o anunță, iar Wren își ridică vălul peste borul bonetei. Ambele doamne erau în picioare - în cameră nu mai era nimeni altcineva - și ambele zâmbeau. Doamna Westcott veni spre ea, cu mâna dreaptă întinsă.

- Sunt atît de mulțumită că ai venit, domnișoară Heyden, spuse ea, strângându-i ferm mâna înainte de a-i da drumul. Alex ne-a spus că ai venit în oraș cu afaceri. Te rog să intri și să te așezi. Sper că îți place cafeaua. Asta ne-au trimis, dar nu ne deranjează deloc să cerem ceai, dacă preferi.

- Cafeaua e minunată. Mulțumesc. Sper că nu vă rețin de la ceva mai important.

- Nimic nu ar putea fi mai important în această dimineață, interveni Lady Overfield, în timp ce Wren se îndrepta spre scaunul care îi fusese arătat. Și apoi o ului pe Wren, sărutând-o pe obraz - pe obrazul purpuriu. Pot să-ți iau boneta? Ai fost foarte ocupată de când ai ajuns în oraș?

Wren își scoase boneta și se așeză. Mama și fiica se așezară alături pe o sofa.

- Am sosit de-abia ieri. Am ieșit la o plimbare în Hyde Park, ca să respir puțin aer curat și să mă dezmoțesc după călătorie, și m-am întâlnit cu lordul Riverdale.

- Înseamnă că plănuiești să fii ocupată astăzi, observă doamna Westcott.

- Da. Wren își împreună mâinile în poală, apoi își răsfiră degetele pe fustă. Câteva magazine din Londra vând produsele noastre din sticlă. M-am gândit că ar fi interesant să văd cum sunt expuse. Se vând bine, dar poate că pot face niște sugestii... Se opri brusc. De fapt, nu am venit pentru afaceri.

- Înseamnă că ai venit de plăcere, zise Lady Overfield, zâmbind afectuos. Și în Londra poți găsi multă plăcere. Dar permite-mi să-ți spun în persoană, deși ți-am spus-o și într-o scrisoare, cât de fascinată am fost să citesc despre sticlării. Nu știam că implică atât de multe schițe, atâta talent și simț artistic, și că strategiile de vânzare sunt atât de importante. Sunt foarte curioasă să văd câteva produse finite. Poate că m-ai putea lua cu tine la magazine?

În momentul acela sosi cafeaua, cu un platou de biscuiți dulci.

- Unde stai? întrebă doamna Westcott, după ce ieși slujnica. Într-un loc confortabil, sper?

- La un mic hotel pentru doamnele din lumea bună. E foarte respectabil.

Începea să observe splendoarea spațiosului salon, atât de diferit de cel de la Brambledean Court. Se cheltuiseră mulți bani pentru ca această casă să fie modernă

și frumoasă, dar și comodă. Conform informațiilor pe care le culesese înainte de a-l întâlni pe contele de Riverdale, casa aceasta nu îi revenise odată cu titlul și domeniul, ci însoțise restul averii și ajunsese la fiica legitimă a fostului conte – cea care crescuse într-un orfelinat și apoi se căsătorise cu un duce.

– „Pentru doamnele din lumea bună. Respectabil“, repetă doamna Westcott, strâmbându-se. E atât de îngrozitor cum sună?

Wren își mușcă buza de jos ca să nu izbucnească în râs.

– Camera mea e ca o chilie de călugăriță, începu ea, și proprietăreașa arată ca o stareță fără vâl. Pe interiorul ușii din față e o listă de reguli, și alta pe peretele camerei mele, și regula numărul unu e aceea că nici o persoană de sex masculin nu are voie să pună piciorul în imobil, sub nici un motiv. Aseară m-am amuzat gândindu-mă la persoanele de gen feminin care cară mobilele grele pe scări și curăță hornurile. Dar un lucru nu poate fi negat. E un stabiliment foarte respectabil.

Izbucniră toate într-un râs nebun, și Wren simți dorința paradoxală de a plânge. Unchiul ei vedea partea ridicolă a fiecărui lucru, iar mătușa ei avea un simț al umorului foarte bine dezvoltat. Râdeau adesea împreună. Cât de mult râsesse de când muriseră ei?

– Poate să rămână la fel de respectabil și fără dumnea-ta, domnișoară Heyden, spuse doamna Westcott, oferindu-i platoul de biscuiți pentru a doua oară. Să nu-mi spui că salteaua de pe patul duminicilor nu e umplută cu paie, pentru că nu o să te cred. Ai venit aici cu o cameristă? Dar nu ai venit cu trăsura, nu? Am fi auzit-o.

– Am venit amândouă pe jos, zise Wren, luând alt biscuit și mușcând din el.

Era aproape călduț. Proaspăt scos din cuptor și delicios. Micul dejun fusese o masă spartană – pâine cu o peliculă foarte subțire de unt, întins deja, fără gem sau dulceață, și ceai slab.

- Atunci o să trimitem camerista înapoi cu o trăsură, ca să-ți împacheteze lucrurile și să le aducă aici, continuă doamna Westcott. Vei sta la noi atâta timp cât vei rămâne în oraș, domnișoară Heyden.

- Oh, nu! exclamă Wren alarmată. Nu vreau să vă deranjez, doamnă.

- Nu va fi nici un deranj, interveni Lady Overfield. Îți amintești că ai fost invitată special, atât de Alex, cât și de mine, și am vorbit și în numele mamei. Alex a sugerat din nou aseară să-ți cerem să te muți aici. Amândouă am fost de acord că nu trebuia să fii lăsată să mai tânjești singură la hotel.

- Dar... Wren se încruntă. Nu puteți să doriți cu adevărat să vin aici. Oh, vă cer iertare. Există un singur răspuns pe care îl puteți da, pentru că sunteți doamne și sunteți amabile. Dar știți că înainte să veniți la Wiltshire mi-am oferit cu nerușinare averea contelui de Riverdale în schimbul căsătoriei. Știți că toată această... idee l-a îngrozit. Și nu puteți nega - nu dacă vreți să fiți sincere - că atunci când m-ați cunoscut la Brambledean erați îngrozite de perspectiva acestei căsătorii. În ziua aceea mi-am dat seama că era imposibilă și l-am eliberat de orice obligație ar fi simțit, după o cunoștință de mai bine de două săptămâni. I-am spus adio. Nu veți nega, cred, chiar dacă sunteți prea politicoase ca s-o spuneți cu glas tare, că ați fost foarte ușurate când v-a spus-o.

Doamnele se lăsară pe spate, de parcă ar fi vrut să se îndepărteze cumva de ea. Urmă o scurtă tăcere.

- Am fost, recunosc doamna Westcott.

- Mamă, se încruntă Lady Overfield.

- Nu, Lizzie. Domnișoara Heyden are dreptate. Ar trebui să existe mai multă sinceritate între oameni. Cum poți să comunici, dacă toți sunt prea politicoși ca să își exprime adevăratele gânduri?

Lady Overfield inspiră audibil, dar nu spuse nimic.

- Îmi iubesc foarte mult copiii, domnișoară Heyden, continuă doamna Westcott. Mai mult decât orice

altceva în viață, vreau să-i văd fericiți. Vreau să îi văd căsătoriți și așezați la casele lor, cu partenerul corect, bucurându-se de copiii lor așa cum m-am bucurat eu de ai mei. Mi s-a rupt inima când căsătoria lui Lizzie s-a transformat în coșmar. Acum o am cu mine din nou, și pot doar să sper și să visez din nou pentru ea. M-a durut inima atunci când lui Alex i-a fost furată tinerețea, după moartea tatălui lui și descoperirea că nu toate erau așa cum ar fi trebuit să fie la Riddings Park. A lăsat în urmă viața lui de tânăr fără griji și s-a întors acasă ca să pună lucrurile în ordine.

- Asta l-a făcut fericit, mamă, observă Lady Overfield.

- Da, cred că l-a făcut, încuviință mama lor. Dar are treizeci de ani, domnișoară Heyden, și anul trecut a început să viseze la căsătorie, și dragoste, și fericire. Și apoi totul s-a schimbat - pentru toată familia Westcott. Acum, domeniul Brambledean atârnă de gâtul fiului meu ca o piatră de moară, și nu are cum să-l neglijeze, pentru că Alex e așa cum e, și nu poate fi vorba de împrumuturi și ipoteci, pentru că trebuie plătite. Totul în mine se revoltă când mă gândesc că se va căsători pentru bani, dar asta simte el că trebuie să facă. Da, am fost îngrozită, domnișoară Heyden. Nu din cauza acestei... pete de pe fața dumitale, deși probabil că dumneata asta crezi. Și nu pentru că ai fost atât de stânjenită când ne-ai cunoscut, încât păreai țeapănă, și rece, și inabordabilă. Ci pentru că dumneata ești bogată și el este sărac - cel puțin în privința noilor sale responsabilități - și mă teameam foarte mult că nu putea să existe niciodată respect sau afecțiune între voi, ca să nu mai vorbim despre dragoste și fericire. Nu puteam îndura gândul că fiul meu ar putea fi văzut ca un mercenar.

- Mamă.

Lady Overfield puse mâna pe brațul ei.

- Nu, Lizzie. Lasă-mă să termin. Am fost încântată după ce ai plecat, domnișoară Heyden, și nu mi-a plăcut deloc atunci când Lizzie a hotărât să te viziteze. Dar apoi am venit aici, și Alex a fost asaltat de oameni bogați

și ambițioși, care au fiice de măritat. Toate fetele acestea mă fac să mă tem foarte mult de viitor. Nu pentru ele – cred că sunt fete destul de simpatice, care au propriile visuri. Ci pentru Alex, care merită ceva mai mult și mai bun.

– Îmi pare rău, zise Wren, care nu găsi nimic altceva de spus.

– Cred, domnișoară Heyden, continuă ea, că poate dumneata ai mai multă substanță decât toate aceste fetișcane la un loc. Și nu ai părinți ambițioși.

– Nu, răspuse Wren, și fu rândul ei să se lase pe spate în scaun.

– Mătușa și unchiul dumitale aveau ambiții pentru dumneata? întrebă doamna Westcott.

– Nu în felul acesta, răspuse Wren. Voiau să fiu fericită. Mătușa mea o dorea cu disperare, dar mi-au respectat întotdeauna dorințele.

– Resimți și acum pierderea lor, spuse doamna Westcott.

– Da. Și se întâmplă ceva îngrozitor. Wren simți cum începea să îi tremure bărbia. Își acoperi jumătatea de jos a feței cu mâna, dar nu fu de ajuns. Își acoperi fața cu ambele mâini. Nu avea boneta, și nici vălul. Oh, îmi pare atât de rău.

Dar vocea îi suna ascuțit și țipător. Scânci.

Și apoi doamna Westcott se așeză pe brațul scaunului, și unul dintre brațele ei cuprinse umerii lui Wren, iar celălalt trase capul lui Wren pe umărul ei. Wren suspină până o duru pieptul și plânse până fu sigură că nu mai avea lacrimi. O batistă și apoi un șervet de in îi fură așezate în mână și își dădu seama că Lady Overfield ingenunchease pe dușumea, în fața scaunului ei.

– Îmi pare atât de... rău, repetă ea.

– Ai mai plâns până acum? întrebă doamna Westcott.

– N... nu.

Fusesse foarte stoică. Lacrimile nu aveau rost, și uneori simțise că durerea ei era atât de profundă, încât nu o putea alina atât de ușor.

- Nu ai avut cu cine să-ți împărtășești durerea, zise Lady Overfield. Nu fusese o întrebare. Dar ești printre prieteni. Nu trebuie să-ți ceri iertare.

Poate că nu. Dar cuvintele ei aduseră mai multe lacrimi.

- Nu, spuse doamna Westcott, îmbrățișându-i mai strâns umerii pentru o clipă. Eu nu sunt o prietenă, domnișoară Heyden. Sunt o mamă, și mă voi purta ca atare. E chiar scandalos să stai singură într-un hotel oribil, sau la orice hotel, de fapt. Mătușii dumitale nu i-ar fi plăcut asta. Unchiul dumitale nu ar fi permis-o, cred, chiar dacă te-a luat cu el în afacere și te-a tratat ca pe o egală. O să trimitem imediat după lucrurile dumitale, și nu vreau să mai aud nici un argument. Acum, eu și Lizzie îți vom arăta camera dumitale de sus - a fost deja pregătită - și vom pune să se aducă apă, ca să te poți spăla pe față și să arăți din nou prezentabil. În momentul acesta arăți groaznic.

Wren râse - și apoi mai vărsă câteva lacrimi.

- Te avertizez că nu are rost să încerci să discuți cu mama când hotărăște să-și joace rolul de mamă, zise Lady Overfield.

Wren se ridică în picioare, simțindu-se teribil de stânjenită.

- Dar contele de Riverdale... începu ea.

- Alex e în Camera Lorzilor în această dimineață, îi comunică doamna Westcott. Dar totul este aranjat. Va merge să stea la vărul lui - fiul fratelui meu - și se va bucura de această scuză și va deveni din nou un burlac tânăr și fără griji, în oraș, însoțit de un alt burlac. A vorbit cu Sidney aseară, și e așteptat. Au fost întotdeauna prieteni apropiați. Oh, câte năzbâtii puneau la cale, imaginându-și că eu și cumnata mea nu știam nimic.

- Oricum cred că nu știi nici jumătate din ele, mamă, râse Lady Overfield.

Și în timp ce vorbeau, pe un ton ușor și vesel, o conduseră pe Wren sus, printr-un coridor, spre camera de oaspeți.

- Va fi încântător să te avem aici, domnișoară Heyden. Putem să mergem cu dumneata, dacă vrei, ca să vezi ceea ce vrei să vezi în Londra. Te putem prezenta unor persoane și te putem lua cu noi la niște evenimente - sau nu. Nu te vom obliga la ceva doar pentru că stai aici.

Wren se gândi că totul părea hotărât pentru ea, fără să mai trebuiască să ia vreo hotărâre. Acum se găsea în partea din spate a casei, într-o cameră drăguță care dădea spre o grădină care părea plină de culoare și bine îngrijită, și era prea târziu ca să mai refuze. Și oricum se simțea prea obosită ca să mai discute. Era aici, și Lady Overfield era prietena ei, iar doamna Westcott era... mama ei? Și contele de Riverdale aranjase deja să locuiască în altă parte. Poate că nu avea să-l mai vadă din nou. Ar fi fost mult mai comod dacă ar fi fost așa.

„Mincinoaso!“ Chiar dacă era obosită, tot auzi vocea aceea lăuntrică.

- Vă mulțumesc, spuse ea. Amândouă sunteți extraordinar de amabile.

Însemna că mătușa Megan nu era singura lady amabilă din lume. Oare chiar crezuse că era?

capitolul 9

Din duminica Paștelui, de când domnișoara Heyden îi spusese adio, Alexander își spusese mereu că avusese mare noroc să scape în felul acesta de o căsătorie care ar fi fost sigur deprimantă și problematică. Poate însuși faptul că se străduise să gândească asta în fiecare zi ar fi trebuit să-l alerteze și să-i spună că nu era poate chiar atât de fericit cum credea.

Astăzi se dusesese în Camera Lorzilor, pentru că era o dezbatere importantă, la care voia să participe, dar toată dimineața se întrebese dacă ea le vizitase pe mama lui și pe Elizabeth și ce avea să facă el dacă asta nu se întâmplase. Cu prima ocazie, la ora prânzului, trimisese un scurt bilet și așteptase nerăbdător răspunsul. Când sosi în cele din urmă, află că le vizitase într-adevăr și fusese convinsă să rămână.

Mai târziu, se îndreptă spre camerele lui Sidney, întrebându-se unde aveau să ducă toate astea. Oare trebuia să o curteze din nou? Dar o curtase vreodată? Voia să o curteze din nou? Era prea târziu acum ca să își pună o asemenea întrebare? Se întrebă dacă trebuia să meargă imediat să îi prezinte respectele, sau să o lase pe mai târziu. Poate că nici măcar nu erau acasă.

Venirea ei îl tulbura. Îl lăsase cu un vârtej de emoții, iar cea mai importantă dintre ele era ușurarea că nu mai trebuia să lupte cu ele și să încerce să le sorteze. Voia să fie în stare să își aleagă o mireasă cu mintea. Inima era prea imprezvizibilă și prea capabilă de a simți durere și îndoială și o mulțime de alte lucruri. Inima îl făcuse să alerge în urma ei în parc, când ar fi fost mai înțelept s-o lase să plece.

La naiba cu toate!

Decizia asupra următoarei mișcări îi fusese luată din mâini. Sidney nu era acasă – lucra în diplomație și stătea adesea peste program. Dar îl aștepta un bilet de la mama lui. Verișoara Louise, ducesa văduvă de Netherby, chemase toată familia Westcott la o conferință în Archer House din Hanover Square, casa din oraș a ducelui, fiul ei vitreg, și propria ei casă. Până anul trecut, asemenea întâlniri fuseseră rare. După evenimentul pe care toată familia îl numea marea catastrofă, întâlnirile se îndeseră, apoi urmasse o pauză. Acum, chemarea fusese trimisă din nou, și întâlnirea avea loc în acea după-amiază. Alexander se uită la ceas. În mai puțin de o oră, de fapt. Și, fie că îi plăcea, fie că nu, el era capul familiei.

Verișoara Louise avea tendința să dramatizeze prea tare. În timp ce părăsea camerele lui Sidney, Alexander se întrebă din nou ce fel de urgență apăruse acum, ca să necesite întrunirea întregii familii. Spera că nu avea nici o legătură cu Harry. Harry Westcott, care fusese contele pentru scurt timp, înainte să se afle despre nașterea lui, lupta în Peninsula Iberică și era o sursă constantă de îngrijorare pentru ei toți. Nu că s-ar fi îngrijorat numai ei. Nenumărate familii, bogate sau sărace, din toată Marea Britanie, trăiau probabil cu aceeași neliniște. Nimeni nu știa când putea să sosească o scrisoare cu cele mai rele vești. Spera că nu sosise o asemenea scrisoare. Doamne, spera că nu.

Totuși, trebuia să fie ceva rău, sau poate că verișoara Louise voia să anunțe pur și simplu că Jessica, fiica ei, care avea optsprezece ani și își făcuse debutul în societate, se logodise. Până acum, fusese foarte căutată la nenumăratele evenimente mondene ale sezonului. Alexander văzuse asta cu ochii lui. La urma urmei, era fiică de duce și avea o dotă frumoasă. Era și drăguță, și plină de viață. Nu văzuse și nici nu auzise nimic despre vreun pețitor anume, dar nu se știa niciodată.

Ajunse ultimul. Verișoara Louise avea o mamă care încă mai trăia - contesa văduvă de Riverdale - și două surori. Cea mai mare, verișoara Matilda, care nu fusese niciodată căsătorită, locuia cu mama ei. Cea mai mică, verișoara Mildred, era căsătorită cu Thomas, Lord Molenor, și avea trei băieți care erau încă la școală. Toți erau prezenți acum, cu excepția băieților. Ducele de Netherby era acolo cu ducesa lui. Anna era prima fiică născută dintr-o căsătorie secretă a vărului Humphrey, răposatul duce, cu o doamnă care se numea Alice Snow, și era singurul lui copil legitim, după cum se dovedise. Jessica era și ea acolo. La fel ca mama lui Alexander și sora lui, Elizabeth. Lipsea verișoara Viola, fosta contesă de Riverdale, care revenise la numele de fată, Kingsley, și cele două fiice ale ei, Camille, care se căsătorise

cu Joel Cunningham și trăia acum în Bath, și Abigail. Și Harry, bineînțeles.

Alexander îi salută pe toți și își ocupă locul din fața șemineului, un obicei al său, deși își dăduse seama odată că ar fi putut fi considerat ca o încercare de a-și impune poziția în familie. Refuză ceaiul oferit de verișoara Louise, și conversația continuă. Văzu că Netherby stătea relaxat pe un scaun din celălalt capăt al încăperii, lângă fereastră, așa cum tindea să facă în orice cameră, la fel cum Alexander se îndrepta spre șemineuri. Poate că îi plăcea să observe ce se întâmpla înaintea lui, fără să trebuiască să-și întoarcă prea mult capul, sau să se simtă obligat să participe. Poate că era o recunoaștere a faptului că nu avea nici o legătură de sânge cu familia Westcott. Era fiul ducelui de Netherby, care se căsătorise a doua oară cu verișoara Louise, și o avusese pe Jessica.

Netherby arăta la fel de splendid ca întotdeauna, observă Alexander cu o ușoară iritare, cu părul lui blond tuns impecabil și cam lung, cu hainele aproape prea spilcuite, dar fără să treacă totuși în partea cealaltă, cu degetele pline de inele și manichiura perfectă. Însă lanțușoarele și ceasurile de buzunar și cutiile împodobite cu giuvaiere ale acestor ceasuri și lornionul care îi împodobeau întotdeauna mijlocul erau invizibile astăzi. Ținea un bebeluș durduluiu și chel, o fetiță, cuibărită sub bărbia lui. Fetița își sugea degetul și - dacă Alexander nu se înșela - un colț al lavalierii tatălui ei. Și dacă asta nu era o priveliște insolită, atunci Alexander nu știa care alta ar fi putut fi. Oare Netherby nu se temea că fetița îi putea păta cămașa imaculată cu... balele ei? Dar era un gând nedrept, pentru că Alexander învățase în ultimii ani că, în ciuda aparențelor, nu exista nimic slab sau efeminat - sau îmbufnat - la Avery Archer, ducele de Netherby. Chiar dimpotrivă.

Alexander își îndreptă atenția spre Elizabeth, care stătea lângă el.

- Deci a venit, nu? întrebă el, fără să fie nevoie.

- A venit într-adevăr, îi răspunse sora lui. A fost nevoie să ne străduim, și eu, și mama, să o convingem să rămână cu noi. Dar acum e instalată. Cred că a fost fericită să petreacă o oră liniștită, singură, și să ne lase pe noi să venim aici.

Se întrebă de ce făcuseră efortul acesta. De ce le-o sugerase el cu o seară în urmă? De ce nu se putuse gândi la altceva astăzi? Până în momentul acesta, nu se gândise nici măcar o dată la domnișoara Littlewood. Sau la oricare alta dintre tinerele doamne ale căror mame îl urmăreau cu agresivitate. Dacă nu le-ar mai vedea nicio dată, nici n-ar observa. Dar domnișoara Heyden...

- Am fost cu ea la catedrala St. Paul după prânz, îi povesti Elizabeth. S-a așezat într-o strană din spate, Alex, și nu s-a mișcat de acolo o jumătate de oră. Nu a hoinărit căscând gura peste tot, așa cum fac întotdeauna cei care o vizitează prima dată. A privit în jur din locul în care era, și părea foarte încântată, deși e adevărat că nu îi puteam vedea fața clar. Purta un văl.

- Da, îmi închipui.

- Mâine-dimineață mergem să ne uităm la unele dintre obiectele ieșite din atelierele ei de sticlărie. De-abia aștept.

Dar verișoara Louise își dregea glasul, sugerând că era timpul să înceapă afacerea din după-amiaza aceea. Toată lumea tăcu și se uită la ea, în expectativă.

- Trebuie să hotărâm ce facem cu Viola și cu Abigail, decretă ea.

- Nu sunt și acum la Hinsford Manor? întrebă verișoara Mildred. În ultima scrisoare, trimisă acum o lună sau două, Viola mi-a scris că se bucura să se întoarcă acolo. Am înțeles că și vecinii s-au bucurat de întoarcerea lor acasă.

Răposatul conte și familia lui își stabiliseră reședința de țară la Hinsford în Hampshire, preferându-l domeniului Brambledean, dar anul trecut îl moștenise Anna, iar verișoara Viola se refugiase la Bath cu Abigail

și cu Camille; fetele rămăseseră acolo, cu bunica din partea mamei, iar Viola se dusese la fratele ei, care era vicar în Dorsetshire. După câteva luni, Anna le convinse să se mute înapoi acasă. Se oferise să le dăruiască proprietatea, așa cum îi oferise Westcott House lui Alexander, și se părea că fusese refuzată, însă le informase că făcuse un testament prin care dăruia domeniul Hinsford lui Harry și urmașilor lui, iar Westcott House lui Alexander și urmașilor acestuia. Camille rămăsese în Bath, bineînțeles, ca să se mărite cu Joel Cunningham.

- Da, sigur că sunt acolo, Mildred, spuse contesa văduvă. Am primit o scrisoare chiar săptămâna trecută. Viola nu părea nemulțumită.

- Nu Viola mă îngrijorează, afirmă verișoara Louise. Ci Abigail. Are nouăsprezece ani. Mă întreb câți domni eligibili va întâlni la țară.

- Ei bine, mai e și problema nașterii ei, Louise, sublinie verișoara Matilda. E un mare păcat, dar ilegitimitatea ei e una dintre realitățile care nu pot fi ignorate. Nu prea cred că va întâlni vreun gentleman eligibil, oriunde ar fi. Poate că va fi mulțumită să rămână cu mama ei, așa cum m-am mulțumit eu să rămân cu a mea.

- Eu am încercat s-o convingă să vină aici, interveni Anna nefericită. La urma urmei, e sora mea vitregă și așa face tot ce-mi stă în puteri ca să mă asigur că e bine primită de toți oamenii care contează cu adevărat. Mă refer la oamenii *amabili*. Și *raționali*. Abigail nu a făcut nimic ca să merite să fie ostracizată. Avery ar face și el tot ce-i stă în puteri, și asta e ceva destul de important. Sunt sigură că toți am face-o, așa cum am făcut vara trecută la Bath, când am sărbătorit aniversarea bunicii. Poate că ar trebui să încercăm cu toții să o convingem să vină.

- Am putea-o invita să stea cu noi, adăugă mama lui Alexander. La urma urmei, Westcott House a fost casa ei, atunci când venea în oraș. I-ar fi familiară. Poate

că Viola ar veni cu ea. Noi două ne-am înțeles întotdeauna foarte bine.

- Totuși, Althea, nu ne-ar plăcea deloc să le expunem unor posibile injurii, spuse verișoara Mildred. Și cu toți știm câți înfumurați sunt în lumea bună, și cât de multă influență au. Cu toții ne-am ralia în jurul lor, bineînțeles, pentru că fac parte din familia noastră și le iubim, dar...

- Urăsc lumea bună! izbucni Jessica, care era cocoțată pe pervazul lat al ferestrei, lângă Netherby. Stătea cu genunchii la bărbie, strângându-i cu mâinile. Urăsc oamenii și urăsc locul acesta. Urăsc Londra și sezonul acesta stupid, stupid. Vreau să merg acasă, dar nimeni nu vrea să mă ducă.

- Jessica. Vocea verișoarei Louise era aspră și tensionată. Nu e timpul pentru o asemenea izbucnire.

- Ba da, e timpul. Urăsc, urăsc, urăsc *totul*, afirmă Jessica, apăsându-și fruntea pe genunchi.

- Dacă ura ar rezolva toate durerile și nedreptățile din lume, Jess, interveni Netherby, oftând apatic, ar fi fost rezolvate toate de mult. Din nefericire, se pare că doar le înrăutățește. Mama ta a chemat familia împreună, ca să vedem dacă nu putem găsi o soluție funcțională.

- Ei bine, spuse ea, ridicând privirea și uitându-se urât peste umăr la fratele ei vitreg, *există* vreo soluție, Avery? Lumea, în înțelepciunea ei atât de plină de sfințenie, a ales s-o numească pe Abby bastardă - și nu, mamă, nu voi evita cuvântul doar pentru că nu este potrivit pentru o domnișoară educată. Așa i se spune, doar pentru că unchiul Humphrey a fost răutăcios și egoist și eu mă bucur că nu l-am plăcut niciodată, și mi-a părut întotdeauna rău de mătușa Viola. Mă bucur că ea nu a fost niciodată căsătorită cu adevărat cu el - deși asta, bineînțeles, înseamnă că Abby, Harry și Camille sunt bastarzi. Nu-mi spuneți că ura nu are rost. Credeți că nu știu asta?

Netherby se uită la Anna, care se aplecă spre el și îi luă bebelușul, lăsând în urmă o pată umedă foarte vizibilă pe reverul hainei lui. El se ridică și se așeză lângă Jessica, ridicându-i picioarele de pe pervaz și cuprinzându-i umerii cu brațul.

- Asta e problema, după cum vedeți, indică verișoara Louise, arătând spre fiica ei. Abigail trebuia să-și facă debutul anul trecut, dar l-a amânat atunci când a murit Humphrey. Jessica s-a bucurat foarte mult de perspectiva de a-și face debutul amândouă anul acesta. Dar nu a fost să fie. Și acum Jessica nu e în stare să se bucure singură. În ultimele săptămâni a devenit tot mai nefericită, iar în ultimele două zile s-a ajuns și mai departe. Cere să fie dusă acasă, la Morland Abbey.

- E tânără, Louise, spuse contesa văduvă. Tinerii cred că pot transforma lumea într-un loc perfect printr-un simplu act de voință, sau așteptându-se să se facă întotdeauna dreptate. E mai degrabă trist că, pe măsură ce îmbătrânim, înțelegem că asta nu se poate întâmpla niciodată. Poate că ar trebui să faci cum vrea și să o duci acasă. Invită-le pe Viola și pe Abigail să vină și să te viziteze acolo. Lasă-le pe fete să se bucure împreună acolo unde lumea bună nu le amenință mereu. Amândouă sunt foarte tinere.

- Și eu trebuie să fiu de acord cu mama, adăugă verișoara Mildred. Jessica o să aibă destul timp să-și găsească un soț, Louise. Are doar optsprezece ani. Și e foarte drăguță. Și chiar dacă nu ar fi, e fiica unui duce și sora ducelui de Netherby. Nu va duce lipsă de pretendenți, când va fi pregătită pentru ei.

- Nu voi fi niciodată pregătită, spuse Jessica, ascunzându-și fața după gâtul lui Netherby. Nu fără Abby.

- Poate că trebuie să găsim o soluție în privința lui Abigail, interveni Alexander. Poate că e prea ușor să presupunem că trebuie să fie fericită, pentru că s-a întors în vechiul ei cămin, cu mama ei. Jessica e singura dintre noi destul de sinceră ca să ne confrunte cu o problemă

pe care trebuie să o rezolvăm împreună, ca familie. Poate că vor fi de acord să vină într-o vizită la Westcott House, și poate că putem organiza niște evenimente sociale la care să fie bine-venite și care să le facă să se simtă comod. Sunt sigur că ilegitimitatea nu se încadrează în aceeași categorie cu vărsatul negru și ciurma. Când ne unim, avem o influență foarte mare. Să le scrie mama? Și Elizabeth? Să le scriu și eu?

Jessica îl privea mută.

- Probabil că nu vor veni, spuse verișoara Matilda. Nu te mai obosi degeaba, Althea.

- Pot să fiu foarte convingătoare, Matilda, ripostă mama lui Alexander, cu ochii strălucitori.

- Între timp, adăugă Elizabeth, de ce nu vii cu noi până la Westcott House, ca să respiri puțin aer curat și să te dezmoțești, Jessica? Avem un oaspete, o vecină a lui Alex de la Brambledean. Este o lady cam singuratică, care și-a pierdut unchiul și mătușa, singurele ei rude, la o distanță de câteva zile unul de altul, anul trecut. Cred că va veni și Alex, ca să îi prezinte respectele lui, deși va locui cu Sidney Radley în timpul șederii ei. O să te conducă el acasă mai târziu.

Verișoara Louise se uită la Elizabeth cu evidentă recunoștință. Jessica se încruntă.

- E tânără? întrebă ea. Sau e bătrână? Nu că ar conta. O să vin oricum.

- E cam de vârsta lui Alex, răspuse Elizabeth. Asta înseamnă că e teribil de bătrână, Jessica? Te implor să nu spui da, pentru că eu sunt și mai bătrână decât Alex.

- Nu chiar *teribil* de bătrână, admise Jessica.

- Doar bătrână, murmură Alex.

După cinci minute, se îndreptau deja spre South Audley Street, Alexander la braț cu mama lui, Elizabeth și Jessica în fața lor.

- Biata Jessica, murmură mama lui. Și biata Abigail. Am încercat să nu mă gândesc la ea. Sper să o pot convinge pe Viola să o aducă la noi.

Alexander se întreba cum avea să-l primească domnișoara Heyden. Și cum avea să reacționeze la perspectiva de a cunoaște alt membru al familiei lui?

Wren se bucură într-adevăr să rămână singură. Pe-trecu timpul în camera ei, cu o carte deschisă în poală. Era o cameră spațioasă, plină de lumină, un loc perfect în care să te relaxezi. Nu citea cu adevărat. Se gândea la cât de minunată era catedrala St. Paul și la faptul și mai minunat că o vizitase în compania unei prietene. Și se gândi la îndelungatul și stânjenitorul moment lacrimogen din dimineața aceea, prima și singura ocazie în care plânsese moartea mătușii Megan și a unchiului Reggie. Dar nu se gândea cu adevărat la plânsul ei, ci la felul în care doamna Westcott se transformase într-o mamă și fusese aproape la fel de ușor de iubit ca și mătușa Megan.

Refuză să se simtă vinovată pentru că era acolo, sau pentru că îl forțase pe contele de Riverdale să iasă din casa lui. El îi ceruse să vină, el și Lady Overfield. El o întâlnise ieri în parc și repetase invitația. Asta era situația, pur și simplu. Avea să rămână în casa lor, poate o săptămână, și să vadă toate obiectivele de pe listă, apoi va pleca acasă. Și după aceea le va scrie ambelor doamne. Prietenii erau prea prețioși ca să-ți permiți să-i pierzi.

Gândurile ei fură întrerupte de o bătaie ușoară în ușă. După permisiunea de a intra, își făcu apariția Lady Overfield.

- Ah, spuse ea. Mă temeam să nu dormi. Cred că am neglijat să-ți spunem că trebuie să te simți liberă să folosești salonul și biblioteca și toate celelalte camere, oricând. Nu trebuie să te simți obligată să rămâi aici când ieșim. Deși nu ești nici obligată să ieși de aici, dacă nu vrei.

Zâmbi și ochii îi străluciră.

- E târziu pentru ceai, dar o să cerem un ceai oricum. Alex s-a întors cu noi de la Archer House, și am adus-o

și pe tânăra Jessica – una dintre verișoarele noastre secundare. Are optsprezece ani și un acces serios de proastă dispoziție. Și-a făcut debutul în societate anul acesta – cu mare succes, trebuie să adaug. Probabil că ar putea să se căsătorească de treizeci de ori până la sfârșitul verii, dacă ar vrea și dacă ar fi voie. Cu toate acestea, e disperat de nefericită, așa cum pot fi numai tinerii în asemenea împrejurări. Verișoara ei și cea mai dragă prietenă nu poate fi aici cu ea. E vorba despre Abigail, a cărei ilegitimitate a fost descoperită anul trecut. Jessica vrea să meargă acasă și să se îngroape la țară, și toată familia e consternată. Pentru că ne-a amintit tuturor că un segment al familiei nu e bine deloc, și că ar trebui într-adevăr să facem ceva în privința asta – dacă se poate face ceva, de fapt. Dar am luat-o razna. Am invitat-o pe Jessica să vină aici cu noi pentru o oră sau două. I-am spus că avem un oaspete care stă la noi, și sper că vei coborî. Dar nu trebuie să te simți obligată.

Wren se gândi că era foarte ușor să-ți imaginezi că ești singura persoană din lume care are necazuri, mai ales dacă te izolai complet. Dar acum își aminti că toată lumea avea probleme în realitate, chiar și fetele de optsprezece ani, probabil drăguțe și de familie bună, care aveau lumea la picioare.

– Lady Overfield, spuse ea, cred că ești foarte șireată.

Doamna în chestiune păru surprinsă o clipă, apoi zâmbi din nou.

– Dacă întâlnești câte unul pe rând, vei ajunge să cunoști până la urmă pe toată lumea. Dar am vorbit serios când am spus că nu trebuie să cobori. Nimeni nu-și va imagina nimic rău despre tine.

Wren se ridică în picioare. Ba da, trebuia să meargă. Era oaspete în casa aceea.

– Știi, eu nu m-am amestecat niciodată cu lumea, spuse ea, netezindu-și rochia și părul ca să se asigure că totul era în ordine. Atunci când unchiul și mătușa mea primeau oaspeți, rămâneam în camera mea chiar dacă nu oboseau

niciodată să mă invite și uneori chiar să insiste cu blândețe. Se întoarse spre gazda ei și zâmbi. Arată-mi drumul, te rog.

Dar Lady Overfield nu deschise imediat ușa.

- Mi-ar plăcea foarte mult să-mi spui Elizabeth, spuse ea, sau și mai bine, Lizzie.

- Lizzie, repetă Wren. Eu sunt Wren.

- Wren?

- La fel ca pasărea. Unchiul meu mi-a spus așa când m-a văzut prima dată, și așa am rămas. Înainte mă numeam Rowena, dar nu mi s-a mai spus niciodată așa.

- Wren, repetă din nou Lizzie. E drăguț.

Și deschise drumul spre salon.

Prima persoană pe care o văzu Wren acolo fu contele de Riverdale. Stătea aproape de ușă, înalt și chipeș într-o haină cambrată de lână fină, verde întunecat, cu pantaloni la fel de întunecați, cizme înalte strălucitoare și cămașă foarte albă. Îi zâmbi din ochi - și ei, și surorii lui. Wren îi oferi mâna și el i-o strânse în mâna lui caldă, iar ea simți că i se oprește inima. Uitase cât de... masculin era.

- Lord Riverdale. Trebuie să îți mulțumesc pentru invitația de a veni aici și pentru că te-ai mutat, ca să nu mă simt stânjenită. A fost un gest foarte atent.

- De cum ai vorbit despre hotelul pentru doamne singure, am știut că misiunea vieții mele era să te salvez. Am văzut pe loc saltele tari ca piatra, zăbrele la ferestre și o proprietăreasă masivă, cu un inel mare de chei zăngănindu-i la brâu.

- Oh, nu era chiar atât de rău, îl asigură Wren. Nu-mi amintesc ca inelul de chei să fi zăngănit.

El râse și ea își eliberă mâna din mâna lui înainte să se ardă iremediabil. Îi uitase răsul.

Dar nu îi uitase sărutul.

- Permite-mi să ți-o prezint pe verișoara mea, sau verișoara secundară, ca să fiu corect. Lady Jessica Archer

este fiica defunctului duce de Netherby și sora vitregă a actualului duce. Domnișoara Heyden, Jessica.

Tânăra lady era drăguță, și blondă, și tânără, și zveltă, și grațioasă, deși farmecul ei era oarecum stricat de o față ușor încruntată și o gură bosumflată.

Wren zâmbi.

- Sunt încântată să te cunosc, Lady Jessica.

- Ce înaltă ești, spuse fata. Sunt foarte invidioasă. Presupun că te poți uita de sus la majoritatea bărbaților, și cred că asta poate fi uneori minunat. Există câțiva bărbați pe care aș vrea din tot sufletul să-i pot privi de sus. Și surprinzător, având în vedere faptul că rostise salutul încruntată, zâmbi dintr-odată strălucitor, și râse cu veselie copilărească. Tu nu ești invidioasă, Elizabeth? Bineînțeles, Alexander nu trebuie să se teamă că va fi privit de sus de vreo femeie.

- Înălțimea te ajută în mod sigur să arăți mai distins și elegant, zise Lizzie. Totuși, e greu să te ascunzi într-o mulțime, și uneori e foarte util s-o poți face.

Și cu asta se terminaseră prezentările, se gândi Wren așezându-se lângă șemineu. Începuse să cucerească lumea, câte o persoană o dată. Și fata nu ieșise din casă tipând după ce o văzuse.

Lady Jessica se așeză lângă Lizzie, și mama ei se așeză la o oarecare distanță, pe o canapea de două locuri. Conte stătea lângă ele, pregătit să înmâneze ceștile de ceai pe care le turna mama lui. Lordul Riverdale le aduse ceaiul, apoi se retrase din nou lângă canapeaua de două locuri, ca să converseze liniștit cu celelalte două doamne. Wren simțea că se așezase intenționat acolo, că toți îi ofereau tinerei lor rude ocazia de a-și regăsi buna dispoziție alături de o nouă cunoștință, cineva din afara familiei. Și poate că îi ofereau și ei ocazia de cunoaște pe cineva fără siguranța pe care i-o oferea vâlul. Așa cum spusese sus, Lady Overfield - Lizzie - era foarte șireată. Toți trei erau. Simți un val neașteptat de afecțiune față de toți trei.

- Am auzit că ți-ai pierdut unchiul și mătușa anul trecut, spuse Lady Jessica. Locuiai cu ei?

- Da. Țineam teribil la ei.

- Și nu mai ai pe nimeni altcineva?

- Nu, răspunse Wren fără să ezite. Doar eu.

- Uneori, îi zise fata, cred că ar fi încântător să fiu singură de tot, fără nici o rudă. Nu din cauză că ai mei nu mă iubesc, domnișoară Heyden, și nu pentru că eu nu îi iubesc. De fapt, toate necazurile vin din iubirea asta. Îmi ador fratele vitreg. Totuși, s-a căsătorit cu o persoană pe care o urăsc, deși o iubesc și pe ea. E singura fiică legitimă a unchiului Humphrey, dar nimeni nu a cunoscut-o până anul trecut. Nici măcar ea nu știa. Știi ce s-a întâmplat?

- Mi s-au explicat unele lucruri, răspunse Wren, dar tânăra ei interlocutoare continuă oricum.

- Ceilalți trei copii ai unchiului meu - verișorii mei - au fost deposedați de toată averea, continuă fata. Și-au pierdut chiar și legitimitatea nașterii. Poți să-ți imaginezi ceva mai teribil? Anastasia a moștenit tot cu excepția domeniului Brambledean, o grămadă oricum, și Avery s-a căsătorit cu ea. Se iubesc foarte mult, și au cel mai adorabil bebeluș, și eu o iubesc și o urăsc în același timp - pe Anastasia, vreau să spun. Aș vrea s-o pot iubi fără rezerve. Am încercat s-o fac. Nu are nici un sens, nu?

- Pentru mine are foarte mult sens, îi răspunse Wren, și avea. Ai fost apropiată de ceilalți verișori?

- Îi iubesc, o asigură Lady Jessica. Ei bine, Camille a fost întotdeauna cam înțepată și lipsită de simțul umorului, deși ținam destul de mult și la ea. Harry - a fost pentru scurt timp contele de Riverdale, după moartea unchiului meu, știi, sau poate că nu știi - e *superb*, deși e doar vărul meu și nu a fost niciodată adoratorul meu sau altceva de felul acesta. Și Abby a fost întotdeauna cea mai bună prietenă a mea din lume. E cu un an mai mare decât mine și a fost dezamăgită anul trecut, pentru că moartea unchiului meu nu i-a permis să-și facă

debutul. Eu m-am bucurat puțin, în sufletul meu, pentru că asta însemna că ne puteam face debutul împreună anul acesta. Ar fi fost cel mai bun lucru *din toată viața mea*. Dar acum ea nu poate avea un sezon de debut și nici nu se poate căsători cu cineva respectabil, iar eu îmi simt sufletul mort. Uneori îmi doresc să mi se fi întâmplat mie în locul ei. Ar fost cumva mai ușor de îndurat. Așa că, vezi, dacă nu aș fi avut familie, nu aș fi fost nefericită. Nu aș avea de ce să fiu nefericită. Vorbesc prostii?

Wren puse mâna peste mâinile ei și le bătu ușurel. În același timp, surprinse privirea contelui de Riverdale, și i se păru că în ochii lui era îngrijorare, poate chiar... neliniște. Dar era îngrijorare pentru ea, sau pentru verișoara lui? Totuși, se uita direct la ea, până când întoarse capul ca să răspundă la ceva ce îi spusese Lizzie.

- Poate că ai auzit vechiul proverb despre iarba care pare întotdeauna mai verde de cealaltă parte a gardului, spuse Wren.

- Probabil că nu este mai bine să nu ai nici o rudă, nu? întrebă fata. Îmi pare rău. Cred că îți dorești să mă poți pocni peste nas pentru că sunt nerecunoscătoare și insensibilă, printre multe alte lucruri. De ce nu te-ai căsătorit?

- Până acum un an, eram perfect fericită cu viața mea, răspuse Wren, fără să se oprească și să se gândească la schimbarea rapidă de subiect. Și chiar și acum sunt mulțumită. Sunt întotdeauna ocupată. Vezi, sunt femeie de afaceri. Am un atelier de sticlărie mare și prosper în Staffordshire, și sunt extrem de mândră de produsele noastre, care sunt create mai mult pentru a fi opere de artă decât pentru a îndeplini o funcție practică. Eram implicată în afacere înainte de moartea unchiului meu, dar acum m-am cufundat și mai mult în ea. Nu vreau să creadă cineva că sunt o femeie neajutorată și că angajații mei de gen masculin trebuie să ia toate deciziile și să facă toată treaba.

Lady Jessica o privi cu ochi strălucitori. Toate semnele de bosumflare dispăruseră.

- Absolut splendid! exclamă ea. Acum te invidiez și mai mult. Ești foarte înaltă și ești femeie de afaceri. Nu am auzit niciodată așa ceva. Râse din nou, cu același sunet tineresc, fericit. Era întoarsă cu spatele spre rudele ei, care aruncară o privire spre ea și zâmbiră. Asta e o arsură? Sau o ai dintotdeauna?

Vorbea despre pată pentru prima dată, și observația păru aproape întâmplătoare.

- M-am pricopsit cu ea de la naștere.

- Ce ghinion, spuse Lady Jessica, privind atent și fățiș obrazul stâng al lui Wren. Presupun că l-ai blestemat în fiecare zi a vieții dumitale. Știu că eu așa aș face. Noroc că restul feței și chiar și partea colorată e atât de frumoasă, dacă ignori culoarea. Oh, vai de mine! Mama m-ar privi fix, dacă ar fi aici acum, și ar avea dreptate. Ar fi trebuit să mă prefac că n-am observat, nu? Îmi pare atât de rău.

Dar Wren se trezi zâmbind pe neașteptate.

- Port un vâl aproape în orice loc în care s-ar putea afla străini care să mă vadă, spuse ea. Chiar și în casă.

- În cazul acesta, oamenii se uită sigur la tine. Probabil că te consideră o lady misterioasă. Ce splendid! Mai ales că ești atât de înaltă.

Râsul ei se transformă într-un chicotit adolescentin.

- Câteva magazine din Londra îmi vând produsele, continuă Wren, ridicând ușor vocea ca să-i includă și pe ceilalți ocupanți ai încăperii. Eu și Lizzie - Lady Overfield - vom merge să căutăm câteva mâine-dimineață, și să ne uităm la vitrine. Ai vrea să ne însoțești? Dacă mama ta o permite, bineînțeles.

- Oh, mi-ar plăcea peste măsură de mult. Își împreună mâinile la piept și întoarse capul ca să se uite la ceilalți. Te superi dacă vin și eu, Elizabeth? Și, verișoară Althea, pot, te rog, să stau aici în noaptea asta, ca să pot fi gata să ies de dimineață, și Elizabeth și domnișoara

Heyden să nu trebuiască să vină la Archer House și să mă aștepte o veșnicie? În seara asta, acolo se dă o serată oribilă de care nu sunt interesată, și i-am spus și mamei. Pot să stau, te rog?

- Trebuie să o întrebăm pe mama ta, răspunse doamna Westcott. Voi scrie un bilet, iar Alex îl va duce la Archer House în drum spre casa lui Sidney. Dacă răspunsul e nu, cred că se va întoarce la noi și te va conduce acasă.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre măsuța de scris care se afla în capătul cel mai îndepărtat al camerei, unde scrisese un bilet, iar Lady Jessica străbătu topăind camera ca să îi sugereze cum să pună problema. Conte de Riverdale veni lângă Wren și ocupă locul eliberat de ea.

- Mi-ai făcut mama și sora fericite venind să stai aici. Și apreciem cu toții faptul că ai ascultat-o pe Jessica jeluindu-se și ai ajutat-o să se gândească la altceva. Pari să fi avut mare succes.

- Lady Jessica e foarte tânără, și e evident că suferă pentru verișoara ei. Uneori pare aproape mai rău să îi privești pe cei iubiți suferind decât să suferi chiar tu. Cred că te simți neajutorat.

- Mâine-dimineață vei fi ocupată cu Lizzie și probabil și cu Jessica. Eu voi merge în Camera Lorzilor. Vrei să te plimbi în parc cu mine după-amiază, dacă e vremea bună? Există alei mai puțin frecventate, și mult mai pitorești decât cea de lângă Serpentine.

Amabilitate curtenitoare din nou? Sau... ce? Căută în ochii lui, dar nu găsi nici un răspuns. Ar fi trebuit să spună un nu politicos. Orice ar fi putut să fie între ei se terminase în duminica Paștelui. Nu voia să retrăiască totul - fusese cumva prea dureros. Și cu siguranță că nici el nu voia. Știa că nu simțise nimic față de ea în săptămânile în care se cunoscuseră, și știa la fel de bine că numai averea ei nu era o motivație suficientă pentru el.

Așadar, de ce venise aici, mai exact?

De ce o invitase ieri să vină aici, și îi ceruse chiar și mamei lui să o convingă să stea aici?

- Mi-ar face plăcere. Ți mulțumesc.

capitolul 10

Alexander petrecu o seară foarte plăcută, ca între burlaci, cu vărul său Sidney. Cinară la clubul White și apoi se mutară la alt club, unde serviră câteva băuturi cu niște prieteni, iar Alex câștigă trei sute de lire la cărți, și apoi la o petrecere privată, unde pierdu două sute cincizeci. Până să se întoarcă în camerele lui Sidney, mult după miezul nopții, împărtășiseră o mulțime de amintiri și râsete, ca să nu mai vorbim despre băuturi. Dar ajunseră amândoi la concluzia că timpurile se schimbaseră și asemenea seri, deși plăcute, nu puteau deveni regulă, așa cum fuseseră cu zece ani în urmă.

A doua zi, în primele ore ale după-amiezii, Alexander își găsi mama și sora așteptând sosirea verișoarei Louise, care trebuia să vină împreună cu Jessica. Mergeau împreună la o petrecere în aer liber. Mama lui îi spuse că îi scrisese verișoarei Viola, invitând-o să vină la Londra pentru o săptămână sau două împreună cu Abigail.

- Nu sunt deloc sigură că vor veni, continuă ea. Nu avem nici un eveniment sigur pe care să-l fluturăm înaintea lor ca pe un îndemn, așa cum s-a întâmplat anul trecut, când am mers cu toții la Bath ca să sărbătorim a șaptezecua aniversare a verișoarei Eugenia. Cea de-a șaptezeci și una aniversare nu mai poate fi o ocazie atât de specială, nu?

- Probabil că nu, încuviință el. Ce părere are domnișoara Heyden despre venirea lor aici?

- Insistă că nu va rămâne mai mult de o săptămână, și nu este deloc probabil ca ele să ajungă atât de repede. De fapt, Alex, pe măsură ce analizez mai bine asta, mă cuprinde disperarea la gândul că s-ar putea să vină.

La urma urmei, locuim într-o casă care a fost căminul lor, și tu porți titlul care i-a aparținut mult prea puțin timp lui Harry.

- Obiectele de sticlă ale lui Wren sunt absolut încântătoare, Alex, îi spuse Elizabeth de pe locul ei de lângă geam. Jur că și eu, și Jessica am rămas cu gura căscată când am văzut vitrina primului magazin, azi-dimineață. Fiecare piesă e o operă de artă. O s-o lingușesc până o să obțin o invitație de a merge la Staffordshire, în următoarea ocazie în care se așteaptă să meargă acolo. Vreau să văd întregul proces.

- Înseamnă că veți fi prietene, nu? o întrebă el.

- Suntem deja, răspunse ea. Mamă, a sosit trăsura verișoarei Louise.

Alexander coborî împreună cu ele ca să le ajute să urce în vehicul și să schimbe salutări cu ducesa văduvă și cu Jessica.

Când se întoarse în casă, domnișoara Heyden cobora deja. Era îmbrăcată elegant, cu o rochie ajustată de plimbare de un albastru-închis, cu talia înaltă. Borul bonetei ei de paie era decorat cu un văl de aceeași culoare. Încă nu îi acoperea fața.

- Suntem aproape de parc, spuse el după ce se înclină și îi ură o după-amiază bună. Sper că nu te deranjează dacă mergem pe jos și nu cu trăsura. Dacă mergem cu trăsura, trebuie să rămânem în zonele publice.

- Dar tu m-ai invitat la o plimbare pe jos, zise ea în timp ce majordomul deschidea ușa din față, și se pregăti să coboare vălul.

- Vrei să îl lași ridicat? Nu cred că vom întâlni mulți oameni față în față, și oricum vălul e inutil.

Măinile ei rămaseră un moment în aer, apoi ea oftă și le lăsă în jos.

- Foarte bine, încuviință și ieșiră amândoi în stradă. Ea îl luă de braț, și el își aminti, în timp ce înaintau pe stradă, cât de confortabil era să mergi cu o femeie de aceeași înălțime, care avea pasul aproape la fel de larg

ca al lui. Îmi pare rău că te-am reținut de la o petrecere în aer liber, într-o zi atât de frumoasă.

- Nu aveam de gând să merg. Prefer această alternativă, oricum.

- Ești galant, zise ea și se încruntă în timp ce un gentleman trecu grăbit pe lângă ei, salutându-l pe Alexander și atingându-și borul pălăriei în fața domnișoarei Heyden.

- Lizzie mi-a spus că ați găsit expuse unele dintre obiectele tale din sticlă.

- Da, într-adevăr, răspunse ea, pe un ton cu mult mai cald. În două magazine, pe Bond Street și Oxford Street. Mi s-a părut emoționant cu adevărat. Sunt la curent cu schițele, bineînțeles, și văd toate produsele terminate în ateliere și în magazinul de prezentare de lângă ele. Dar păreau cumva diferite și mult mai impresionante aici, expuse printre alte produse ale concurenței. Nu erau deloc mai prejos decât ele. Am avut chiar plăcerea de a vedea un gentleman care a cumpărat una din vasele noastre pentru soția lui.

- Sper că i te-ai prezentat.

- Nu am făcut-o, răspunse ea, cutremurându-se ușor. Dar Lady Jessica a făcut-o. A fost teribil de stânjenitor. Apoi râse dintr-odată. Și trebuie să recunosc că foarte mulțumitor. Domnul mi-a strâns mâna, la fel și proprietarul magazinului, care m-a asigurat că produsele noastre nu rămân niciodată mult timp pe rafturi.

- Înseamnă că nu te-ai supărat pe Jessica? întrebă el în timp ce traversau strada ca să intre în parc.

- Oh, deloc, îl asigură ea, în ciuda stânjenelii. Era atât de fericită făcând anunțul, de parcă i-aș fi aparținut cumva, și s-ar fi putut scâlda și ea în gloria pe care o reflectam.

Fuse surprins cu o zi înainte, văzând cât de repede se atașase Jessica de ea și cât de amabil răspunsese Wren. I se părea tragic că fusese atât de singură aproape toată viața, și se întrebă dacă mătușa și unchiul ei nu erau

în parte de vină, dacă nu o cocoloșiseră cumva prea mult, în loc să o îndemne să iasă din cuib atunci când crescuse. Dar nu trebuia să-i judece. Știa atât de puține despre ea. O auzise pe Jessica spunând – cu mare încântare – că domnișoara Heyden trebuie să fi fost considerată o femeie misterioasă atunci când ieșea în public cu fața acoperită de un văl. Dar era o femeie misterioasă chiar și fără el, pentru că purta straturi peste straturi de văluri invizibile. Nu o văzuse fără ele decât foarte puțin, și aceasta era una dintre ocazii. Avea ochii strălucitori și obrazul drept îmbujorat, și părea însuflețită, și tânără, și abordabilă.

Bineînțeles că nu dură mult. După ce intrară prin porțile parcului, trecură pe lângă câțiva oameni, și de fiecare dată ea duse mâna la borul bonetei, de parcă ar fi suflat un vânt puternic și ar fi fost în pericol de a o pierde. Dar nu își trase vălul în jos, și lăsă mâna la locul ei când nu mai fu nimeni pe aproape. El o conduse spre o porțiune întinsă de iarbă și apoi spre șirul de copaci din spate. O cărare șerpuia printre copaci spre marginea parcului, umbroasă și plăcută pentru plimbare. De obicei nu era prea frecventată, cei mai mulți preferau zonele mai deschise ale parcului, unde puteau întâlni prieteni și cunoștințe și aveau destulă activitate umană de observat.

Vorbiră despre lungul drum din Staffordshire, despre Serpentine și catedrala St. Paul și Bond Street, despre biblioteca Hookham, pe care o vizitase de dimineață ca să împrumute câteva cărți pe carnetul lui Elizabeth. Vorbiră despre Camera Lorzilor și despre câteva probleme de actualitate care se dezbătuseră acolo, despre războaie și vreme. Trecură pe lângă un singur cuplu, care era atât de concentrat într-o discuție ce părea mai degrabă o ceartă, încât rămaseră cu fruntea plecată și ochii în pământ, în timp ce pășeau grăbiți pe lângă ei într-o tăcere încordată, ca să reia discuția chiar înainte de a ieși din raza lor de observație.

- De ce ai venit? întrebă în cele din urmă Alexander.

Poate că nu era o întrebare corectă, dar acum o rosti-se în sfârșit cu glas tare.

Urmă o tăcere destul de lungă, în timpul căreia el deveni conștient de strigătele îndepărtate ale unor copii care se jucau și de ciripitul păsărelelor care sporovăiau în copaci.

- Atunci când și tu și Lady Overfield - Lizzie - mi-ați cerut să vin aici, începu ea, am considerat-o pur și simplu o invitație pe care nu puteam să o accept. Dar după ce am ajuns la Staffordshire, mi-am amintit-o mai degrabă ca pe o provocare pe care o pierdusem. Și m-am întrebat dacă era într-adevăr vorba despre curaj. Mi-am dorit dintotdeauna să vin la Londra și să văd locurile faimoase. Îmi place să mă consider o femeie puternică și independentă, și în multe privințe sunt. Și sunt mândră de asta. Dar uneori sunt conștientă de lașitatea care stă la pândă în sufletul meu. Recunosc sincer că vălul e un aspect al ei. Tendința mea de a trăi o viață de pustnic e alta, deși îmi place cu adevărat să fiu singură și nu aș putea deveni niciodată cu adevărat expansivă. Am venit ca să dovedesc că pot, Lord Riverdale. Nu am venit ca să răspund la invitația ta sau la cea a surorii tale. Ar fi fost nedrept, pentru că le-am refuzat pe amândouă. Totuși, aveam de gând să fac o vizită în South Audley Street ca să îmi prezint omagiile - oh, și ca să dovedesc că nu eram prea lașă pentru asta.

- E nevoie de curaj ca să-ți vizitezi prietenii?

- Nu știu. Este? Nu am avut niciodată prieteni. Și tu ești oare un prieten, Lord Riverdale? Pentru mine ai fost și ești domnul căruia i-am oferit odată averea mea în schimbul căsătoriei. Am retras această ofertă când am înțeles că un asemenea plan nu ar funcționa pentru nici unul dintre noi. Prin urmare, nu prea putem fi numiți prieteni, deși sper că nu suntem dușmani. Suntem ceva între cele două, poate cunoștințe amicale. Sora ta a fost destul de amabilă ca să se numească prietena mea din

ziua în care m-a vizitat, dar a fost o prietenie la mare distanță, menținută în mare parte prin intermediul scrisorilor. Da, a fost nevoie de curaj ca să vizitez Westcott House. Și oricum nu mi se părea corect. Ai venit aici ca să îți găsești o mireasă. Eu nu aveam pentru ce să mă amestec în asta, și totul a rămas la fel. Dar te-am întâlnit aici - din întâmplare, te asigur - și apoi m-am simțit obligată să îmi respect promisiunea de a o vizita pe doamna Westcott. Apoi, bineînțeles, m-am trezit convinsă să rămân acolo. Sper că nu crezi că am făcut manevre pentru un asemenea deznodământ.

- Știu că nu ai făcut. Eu i-am sugerat-o mamei, și cunosc foarte bine puterea ei de convingere.

- Sper că nu ți-am creat vreo neplăcere cu tânăra lady pe care o escortai pe aleea de lângă Serpentine. E foarte drăguță. Deși sunt sigură că nu m-ar fi putut considera, din greșeală, o rivală.

- Mama acelei drăguțe lady are planuri serioase cu mine, o informă el, și la fel și tatăl. Cu toate acestea, își vor îndrepta eforturile de pețitori asupra altcuiva, de îndată ce vor înțelege că nu sunt un candidat la mâna fiicei lor.

- Ah, spuse ea oprindu-se și eliberându-și brațul de sub brațul lui, apoi pași mai departe ca să se uite printr-un spațiu dintre copaci la pajiștea în pantă din depărtare și la aleea pentru trăsuri de sub ea. Înseamnă că te gândești la altcineva.

- Da.

Ea privi în depărtare, înaltă, elegantă, stăpânită, inabordabilă din nou.

- De dragul mamei tale, oh, și de dragul tău, sper că e o persoană care poate face mai mult decât să-ți repare situația financiară, Lord Riverdale. Sper că simți ceva față de ea și ea față de tine.

- Respect? întrebă el. Atracție? Posibilă afecțiune? Aceste trei lucruri cântăresc mai mult decât averea pentru mine. Probabil că aș putea să duc cumva domeniul

Brambledean mai departe, târâș-grăpiș, cu propriile mele resurse, muncind din greu și luând în considerare ideile inovatoare ale administratorului meu. Timp de câțiva ani, fermele nu s-ar dărâma, iar casa ar rămâne nereparată, cu excepția reparațiilor absolut necesare. Dar aș putea să mă dedic cu trup și suflet lucrătorilor mei și familiilor lor, și poate că mi-ar ierta lipsa de prosperitate reală dacă ar vedea că sunt acolo cu ei, trăind și muncind printre ei. Nu m-aș căsători doar pentru bani.

- Nu, spuse ea, privind încă în depărtare, cu bărbia ridicată și mâinile încrucișate la mijloc, ai spus întotdeauna asta. E un lucru pe care îl respect la tine.

El nu se uita la priveliște, ci la ea, la profilul ei drept, mândru, inscrutabil, frumos. Dar ispititor? Atrăgător? Doamna misterioasă. Jessica alesese cele mai bune cuvinte pentru a o descrie, se gândi el. Era necunoscută și poate de necunoscut. La Brambledean, gândul acesta îl deranjase, și acum îl făcea să se simtă incomod. Dar... zărise ceva care dispăruse cu o chinuitoare repeziciune dincolo de vâl. Ceva... Nu, nu putea găsi cuvântul. Dar ceva care îl invita să se uite în continuare.

Wren întoarse în sfârșit capul spre el.

- Îți doresc succes în această curtare. Mergem mai departe? Sunt recunoscătoare că m-ai adus aici. Îmi place mai mult decât aleile mai aglomerate de lângă apă. O cărare printre arbori are ceva foarte liniștitor.

Și atunci văzu ceva în ochii ei. Tristețe? Dor?

- Domnișoară Heyden, vrei să te căsătorești cu mine?

Ochii ei priviră fix în ochii lui.

- Oh, începu ea, dar dacă intenționase să spună mai mult, fu împiedicată de apariția inoportună a unor persoane - trei, un bărbat și două femei, încercând să meargă la braț pe o cărare care era prea îngustă chiar și pentru doi.

Domnișoara Heyden se întoarse brusc și privi spre parc.

- Riverdale, spuse afabil bărbatul.

- Matthews, salută curtenitor Alexander. O zi încântătoare pentru o plimbare, nu?

Le zâmbi doamnelor. Din fericire, nu cunoștea pe nici unul destul de bine ca să se simtă obligat să înceapă o conversație. Astfel că ei își continuară drumul, după ce încuviințară că era într-adevăr o zi frumoasă.

Alexander îi oferi din nou brațul domnișoarei Heyden și se îndepărtară puțin de cărare, printre copaci.

- Nu voi nega, începu el, că averea ta m-ar ajuta să scap de necesitățile cele mai presante. Ai văzut singură domeniul Brambledean. Dar nu doar averea ta m-a determinat să îți fac această cerere. Te implor să mă crezi că nu doar asta.

- Ce te-a determinat, atunci? întrebă ea fără să întoarcă fruntea spre el. Respectul? Atracția? O posibilă afecțiune? Nu poți pretinde că mă iubești.

- Nu voi pretinde nimic. Încerc să fiu onest în toate faptele mele, dar onestitatea față de femeia cu care sper să mă căsătoresc e esențială. Nu, nu voi pretinde că te iubesc, domnișoară Heyden, dacă prin iubire te referi la felul acela de pasiune intensă care a produs unele dintre cele mai valoroase poezii și piese de teatru din literatura noastră. Dar cred că te plac destul de mult ca să te invit să împărțim viața. Sper ca plăcerea acesta să se transforme în afecțiune. Dar respectul e cel mai puternic factor care m-a determinat să-ți vorbesc astăzi. Te respect ca femeie de afaceri și ca persoană, deși e adevărat că de-abia te cunosc. Simt că merită totuși să te cunosc mai bine, și sper că tu simți la fel în privința mea. Sper că nu te uiți la mine și vezi doar un materialist pentru care lucrurile sunt mai importante decât oamenii. Îți cer iertare. Acesta nu e deloc tipul de discurs pe care speră să-l audă o femeie de la bărbatul care o cere în căsătorie. Nu m-am lăsat într-un genunchi. Nu am adus nici măcar un boboc de trandafir cu mine.

- Nu.

- Nu a fost tipul de discurs pe care sperai să-l auzi?

- Nu, spuse ea din nou. Nu cer trandafiri, sau căderi în genunchi, sau seducția romantismului. Ar fi evident false și m-ar face să nu cred nimic din ce mi-ai spus. Știu că nu te-ai căsători cu mine doar pentru bani. Poate că atracția și respectul sunt o temelie destul de fermă pe care să ne clădim căsătoria, pentru că și eu te plac și te respect la rândul meu. Îți mulțumesc. Sunt de acord să mă căsătoresc cu tine, de probă.

Privea încă în depărtare, îngustându-și ochii ca să se protejeze de lumină. El se simți dintr-odată înghețat. Era foarte bine să te căsătorești din motive practice și nu romantice. Oamenii o făcuseră dintotdeauna, și căsătoriile acestea erau adesea solide, chiar fericite. Se resemnase cu faptul că trebuia să facă și el la fel. Dar cu siguranță că trebuia să existe mai multă... căldură. Tocmai rostise ceea ce s-ar fi putut să fie cea mai proastă cerere în căsătorie din lume, și ea acceptase, fără să se uite la el și fără convingere. Putea s-o învinuiască?

- De probă? repetă el.

- Mama și sora ta trebuie să îți ofere acordul fără nici o ezitare.

- Te căsătorești cu mine, domnișoară Heyden. Casa noastră va fi Brambledean Court din Wiltshire. Casa lor e Riddings Park din Kent. Este o distanță bunicică între cele două.

- Sunteți o familie foarte apropiată, Lord Riverdale. Ele te iubesc foarte mult și îți vor fericirea, mai presus de orice. Și tu le iubești și nu vrei să le faci nefericite. Lucrurile acestea nu pot fi luate ușor.

- Crezi că nu vor fi de acord, atunci? Se aștepta ca ele să-i dea binecuvântarea, chiar dacă nu aveau să fie cu adevărat bucuroase. Unchiul și mătușa ta nu ar fi de acord, dacă ar trăi? Și ai refuza să te căsătorești cu mine dacă ei nu ar aproba-o?

Wren se gândi înainte să răspundă.

- Nu cred că nu ar fi fost de acord, răspunse în cele din urmă.

- Chiar dacă ar fi știut că eu nu te iubesc și tu nu mă iubești?

- Ar vedea că ești un om bun și onorabil. Și-ar dori asta pentru mine. Și ar avea încredere în judecata mea, chiar dacă ar avea îndoieli.

- Crezi că mama și Lizzie nu vor avea încredere în judecata mea?

- Mătușa și unchiul meu mi-ar fi înțeles motivele, așa cum familia ta le va înțelege pe ale tale. Sunt motive foarte diferite, nu? Eu vreau căsătoria, un soț și o familie, și tu ești o alegere foarte bună, pentru că ai simțul onoarei. Am încredere că mă vei trata întotdeauna cu politețe și respect, că nu mă vei abandona, nici nu mă vei dezona. Tu, pe de altă parte, vrei să-ți poți îndeplini obligațiile aferente contelui de Riverdale și stăpânului domeniului Brambledean. Vrei o soție care să-ți poată aduce suficiente fonduri ca să poți face asta. Și bineînțeles că vrei o soție care să-ți poată da moștenitori. Familiile noastre ne-ar privi căsătoria din perspective foarte diferite.

- Lizzie și mama te plac.

- În mod uimitor, cred că da, încuviință ea. Dar au mari rezerve în privința mea ca soție a ta. Eu nu sunt precum celelalte femei, Lord Riverdale - și nu mă refer doar la semnul meu din naștere. Dacă nu aș fi implicată în atelierele de sticlărie, aș trăi total izolată. Am fost crescută bine și am primit o educație corespunzătoare, dar totul e teorie și nu practică în ceea ce mă privește. Doar în ultimele două zile, deși nu am întâlnit pe nimeni cu excepția mamei tale, a surorii tale și a verișoarei tale, am văzut și am simțit această diferență. Mă gândesc la acea tânără lady cu care te plimbai. Chiar dacă am văzut-o numai câteva minute, sunt conștientă că pe lângă drăgălășenia ei fizică, e afectuoasă, și fermecătoare, și feminină și... vioaie.

- În orice moment din ultimele trei săptămâni, i-aș fi putut propune căsătoria domnișoarei Littlewood. M-ar

fi acceptat – și nu sunt încrezut când afirm asta. Nu am făcut-o și nu am simțit nici cea mai mică dorință de a o face, deși înainte de a te vedea din nou am avut sentimentul deprimant că aveam să fiu forțat în curând să aleg pe cineva nu foarte diferit de ea – cineva cu un tată bogat, care să dorească un pair al regatului ca ginere. Dar apoi te-am văzut din nou și am știut, aproape imediat, că puteam să mă simt comod cu gândul de a mă căsători cu tine. Și e mai degrabă datorită faptului că ești atât de diferită de celelalte femei, decât în ciuda acestui fapt. Prefer să mă căsătoresc mai degrabă cu tine, domnișoară Heyden, și nu cu oricare altă lady dintre cele pe care le-am întâlnit, și cred că și mama ar prefera asta. Și Lizzie.

– Atunci trebuie să le pui la încercare, spuse ea, întorcând în sfârșit capul și uitându-se la el. Trebuie ca ele să fie de acord. Nu vreau să stric armonia dintr-o familie atât de apropiată. E mai prețioasă decât orice lucru din lume, și trebuie păstrată cu orice preț.

– Și totuși, ți-ai părăsit propria familie la vârsta de zece ani și nu ai mai vorbit despre ei de atunci. Oricum, era o teorie despre ce s-ar fi putut întâmpla. Era la fel de posibil să fi avut loc vreo catastrofă care să fi șters de pe fața pământului toată familia, cu excepția mătușii.

Pentru o clipă, ea îi susținu privirea. Apoi se eliberă de brațul lui, se întoarse și începu să pășească rapid pe cărare. Se grăbea să se întoarcă în direcția din care veniseră. El o urmă grăbit. Ce măgar necioplit era.

– Domnișoară Heyden. El o ajunse din urmă grăbit și puse mâna pe brațul ei. Ea se opri, dar nu se întoarse cu fața spre el.

– Uneori excepția confirmă regula, Lord Riverdale. E un clișeu, dar adesea există un sâmbure de adevăr în clișee.

– Îmi cer iertare, spuse el, ocolind-o ca să se așeze în fața ei și luându-i mâna dreaptă înmănușată în mâinile lui. Îmi pare rău cu adevărat că te-am supărat.

Îi ridică mâna și o duse la buze. Ea se încruntă, cu ochii la mâinile lor.

- Nu cred că îți pot aduce măcar un strop de fericire, Lord Riverdale, zise ea, și fu rândul lui să se încrunte.

- De ce nu? Fericirea nu vine de-a gata, știi. Nici chiar un apus de soare, un trandafir, o sonată, o carte sau un banchet nu înseamnă fericire în sine. Orice om poate produce fericire, dar trebuie să le permitem sentimentelor să interacționeze cu momentul. Cu siguranță că dacă ne plăcem și ne respectăm unul pe altul, dacă facem un efort să trăim și să lucrăm împreună, să transformăm casa noastră într-un cămin pentru familia și copiii cu care am putea fi binecuvântați - atunci ne putem aștepta cu siguranță la o parte de fericire. Ne putem aștepta chiar la momente de bucurie vie și conștiință. Dar numai dacă o dorim și lucrăm pentru asta și nu ne permitem niciodată să devenim plini de sine și critici sau să ne imaginăm că suntem plictisiți sau nepotriviți. Și numai dacă înțelegem că fericirea din basme nu există. Pentru nimeni, nici măcar pentru cei care se îndrăgostesc nebunește înainte de căsătorie.

Ea ridică ochii spre el, deși era încă încruntată.

- Dacă doamna Westcott obiectează, voi înțelege pe deplin. Voi fi chiar de acord cu ea. Eu nu aș vrea ca fiul meu să se căsătorească cu mine.

- Dumnezeu mare, zise el, rânjind dintr-odată, sper și eu că nu.

Brusc, ea înțelese ceea ce spusese. Își smulse mâna din mâinile lui, o duse la gură, îl privi îngrozită un moment și apoi - izbucni în râs. Și dintr-odată, totul fu în regulă. Totul. Ea era o persoană reală, în ciuda armurii în straturi, și avea o minte și o conștiință și opinii personale. Și chiar simțul umorului. Caracterul ei avea substanță și un fel de onestitate robustă. Și dacă asocierea cu ea avea să fie dificilă, ei bine, ar fi fost la fel cu oricine. Privi repede înainte și înapoi. Cărarea era pustie în ambele direcții.

- Suntem deci logodiți - de probă - domnișoară Heyden, nu-i așa?

Ea deveni imediat serioasă și lăsă mâna în jos.

- Da. De probă.

- Atunci trebuie să sărbătorim, replică el, și îi cuprinse fața în palme, trecându-și buricele degetelor peste oasele obrazului ei, însă ea îl prinse de încheieturi.

- Ar putea să vină cineva.

- O sărbătorire foarte scurtă, spuse el și o sărută - și își aminti pe moment șocul pe care îl simțise când o sărutase la Brambledean.

Atunci simțise un fior neașteptat de dorință, și la fel simți și acum, oricât de nepotrivit ar fi fost să simtă așa ceva pe o alee publică în cel mai public parc din Londra. Gura ei era catifelată, iar buzele îi tremurau ușor sub buzele lui. Îi simți respirația caldă pe obraz și mâinile care îl strângeau de încheieturi. În sărutul lor nu era nimic lasciv, dar... Era conștiența faptului că ar fi putut-o dori.

Apoi ea își trase capul înapoi, destul de brusc.

- Am înnebunit? întrebă, încruntându-se din nou. Am uitat cel mai important lucru.

- Și acesta e...? îi întoarse el întrebarea, făcând un pas înapoi.

- Chiar motivul pentru care am pus capăt în duminica Paștelui. Eu nu pot fi contesă, Lord Riverdale. Nu am nici antrenament, nici experiență. Sunt o femeie de afaceri, la care cei din lumea bună se vor referi cam disprețuitor ca la o negustoreasă. Și când nu sunt asta, sunt o pustnică. Și sunt....

Făcu un gest spasmodic spre obraz cu mâna stângă.

- Urâtă? sugeră el. Imposibil de privit?

- Pătată.

- Chiar dacă eu nu m-am dat niciodată înapoi când te-am văzut? întrebă el, împreunându-și mâinile la spate. Începea să se cam sature de imaginea pe care o avea despre ea însăși. Chiar dacă nici mama și nici Lizzie nu au făcut-o? Chiar dacă nici Jessica nu a făcut-o? Agață-te de imaginea asta de monstru pe care ți-ai creat-o despre

tine însăși dacă trebuie, domnișoară Heyden, dar nu te aștepta ca alți oameni să te susțină.

- Tot nu sunt potrivită pentru a fi contesa ta. Și sunt incapabilă. Mai mult, nu vreau să învăț.

- Asta e într-adevăr o nenorocire. Când refuzi să înveți, ajungi adesea să te oprești din creștere și să nu mai devii niciodată persoana care ai putea deveni. Dar fiecare trebuie să hotărască asta în dreptul lui. Dacă te vei căsători cu mine, domnișoară Heyden, vei fi o excentrică. Excentricii sunt adesea oameni admirabili, pentru că nu se tem să rămână singuri, în loc să se ghemuiască printre ceilalți, așa cum facem noi, ceilalți, într-o măsură mai mare sau mai mică. Excentricii își ascultă muzica inimii și îi permit să le umple sufletul în timp ce dansează după melodia ei, iar ceilalți oameni care nu o pot auzi se holbează la ei și se încruntă dezaprobatori și murmură despre cămăși de forță și spitale de nebuni.

Ea îl privi mută până începu să râdă din nou, pe neașteptate, cu toată fața luminată de amuzament.

- Nu un trandafir ar fi trebuit să aduci cu tine astăzi, Lord Riverdale. Ci un pedestal pe care să mă așezi. Dar probabil numai dacă eu aleg să îmi fac de cap complet.

- Ne continuăm plimbarea? sugeră el, și se îndreptară spre poartă.

- Spune-mi un lucru anume pe care ai vrea să-l învăț, Lord Riverdale.

- Înveți deja. Te-ai întâlnit cu mama și sora mea fără vâl. Ai cunoscut-o ieri pe Jessica fără vâl. Ai venit astăzi aici cu mine fără să cobori vâlul de la borul bonetei. Presupun că nu pot să înțeleg cât de dificil a fost pentru tine, dar pot măcar să îți apreciez curajul. Aș vrea să o faci iar și iar - câte o persoană pe rând, sau toată lumea dintr-odată. O plimbare în parc, poate, sau o excursie la cumpărături pe Bond Street. Sau o seară la teatru. Sau ceva la o scară scandalos de mare, ca un bal. Un bal de logodnă, poate. Sau doar restul familiei mele, câte una sau două persoane pe rând. S-ar putea ca verișoara mea

Viola să vină să stea cu noi în următoarele două săptămâni, împreună cu fiica ei Abigail.

- Acesta este lucrul anume pe care vrei să-l fac? Dar ce îmi poți spune despre tine, Lord Riverdale? Probabil că trebuie să înveți și tu mereu, dacă nu vrei să te oprești din creștere. Care e lucrul anume pe care l-ai putea învăța?

- *Touché*, îi rânji el. Pot să învăț să nu mai controlez viața celor din jur.

Ea râse din nou. Râsul o împlânzea și îl ajuta să vadă femeia care ar fi putut fi, dacă ar fi putut să depășească lucrul acela care îi înghețase dezvoltarea normală pe când era doar o fetiță.

- Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus și nu voi uita că tu ești ocupat să înveți să nu îmi mai controlezi viața. Dar nu va exista nici un bal, de logodnă sau de altfel. Amintește-ți că eu sunt prea ocupată ca să dansez după propria mea melodie.

În ultimele câteva minute se simțise mai plin de speranță decât în tot timpul care trecuse de când o cunoscuse. Se părea că ea era dispusă să se deschidă, măcar în moduri neînsemnate, și el își recunoscuse propria nevoie de a nu mai fi inflexibil. Mai important, ea era capabilă să râdă și chiar să facă glume.

- Însă înainte de orice, mama și sora ta trebuie să fie de acord.

Lui i se păru destul de trist că ea nu avea pe nimeni care să îi aprobe alegerea. Pe nimeni cu care să împărtășească sărbătorirea logodnei sau planurile pentru nuntă.

- Anul trecut, începu el, când Anna fusese nou descoperită de familia Westcott și toată lumea încerca să o aducă la un standard normal, Netherby i-a oferit căsătoria, și familia s-a pus în acțiune, plănuiind nunta cea mai măreață pe care o văzuse vreodată lumea bună. În timp ce ei - noi - eram ocupați cu asta, Netherby a făcut rost de o licență specială și a luat-o într-o dimineață

și s-a căsătorit cu ea fără să spună o vorbă nimănui. A fost un mare șoc pentru familie, dar eu am considerat întotdeauna că a fost cea mai bună modalitate de acțiune, Anna era nouă în lumea bună. Ar fi urât pompa și zgomotul unei nunți publice. Și Netherby pur și simplu nu a permis asta. Ți-ar plăcea să facem și noi așa, domnișoară Heyden? Să cumpăr o licență specială – aș putea s-o fac și mâine – și să ne căsătorim liniștiți? Poți să devii contesa mea fără nici o zarvă și ai tot acordul meu de a fi cât de excentrică vrei pentru tot restul vieții.

Era o sugestie impulsivă din partea lui, dar nu se aștepta s-o regrete. Trebui să aștepte răspunsul ei până când trecură cele două doamne care veneau din direcția opusă. În timp ce treceau, ea își ridică până la jumătate mâna stângă spre obraz, dar apoi o lăsă în jos. Cele două doamne îl salutară – le cunoștea oarecum – se uitară atent la domnișoara Heyden și trecură mai departe în tăcere până când nu le mai putură auzi. Probabil că saloanele aveau să bâzâie în curând.

– Fără să vorbești măcar cu mama și sora ta? Și fără să discutăm măcar despre cât de mare e averea mea? Fără să semnăm nici un fel de contract de căsătorie?

– Te iau pe încredere, dacă și tu mă iei. Începea să se simtă cam amețit. Era posibil ca poimâine să fie un bărbat căsătorit, dacă ea răspundea afirmativ.

Ea inspiră audibil și își ținu respirația câteva momente, în timp ce se apropiau de aleea aglomerată pentru trăsuri de lângă poartă.

– Este o idee tentantă, răspunse ea. Dar nu mă voi căsători cu tine fără aprobarea completă a mamei tale, Lord Riverdale.

capitolul 11

Când se întoarseră, Wren se îndreptă direct spre camera ei, își scoase boneta și mănușile și se așeză pe scaunul de lângă fereastră. Din fericire, doamna Westcott

și Elizabeth nu se întorseseră încă de la petrecerea în aer liber, iar contele nu intrase în casă. Plănuia însă să se întoarcă la cină. Își luă cartea de la bibliotecă și o deschise, iar după un minut o închise din nou. Era sigură că nu ar fi putut citi în următoarele ore. Mintea îi zumzăia de parcă ar fi avut un roi întreg de albine în cap.

Era logodită. De probă.

Visul ei era pe cale de a se îndeplini.

Era într-adevăr? Nu putea fi contesă de Riverdale. El îi îndepărtase toate temerile, asigurând-o că putea fi o excentrică izolată dacă dorea, dar ea nu credea că ar fi fost posibil. Îi cunoscuse deja mama, sora și verișoara. Altă verișoară - fosta contesă care rămăsese fără nimic - fusese invitată să stea acolo cu fiica ei. Dacă se căsătorea cu el, avea să fie acolo la venirea lor - *dacă* veneau - și avea să rămână acolo până la sfârșitul sesiunii parlamentare. Nu se putea ascunde în cameră toată ziua. Cât timp avea să mai treacă până să i se ceară să cunoască toată familia Westcott - și familia Radley, rudele din partea mamei lui? Și apoi ce mai urma?

Dar de ce nu?

Poate că fața ei nu era atât de hidoasă, până la urmă. Nici unul dintre oamenii pe care îi întâlнисe nu țipase, nu o privise îngrozit, nu o numise monstru și nu voise să o țină închisă într-o cameră încuiată pe dinafară, cu plasă la fereastră, ca să nu se uite cineva de afară și să o vadă privind pe geam. Nimeni nu o numise o pedeapsă venită din iad. Nimeni nu sugerase că locul ei era într-un spital de nebuni și nimeni nu fusese gata să o trimită acolo.

Wren își răsfiră degetele tremurătoare peste față și se concentră să își țină respirația sub control, ca să nu leșine. Nu, bineînțeles că nu. Nimeni nu îi spusese și nu îi făcuse lucrurile acelea de douăzeci de ani. Dar exista un tip de memorie care ți se infiltra în oase, și țesuturi și tendoane și în cele mai profunde colțuri ale minții

și ființei. Avea să se vadă oare vreodată așa cum o vedeau ceilalți? Avea să creadă vreodată în ceea ce vedeau ei?

Își luă mâinile de pe față și le lăsă în poală, uitându-se în grădină, la flori și tufișuri și straturile de legume dintr-o parte și la grădina de ierburi din spatele lor, și respiră aerul dulce și miile de miresme care intrau pe fereastra deschisă, odată cu briza ușoară.

Era logodită. Urma să se căsătorească. Toate visurile pe care îndrăznise vreodată să le viseze aveau să devină realitate. Și nu avea să fie orice căsătorie, ci o căsătorie cu el, contele de Riverdale, și se temea foarte mult că era îndrăgostită de el. Dar de ce alesese mintea ei cuvântul *teamă*? Pentru că știa că sentimentele ei nu puteau primi niciodată un răspuns? Nu conta. Contele îi promisese atracție și respect și poate chiar afecțiune, și asta era destul. Din partea lui era destul, pentru că dacă învățase ceva despre el în timpul scurtei lor cunoștințe, acela era faptul că era un om de onoare, pentru care familia avea o importanță primordială.

Wren închise ochii și continuă să inspire miresmele liniștitoare de măzăriche, și mentă, și salvie. Se temea – și da, era categoric teamă de data asta – că nu avea să fie în stare să se schimbe destul de mult pentru ca el să înceapă să simtă o afecțiune reală față de ea. Nu era vorba doar despre chipul pe care și-l ascundea de lume. Era toată ființa ei. Instinctul ei era să se ascundă sub văluri peste văluri, și făcuse asta de atâta timp, încât nu mai știa cum să îndeparteze vălurile.

Cunoscuse patru oameni fără să poarte vălul. Ieșise chiar fără văl în după-amiaza aceea. Dar putea să ridice vălul mult mai greu din sufletul ei? O făcuse doar cu mătușa și unchiul ei. Era foarte conștientă că era *diferită*. Nu era afectuoasă, nu avea maniere deschise și nu le putea avea niciodată. Părea incapabilă să își arate sentimentele. Nu era... Oh, nu era într-o mie și una de feluri în care erau ceilalți oameni, fără nici un efort.

Ce era, atunci? Nu voia să se definească pentru tot restul vieții cu negative.

Era o femeie de afaceri, și încă una de succes. Avea capul bine așezat pe umeri și, în mod destul de curios, lucra bine cu alți oameni. Era capabilă de iubire. Își iubise din toată inima unchiul și mătușa. Ajunsese foarte ușor să țină la Elizabeth și la doamna Westcott. Se părea că îl iubea pe contele de Riverdale. Știa că avea să-și iubească și copiii - dacă îi aveau, și se ruga Domnului să fie așa - cu pasiune și adorație, *oricum ar fi fost*.

Oh, Doamne Dumnezeule, îl iubea. Își acoperi din nou fața cu mâinile. Dar era de mirare? Era primul bărbat eligibil pe care îl cunoscuse vreodată, în afară de domnul Sweeney și domnul Richman, de care se descotorosise în mai puțin de jumătate de oră. Poate că ceea ce simțea nu era deloc dragoste, ci doar recunoștință.

Sau poate că era dragoste. Ce conta un cuvânt, oricum? Avea să se căsătorească cu el, în ciuda faptului că nu prea și-ar fi dorit să devină contesă de Riverdale. Era încă ispitită să-i accepte oferta, dar cu siguranță că mama lui și Lizzie nu aveau să consimtă. Ele o convinseseră să rămână acolo. Printre alte lucruri, spusese că... Oh, se va căsători cu el, și nu credea că fusese mai fericită în toată viața ei.

Ca să dovedească cât era de fericită, vărsă câteva lacrimi și apoi se năpusti în budoar ca să se spele pe față.

Pentru cina din seara aceea, se îmbracă cu deosebită grijă. Avea haine elegante, deși nu credea că erau ultimul răcnet al modei. Nu avea o modistă din Londra, ci una din Staffordshire care o îmbrăca de mult și o cunoștea bine - îi știa înălțimea, mărimea, preferințele, personalitatea. Rochia de un turcoaz pal cu care era îmbrăcată avea talia înaltă, așa cum era moda, mâneci scurte și era decoltată, deși nu prea decoltată. Ca majoritatea rochiilor ei, avea fusta strâmtă, dar aceasta cădea bine și nu o făcea să pară un portdrapel fără drapel. Tivul era accentuat cu o broderie puțin mai întunecată.

O pusese pe Maude să îi prindă părul puțin mai sus decât de obicei, chiar dacă știa că avea să pară mai înaltă. Își prinse la gât perlele pe care i le dăruiseră unchiul și mătușa ei la cea de-a douăzeci și cincea aniversare și își privi aprobator imaginea în oglinda înaltă, apoi se uită cu regret la fața ei.

Însă era timpul să uite de fața ei, cel puțin cu partea conștientă a minții, hotărî ea, îndreptându-și umerii și părând și mai înaltă. Numai dacă ar fi fost atât de ușor! Când ieșiseră după-amiază de pe aleea cea izolată și pășiseră pe aleea cu trăsuri de lângă porțile parcului, aproape că murise. Peste tot erau trăsuri și oameni. Vălul de pe borul bonetei i se părea o greutate fizică, și avusese nevoie de toată puterea ei de voință ca să nu și-l tragă peste față. Și desigur că nu trecuseră neobservați. Chiar dacă el nu ar fi fost contele de Riverdale și fără îndoială o figură cunoscută tuturor celor din lumea bună, existau trei aspecte care ar fi atras atenția oricum: înălțimea lui, fizicul perfect și frumusețea lui extraordinară.

Dar supraviețuise.

Acum stătea în salon, iar cele două doamne coborâseră pregătite pentru cină. Wren le zâmbi.

- V-ați simțit bine la petrecerea în aer liber? Vremea trebuie să fi fost perfectă pentru așa ceva.

- A fost foarte plăcut, răspunse Elizabeth. Am fost în Richmond, într-una din casele mari de lângă râu. Și mama, și eu am fost invitate la o plimbare cu barca. Eu am stat liniștită în barcă, arătând foarte decorativ, în timp ce bietul domn Doheny trăgea de vâsle, roșu ca para focului. Am fost silită să monologhez tot timpul plimbării, pentru că el avea nevoie de tot aerul pe care îl respira pentru a putea vâsli. Mama s-a plimbat mai bine de o oră cu lordul Garand, și când s-au întors, el părea să nu se fi obosit deloc. Asta înseamnă că eu cântăresc o tonă?

- Cred că înseamnă, dragostea mea, îi răspunse mama ei, că domnul Doheny nu știe cum să vâslească.

Lordul Garand a remarcat că apăsa vâslele prea tare în apă, de parcă încerca să întoarcă toată apa Tamisei cu fiecare mișcare.

Râseră toate.

- Și Lady Jessica? întrebă Wren.

- A stat cu Louise în seră aproape tot timpul, răspunse doamna Westcott, în timp ce hoarde de tineri dădeau târcoale în vecinătate, așteptând-o să iasă ca să îi poată aduce ceva de mâncat sau de băut sau să o ducă să exploreze sera de portocali sau să se plimbe cu o barcă. De fapt, părea destul de fericită, chiar dacă i-a ignorat pe toți. Cred că vizita asta i-a făcut mult bine, la fel ca speranța că Abigail și Viola vor veni aici. Trebuie să îți mulțumesc pentru că îi acorzi atâta atenție, domnișoară Heyden, și pentru că ai luat-o cu voi de dimineață, ca să vadă produsele din sticlă. A fost încântată.

- M-am bucurat foarte mult de compania ei, răspunse Wren. Și poate că nu era chiar atât de rece cum se temea. Lady Jessica părea s-o placă într-adevăr.

- Și cum a fost plimbarea voastră în Hyde Park? întrebă Elizabeth.

- A fost încântător. Ne-am plimbat printre copaci și m-am simțit de parcă m-aș fi întors la țară. Știți că și contele de Riverdale se va întoarce să cineze aici?

- Da, ne-a spus Lifford, răspunse doamna Westcott. Mă bucur că nu avem nici un angajament anume pentru seara asta. Ne vom putea bucura de compania lui, atâta timp cât va dori să stea. Și... ei bine, uite-l că vine.

Ușa se deschise și intră contele de Riverdale, arătând uluitor de elegant în haină neagră de seară, cu vestă argintie și cămașă albă apretată de in. Părea relaxat și bine-dispus, și străbătu camera ca să-și sărute mama pe obraz, și apoi pe Lizzie. Ezită, și apoi îi zâmbi lui Wren.

- Să presupun, întrebă el, că încă nu s-a spus nimic?

Wren închise o clipă ochii.

- Despre ce? întrebă Elizabeth.

- Despre logodna mea, spuse el, și a domnișoarei Heyden. Unul cu celălalt. Logodna noastră de probă. Poate că până la urmă nu era atât de relaxat.

- Ce?

Elizabeth sări în picioare.

- De probă? spuse doamna Westcott, ducându-și mâna la piept.

- Ah, răspunse el rânjind și uitându-se la Wren. Nu s-a spus nimic. Azi după-amiază i-am făcut o cerere domnișoarei Heyden, mamă - și da, eu am fost cel cu cererea de data asta. Ea a acceptat. De probă.

- De probă? repetară ambele doamne de data asta.

- Mă căsătoresc cu lordul Riverdale numai dacă sunteți amândouă de acord, cu toată inima, explică Wren.

- Dar de crezi că nu am fi? întrebă Elizabeth.

- Pentru că vrei să fie fericit.

Wren își auzi vocea ușor tremurătoare și înghiți în sec.

- Am crezut că ne-am înțeles foarte clar când ai venit să stai aici, spuse doamna Westcott, că eram de acord cu posibilitatea unei curtenii și a unei eventuale căsătorii între dumneata și Alex, domnișoară Heyden. Și gata cu domnișoara Heyden. Ești Wren. Te-am avertizat că voiam să-ți fiu mamă. Cât de clar ar fi trebuit să mă exprim?

- Oh. Wren înghiți din nou. De data asta se auzi un scâncet distinct și trebui să clipească de câteva ori ca să-și clarifice vederea.

- Cred, domnișoară Heyden, spuse contele, că suntem logodiți.

- Da.

Ea își încleștă și își descleștă mâinile în poală.

- Vino.

Doamna Westcott se ridică în picioare și întinse brațele, iar Wren se ridică și ea în picioare și se trezi cuprinsă într-o îmbrățișare afectuoasă, în timp ce Elizabeth își îmbrățișa fratele. După câteva momente, schimbă locurile.

- Sunt foarte fericită pentru voi amândoi, spuse Elizabeth în timp ce o îmbrățișa pe Wren.

Era posibil? Se așteptaseră la asta? Erau de acord?

- Și acum avem sigur un subiect de conversație pentru cină, adăugă doamna Westcott, uitându-se de la unul la celălalt, aparent satisfăcută. Avem de plănuit o nuntă.

Lordul Riverdale schimbă o privire cu Wren.

- Nu e nevoie să discutați despre nunta noastră, mamă, spuse el. Măine voi cumpăra o licență specială și voi aranja cu un cleric dintr-o biserică liniștită, ca să ne cunune poimăine.

- Așa cum au făcut Anna și Avery anul trecut, observă Elizabeth. Eu am fost de față ca martor, Wren, și a fost una dintre cele mai încântătoare nunți la care am asistat vreodată. Da, o asemenea nuntă vi s-ar potrivi la amândoi. Lui Alex nu i-ar plăcea zarva unei nunți mari, și nu-mi pot imagina că tu ai fi în stare s-o suporti. Dar vă rog, *vă rog*, pot să vin ca martor? Am experiență în rolul acesta, chicoti ea.

- Pot să spun ceva? întrebă doamna Westcott. Îmi dau seama că a fost o mare nebunie din partea mea să visez imediat o nuntă mare din lumea bună, la St. George din Hanover Square. Biata Wren. Am putea la fel de bine să te aruncăm în gura leilor și să terminăm cu asta. Și Lizzie are dreptate. Nici lui Alex nu i-ar plăcea zarva.

- Nu, nu mi-ar plăcea. Îmi pare rău, mamă. Știu că ți-ar face plăcere să plănuiești o nuntă în stil mare.

- Mai rămâne Lizzie, în orice caz, răspunse ea, încruntându-se și gândindu-se. Presupun că în timp o să ne cunoști oricum familia, Wren, așa cum ne-ai cunoscut pe noi în duminica Paștelui și pe Jessica ieri. Este familia Westcott pe de-o parte, și familia Radley pe cealaltă. Aproape toți sunt în oraș în primăvara asta. Ai fi pregătită să îi cunoști pe toți deodată - în ziua nunții? Ar fi totuși o nuntă restrânsă, doar că nu atât de restrânsă cum aveai tu de gând. Sau există altă posibilitate. Ai putea să ai o nuntă privată și apoi să cunoști familia aici, la un dineu de nuntă. Ce crezi?

Wren credea că simțea ace și ghimpi în mâini și își îndoi degetele cu grijă, de parcă viața i-ar fi scăpat cu mare ușurință de sub control, dacă nu era foarte atentă.

- Mamă, începu contele, am asigurat-o pe domnișoara Heyden că nu o voi obliga să cunoască nici o persoană pe care nu dorește să o cunoască și nici să facă un lucru pe care nu vrea să-l facă. Se teme că mariajul cu mine o va obliga să îndeplinească rolul nedorit de contesă de Riverdale. Eu am asigurat-o că nu am asemenea așteptări.

Dar doamna Westcott avea dreptate. Era absurd să-și imagineze că se va căsători cu el fără să cunoască pe nimeni din familia lui, cu excepția mamei, a surorii și a verișoarei lui. Wren închise o clipă ochii.

- Presupun că scrisoarea pe care ați scris-o aseară a plecat deja spre Hinsford Manor? o întrebă ea pe doamna Westcott, aparent fără nici o legătură cu ceea ce se vorbise până atunci, astfel că toți trei o priviră foarte uimiți.

- Da, răspunse doamna Westcott. A plecat la prânz.

- Vreți să scrieți din nou? Mi-ați spus că vă îndoiiți că vor veni dacă nu există un eveniment anume în familie, care să le atragă. O nuntă ar fi de ajuns? Le veți invita să vină la nunta noastră - săptămâna viitoare, în loc de poimâine? O nuntă în familie, care să nu fie amenințătoare pentru ele, dar la care prezența lor ar fi foarte apreciată de toată familia - și de mireasă? Da, voi cunoaște ambele ramuri ale familiei în ziua nunții. Și după aceea mă pot ascunde la Brambledean, fără să mai întâlnesc pe nimeni tot restul vieții.

Văzu că Elizabeth avea lacrimi în ochi și părea să-și muște buza de sus. Doamna Westcott era încă încrunțată. Contele o privea pe Wren cu mare atenție.

- S-ar putea să funcționeze, spuse doamna Westcott. Nu putem decât să încercăm. Wren, draga mea, cred că o să te iubesc foarte mult. Ți-o spun ca să știi.

- Wren, continuă Elizabeth, vrei să le scrii verișoarei Viola și lui Abigail și să trimiți scrisoarea odată cu scrisoarea mamei?

- Le voi scrie.

Dar ce începuse? Era prea târziu ca să dea înapoi, oricum. În cel mai bun caz, pusese la cale o nuntă în familie peste o săptămână. Nu se simțise mai îngrozită în viața ei.

În momentul acela, majordomul apărură în prag și anunță că fusese servită cina.

Contele de Riverdale îi oferi mâna lui Wren, privind-o țintă în ochi.

- Îți mulțumesc, spuse el încet. Să nu crezi că nu sunt conștient de însemnătatea încuviințării și sugestiei tale. Te respect pentru asta. Și nu pot decât să sper că voi fi demn de tine.

Și ea se trezi lăcrimând din nou. Devenea un obicei nesuferit. Își puse mâna în mâna lui.

- Dar s-ar putea să fug înainte de ziua nunții, spuse ea la fel de încet.

- Te rog să n-o faci, chicoti el.

Și astfel, șansa de a se căsători în liniște, la două zile de la cererea contelui de Riverdale, aproape înainte să aibă timp ca să se gândească, să se răzgândească și iar să se gândească, dispăruse, și numai din vina ei. Acum trebuia să aștepte o săptămână întreagă. Mai rău, fusese de acord să fie invitate familiile Westcott și Radley, atât la nuntă, cât și la dineul de după nuntă, care urma să aibă loc la Westcott House. Fusese de acord chiar cu biserica St. George din Hanover Square, biserica frecventată de lumea bună primăvara, deși congregația avea să fie una redusă. La urma urmei, nu avea rost să caute o bisericuță întunecoasă de pe o stradă lăturalnică la fel de întunecoasă, așa cum făcuseră anul trecut ducele și ducesa de Netherby, pentru că nunta lor nu avea nimic secret.

Logodna fusese anunțată în ziarele de dimineață, la două zile de la plimbarea în Hyde Park – domnișoara Wren Heyden și Alexander Louis Westcott, conte de Riverdale. Și încă pe paginile cu știri din societate, unde să le vadă toată lumea bună, iar jumătate din această lume avea să jelească fără îndoială pierderea contelui, șters de pe lista cu burlaci eligibili.

După-amiaza aduse un flux continuu de vizitatori, și toți fură primiți de doamna Westcott și de Elizabeth în salon, în timp ce Wren se ascunsese ca o lașă în camera ei, scriindu-i lui Philip Croft și povestindu-i cât de satisfăcător fusese să vadă cu ochii ei obiectele lor de sticlă expuse în vitrinele magazinelor la modă din Londra. Chiar pe când își imagina că toți trebuiau să fi plecat, Elizabeth bătu la ușa ei.

– Verișoara Louise, și Jessica și Anna sunt încă aici, anunță ea. Știu că duci o viață izolată și vor înțelege dacă nu vrei să cobori, dar Jessica m-a implorat să vin și să te întreb oricum. Depinde în totalitate de tine, Wren. Zâmbetul ei ascundea o sclipire de umor. Știu că o asemenea introducere e urmată de obicei de un *dar...* Însă în cazul acesta, el nu există.

Wren oftă și lăsă jos tocul.

– Ele știu? Le-a spus Jessica? Sau tu, sau mama ta?

– Despre fața ta? răspunse Elizabeth, intrând direct în cameră. Nu. De ce le-am fi spus?

„De ce, într-adevăr“, se gândi Wren ridicându-se în picioare. Începea să se cam plictisească de propria persoană. Așadar, avea un semn din naștere foarte urât la vedere, care îi acoperea jumătate din față. Și ce era cu asta? În orice caz, era curioasă să o cunoască pe faimoasa Anna – pe numele ei complet, Anastasia – care crescuse într-un orfelinat și ajunsese până la urmă ducesă, cu o avere fabuloasă numai a ei. Faimoasa Anna, care întorsese familia Westcott cu josul în sus, cu totul fără voia ei.

- la-o înainte, spuse ea cu un oftat adânc, care o făcu pe Lizzie să zâmbească și mai larg.

În câteva minute, aveau să se adauge alte două persoane la lista tot mai mare a celor care o văzuseră fără vâl. Și chiar dacă Wren bănuia că Lady Jessica le spusese de fapt despre semnul ei din naștere, nici mama și nici cumnata ei nu îi acordară nici o atenție sau - poate mai semnificativ - evită ră cu tot dinadinsul să o privească în față. Verișoara Louise, contesa văduvă de Netherby, era o doamnă frumoasă, cam solidă, între patruzeci și patruzeci și cinci de ani. Ducesa - Anna - era mărunțică și drăguță și emana un fel seninătate zâmbitoare care o intrigă pe Wren, care se gândea la toate lucrurile prin care trecuse în ultimul an și jumătate. Fură politicoase, prietenoase și amabile. Anna îi mulțumi în mod deosebit pentru că sugerase ca fosta contesă și fiica ei să fie invitate la nuntă, și pentru că le scrisese chiar ea, unindu-și puterea de convingere cu cea a doamnei Westcott.

- Poate că vor veni pentru o asemenea ocazie, spuse ea. Trăiesc cu speranța. Abigail e sora mea vitregă, domnișoară Heyden, și tânjesc aproape la fel de mult ca Jessica să o văd. Și mătușa Viola face parte din familie, la fel ca toți ceilalți, și ar trebui să fie aici la nunta lui Alex. Se opri o clipă, apoi continuă. Îmi pare atât de rău că nu ai pe nimeni dintre ai tăi, ca să-ți fie alături. Cred că săptămâna aceasta ți-au lipsit mai mult ca niciodată mătușa și unchiul tău. Totuși, aceasta e o familie primitoare. O știu din experiență personală. Vom fi cu toții verișorii tăi. Lizzie e și mai avantajată, bineînțeles. Va fi sora ta.

- Thomas - cumnatul meu, lordul Molenor - crede că își amintește de domnul Reginald Heyden, unchiul tău, un bătrân venerabil pe când el era doar un adolescent care umbla brambura prin oraș, domnișoară Heyden, adăugă ducesa văduvă. Fără îndoială că va dori să te întrebe câte ceva când vă veți întâlni. Și te va întreba

și despre mătușa ta, deși domnul Heyden era încă văduv după prima lui soție pe atunci.

- S-a căsătorit cu mătușa mea acum douăzeci de ani, explică Wren, și-a vândut casa din Londra și nu s-a mai întors niciodată aici.

După asta, conversația decurse în mod plăcut, iar doamnele nu rămaseră decât douăzeci de minute. Dar acum îi cunoscuse pe primii cinci membri ai familiei, dacă le includea și pe doamna Westcott, și pe Elizabeth. Putea să îi cunoască și pe ceilalți. Nu avea să fie ușor, dar putea s-o facă. Voia s-o facă. Era ultimul ei proiect, și nu avea să dea greș, așa cum nu dădea niciodată greș când era vorba despre afaceri.

Și apoi - oh, apoi, avea să încheie căsătoria visurilor ei, și nu avea să mai cunoască pe nimeni, niciodată.

Aproape că o credea și ea.

capitolul 12

Wren aștepta să vină după-amiaza și să meargă cu trăsură la Kew Gardens, împreună cu logodnicul ei. Mai erau încă trei zile până la nuntă, și i se părea că o forță invizibilă încetinise timpul, care trecea de zece ori mai greu. Cu toate acestea, se bucurase să meargă la cumpărături cu viitoarea ei soacră și cu viitoarea cumnată, sau să rămână pur și simplu acasă, cunoscându-le mai bine și învățând să se relaxeze în prezența lor.

Însă în această după-amiază viitoarele ei rude pleaseră în vizită, iar Wren rămăsese în camera ei, în locul ei favorit de lângă fereastră, și citea una dintre cărțile pe care la împrumutase de la biblioteca Hookham. Mai avea o oră la dispoziție înainte să vină contele. O asigurase că avea să-i placă la Kew Gardens. Ea voia să vadă în mod special faimoasa pagodă.

Când auzi sunetul îndepărtat al unor uși care se închideau și al unor voci masculine, privi ceasul de pe polița șemineului. Probabil că el se înșelase în privința

orei - sau poate că nu înțelesese ea. Venise cu o oră mai devreme. Dar nu conta. Era pregătită și dornică să meargă. Se ridică în picioare, își luă boneta, mănușile, șalul și umbrela și coborî cu pași ușori scara spre salon.

Ușa era deschisă. Wren văzu că domnul Lifford, majordomul, era aplecat peste alt bărbat, așezat pe un scaun de lângă ușă. Primul ei gând fu acela că logodnicul ei nu se simțea bine. Mult prea târziu, după ce intră în cameră și fu observată, își dădu seama că bărbatul era un străin. Cei doi ridicară privirea spre ea - majordomul consternat, celălalt încruntat și aiurit.

- Cine ești? întrebă el, sărind în picioare.

Era un bărbat foarte tânăr, înalt și subțire, aproape descărnat. Poate că arătase foarte bine odinioară, dar acum era alb ca varul, cu două pete de un roșu aprins pe obraji. Părul lui blond era neîngrijit și încâlcit pe alocuri. Purta o haină verde militară, care părea prăfuită și jerpelită, pantaloni până la genunchi, o cămașă care trebuie să fi fost cândva albă, dar nu mai era, și cizme prăfuite și roase. Chiar dacă nu era foarte aproape de el, Wren simți un miros neplăcut. Înainte ca majordomul să spună ceva, știu cine putea fi.

- Locotenentul Westcott a venit acasă, domnișoară. Domnișoara Heyden locuiește aici ca oaspete, sir.

- Căpitanul Westcott, spuse tânărul aproape absent, încă încruntat, și Wren văzu acum că ochii lui erau strălucitori și febrili și cam rătăciți. La naiba cu toate, mama nu e aici, nu? Sau Cam. Sau Abby. Au plecat toate. Am uitat. Mi-am amintit de-abia ieri. Cel puțin, cred că a fost ieri. Cine este aici, Lifford? Anastasia? Dar ea s-a căsătorit cu Avery. La naiba, nu ar fi trebuit să vin în casa asta, nu? Știam asta. Dar am uitat. Se ridică în picioare, clătănându-se vizibil.

Wren își lăsă lucrurile pe o masă de lângă ușă și pași grăbită spre el.

- Ești Harry Westcott, afirmă ea, luându-l de braț. Te-ai întors din Peninsula? Te rog să te așezi la loc.

Doamna Althea Westcott a venit să locuiască aici în timpul sezonului, cu Lady Overfield, dar în această după-amiază au ieșit. Conte de Riverdale va sosi în curând. Domnule Lifford, poate că ați putea să îi aduceți căpitanului un pahar de apă?

De cum îl atinsese, își dădu seama că ardea de febră.

Majordomul ieși repede și tânărul se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

- Riverdale. Puse cotul pe brațul scaunului și duse trei degete la frunte. Apoi răsse slab. Riverdale eram eu, pe Jupiter, și tatăl meu înainte de mine. Însă nu mai suntem. În tot timpul pe care l-am petrecut pe vapor și apoi în trăsură mi-am amintit de asta. Cum am putut să uit de îndată ce am dat cu ochii de Londra? Mă gândeam că dacă reușeam să ajung aici și să intru pe ușă, aș fi acasă. M-am certat chiar cu vizitiul birjei, când mi-a spus că nu asta era adresa pe care i-o dădusem la început. L-am spus că era nebun.

Rânji și apoi păru abătut.

- Ești acasă, îl asigură Wren, atingându-i ușor obrazul cu degetele și confirmând că era foarte fierbinte. Ești cu familia ta.

- Acasă. El închise ochii. Chiar în locul în care trăiește blestematul de Alex. Totuși, nu a fost vina lui, nu?

- Nu a fost.

- Mă așteptam să fie toate aici. Mama și fetele. Dar nu sunt, nu? Cum naiba am putut uita? Mi-am amintit când eram pe mare, apoi am uitat din nou. Cam s-a măritat cu un blestemat de profesor, pentru că a crezut că nu merita ceva mai bun. Mama se teme să apară în orice loc în care ar putea fi recunoscută. Nu e aici, nu?

Majordomul se întoarse și Wren luă paharul de apă de pe tavă și îl duse la buzele băiatului, care sorbi din el. Mâna lui îi strânse mâna și bău mai lacom. Nu credea că avusese șansa de a se spăla sau de a-și schimba hainele de când plecase din Peninsulă, chiar dacă era ofițer și te-ai fi putut aștepta să primească un tratament

preferențial față de ceilalți militari răniți cu care presupunea că fusese trimis acasă.

- Cine ești? Am uitat, spuse el, luând mâna de pe pahar. Ce ai pățit la față? Te-a atins un glonț de muschetă, nu? Se pare că ai scăpat ca prin urechile acului.

- Sunt Wren Heyden. E un semn din naștere.

- Bineînțeles. Pe aici nu șuieră gloanțele de muschetă, nu? Sunt în Anglia, nu-i așa?

- Ești, răspunse Wren în timp ce el se lăsa înapoi pe scaun, și văzu cum i se umpleau ochii de lacrimi dintr-odată.

- E o glumă a naibii de bună să fii acolo, știi, spuse el, rânjindu-i. Mama și fetele au ieșit, nu? Ar fi trebuit să le trimit vorbă din Dover că vin. Dar am avut un acces de febră din nou.

Wren schimbă o privire cu majordomul.

- Domnule Lifford, camera căpitanului Westcott e liberă?

- Da, domnișoară.

- Atunci vreți să o luați înainte? După ce îl instalăm acolo, poate că ați putea trimite niște apă rece și niște haine sus? Și vreți să trimiteți după doctorul familiei? Vino, căpitane Westcott. Ia-mă de braț și vom merge în camera ta. Acolo poți să te întinzi și să te odihnești, iar eu o să te spăl pe față și să văd dacă nu pot să-ți cobor febra.

- Oh, mama o să facă asta. Nu trebuie să vă faceți griji. Dar se ridică în picioare și îi permise lui Wren să îl ia de braț și să îl conducă afară din cameră, pe scări. Apăru și menajera, care îl sprijini pe tânăr din partea cealaltă.

- Domnule Harry, spuse ea cu vocea grea de emoție, ați venit acasă. Și sunteți întreg, iar mama dumneavoastră va fi fericită s-o afle.

- E atât de fericită, replică tânărul, că a ieșit chiar când eram așteptat acasă, și le-a luat și pe fete cu ea.

Ea plescăi din limbă.

- E la Hinsford, ieșindu-și din minți de grijă din cauza dumneavoastră, domnule Harry. Și lady... și domnișoara Abigail la fel. V-au trimis acasă din locul acela oribil și păgân, nu?

- Categorie fără voia mea, răspuse el vesel. M-am ales cu altă lovitură de sabie în braț. A fost o simplă zgârietură, dar s-a infectat și am făcut o blestemată de febră și aproape că am murit. Când au văzut că nu am dat colțul, m-au făcut pachet și m-au trimis acasă. Ordinul colonelului, până mă fac bine. Mi-a spus că nu vrea să-mi mai vadă mutra urâcioasă cel puțin două luni. Așa că aici sunt, sănătos tun, și la o jumătate de lume distanță de oamenii mei, unde ar trebui să fiu. Să știți că acolo totul e o mare glumă.

Până să termine de bolborosit, îl conduseră în camera lui, îl dezbrăcară de haină și de cizme și îl întinseră pe pat. Majordomul trimise pe cineva să aducă doctorul cât se putea de repede, menajera deschise o fereastră ca să intre aer curat și două cameriste veniră în grabă, una cu un lighean de apă, cealaltă cu niște haine într-o mână și prosoape în cealaltă.

Trecu o jumătate de oră, iar Wren rămase singură cu tânărul, cu ușa dormitorului deschisă. Domnul Lifford coborâse ca să aștepte sosirea doctorului, cameristele se duseseră la îndatoririle lor, iar menajera era în bucătării, supraveghind pregătirea unei supe creme hrănitoare și a unui jeleu pentru căpitanul Westcott. Wren îi spăla fața cu cârpe ude și reci și îi asculta aiurelile din ce în ce mai delirante. De cum îi scosese haina, văzuse prin mâneca de la cămașă că brațul drept avea un bandaj voluminos, de la umăr la încheietură. Dacă nu venea repede doctorul, trebuia să-l schimbe chiar ea. Probabil că nu se ocupase nimeni de asta în ultimul timp.

Când auzi o bătaie ușoară în ușă, se întoarse ușurată, așteptându-se să vadă medicul sau - „te rog, te rog Doamne“ - pe logodnicul ei. Însă bărbatul care stătea în prag nu era sigur cel de-al doilea și nu prea putea

fi primul. Nu era un bărbat înalt. De fapt, era cu câțiva centimetri mai scund decât ea. Dar era un bărbat care umplea cumva camera cu prezența lui, chiar dacă nu pășise încă înăuntru. Avea părul blond și era frumos, îmbrăcat extraordinar de elegant, cu mai multe degete împodobite cu inele, un briliant care sclipea în lavaliera măiestrit legată și un lanț cu ceas la vestă. Arăta splendid și puternic și cumva periculos. Ținea în mână un monoclu cu montură de argint, dar privea scena fără ajutorul lui, cu ochii adormiți, acoperiți cu pleoape grele. Știu imediat cine trebuia să fie, așa cum știuse cine era Harry Westcott, și se simți mai expusă decât fusese în ultimele săptămâni. Chiar dacă ar fi avut vălul, nu ar fi ajutat-o cu nimic. Mâna ei – cea care nu ținea cârpa udă – se ridică și îi acoperi obrazul stâng.

– Netherby la dispoziția dumatăle, domnișoară Heyden, spuse el cu voce joasă, pășind în cameră și apropiindu-se de pat. Presupun că asta e identitatea dumatăle. Lifford a trimis un servitor care să dea o fugă până la mine, și se pare că a fugit cu adevărat. Poate că Lifford a uitat că nu mai sunt tutorele lui Harry, fiindcă a trecut de vârsta majoratului acum câteva luni. Dar tocmai mă pregăteam să ies din casă când a ajuns servitorul, așa că aici sunt. Își îndreaptă apoi atenția spre tânărul din pat. Ai puțină febră, nu-i așa, Harry?

Degetele lui, cu unghiile perfect tăiate, atinseră fruntea căpitanului, iar Wren se dădu la o parte.

– Oh, tu ești, Avery? întrebă iritat căpitanul. Dacă ai venit ca să nu mă lași să mă înrolez, poți să uiți de asta, la naiba. Vreau să fiu soldat. Îmi place viața militară. Și nu mai ești tutorele meu.

– Fericire pentru care o să înalț o rugăciune specială de mulțumire în seara asta, zise ducele de Netherby. Am venit să-ți răcoresc fruntea înfierbântată, Harry, deși domnișoara Heyden pare să se fi descurcat de minune fără mine. Sper că nu ai folosit în fața ei același limbaj pe care îl folosești cu mine.

- La naiba, bineînțeles că nu, răspunse la fel de furios căpitanul Westcott. Știu cum să vorbesc cu doamnele. Dacă vrei să fii de folos, Avery, nu mai lăsa dulapul și măsuta de toaletă să se învârtă prin cameră. E al naibii de enervant.

- O să le spun o vorbă, spuse ducele și se uită la Wren. Să înțeleg că verișoara Althea și Elizabeth au plecat de acasă, ca și Riverdale? Îmi cer scuze pentru această neașteptată încălcare a intimității dumitale, de către alți doi membri ai familiei logodnicului, domnișoară Heyden. Am înțeles că duci o viață izolată.

- Am fost de acord să vă cunosc pe toți în ziua nunții, remarcă Wren. Asta va fi peste doar trei zile.

Își ținea încă mâna peste obrazul stâng.

Ducele îi luă cărpa din cealaltă mână, o înmuie în apă, o stoarse și o întinse pe fruntea tânărului.

- Toți avem lucruri pe care am prefera să le ascundem, nu să le arătăm, spuse el încet, vorbind parcă mai degrabă cu el însuși, decât cu Wren. Eu eram un băiețel mic, firav, timid și drăguț, și am fost dus într-o școală de băieți când aveam unsprezece ani.

Putea să-și imagineze cam cum fusese. Școlile particulare pentru băieți - deși erau numite în mod paradoxal școli publice - erau vestite pentru brutalitatea lor. Se întrebă cum ajunsese la ce era acum, pentru că deși era și acum mic de statură și zvelt și frumos la vedere, nu exista nici cea mai mică urmă de slăbiciune, timiditate sau efeminare la el. Chiar dimpotrivă.

- Fie te dai bătut, continuă el, fie... nu. Cred că dumneata ești pe cale de a nu te da bătută. Ce alt motiv te-ar face să fii de acord să prânzești în ziua nunții cu niște străini, care se întâmplă să fie rude cu viitorul dumitale soț? Înmuie cărpa și o stoarse din nou. Se pare că vine în sfârșit doctorul, la pas comod.

Însă nu era el. Era contele de Riverdale care apăru în prag și privi scena din fața ochilor lui.

- Cum e? întrebă el, aruncând o privire spre Wren.

- Alex? Căpitanul Westcott întoarse capul pe pernă. Ce naiba faci aici? Nu mai poate omul să stea liniștit în camera lui? Ar trebui să-mi fie ciudă pe tine, nu? Nu-mi pot aminti de ce, totuși. Nu am avut niciodată nimic împotriva ta. Unde sunt mama și fetele? De ce sunt atâția oameni în camera mea?

- Pentru că te-ai întors cu bine acasă din Peninsulă, Harry, răspuse contele, apropiindu-se de pat, și suntem fericiți să te vedem. Mama ta și Abigail vor sosi în curând. Vor veni peste trei zile, la nunta mea cu domnișoara Heyden. Oricum, sper că o vor face. Camille e în Bath cu soțul și copiii. Am înțeles de la Lifford că a fost chemat un doctor. E mare febra?

Ultima întrebare îi fusese adresată lui Wren.

- Da, zise ea, lăsând în sfârșit mâna jos. Are o rană la brațul drept, care trebuie curățată și bandajată din nou.

- Te-aș ruga să ieși din cameră, domnișoară Heyden, ca să nu te jenezi, spuse ducele de Netherby, iar eu și cu Riverdale vom încerca să îl dezbrăcăm pe Harry și să îl ajutăm să se simtă mai bine. Așa ne vom simți și noi mai bine. Nu miroși exact ca un trandafir, băiete.

Wren se retrase în camera ei. După câteva minute, auzi un zgomot care anunța sigur sosirea doctorului. Însă contele de Riverdale nu bătuse la ușa ei decât după o jumătate de oră.

- Cum se simte? întrebă ea, deschizând larg ușa. Bietul tânăr. A fost trimis acasă ca să-și revină după o febră recurentă, cauzată de o rană care s-a infectat, și în delirul lui credea că ajunsese într-adevăr acasă - și la starea de lucruri dinainte. Se aștepta să-și găsească mama și surorile și vechea viață de aici.

- A fost spălat din cap până în picioare și așezat între cearșafuri curate și îngrijit și îndopat cu doctorii. Netherby stă cu el, în timp ce el delirează despre cât de amuzant e să lupți acolo. Doctorul ne-a asigurat că va adormi în curând, și acum că rana e curată și se află din

nou sub îngrijire medicală, febra își va urma cursul și va scădea peste câteva zile. Totuși, va avea nevoie de un timp de recuperare. Va trebui îngrășat, dar toți cei de aici se vor da peste cap, agitându-se în jurul lui, așa că nu va dura mult. Vino afară cu mine, ca să ne plimbăm prin grădină. Mă tem că e cam târziu pentru Kew.

Ea nici nu se opri măcar în salon să-și ia boneta și celelalte lucruri. Ieși afară cu el, cu brațul trecut pe sub brațul lui, și se bucură de adierea călduță care îi mângâia obrazii.

- Îmi pare cu adevărat rău pentru tot, începu el în timp ce păseau printre straturile cu flori. Cea mai scumpă dorință a ta a fost una modestă - să te căsătorești cu cineva. Cu *cineva*, nu cu o hoardă de rude. Ți-am promis să te protejiez de toate astea și până acum am eșuat lamentabil. Probabil că mă crezi un mincinos și un înșelător.

- Nu.

- Vrei să te trimit acasă la Withington? Știu că ți-ai trimis trăsura acolo după ce te-ai mutat aici. Ți-ar plăcea să te întorci la intimitatea liniștită cu care ești obișnuită? Poate că dacă ai fi atât de bună încât să îmi acorzi o a doua șansă, aș putea aduce licența specială la Brambledean după ce voi fi scăpat de responsabilitățile de aici, sau chiar mai devreme dacă vrei, și ne-am putea căsători liniștiți acolo și am putea *trăi* liniștiți acolo până la adânci bătrâneți.

- Și primăvara viitoare? Ajunseseră la o mică grădină de ierburi, care fusese amenajată într-adevăr ca o grădină pătrată de modă veche, fiecare soi de ierburi fiind separat de celelalte prin ziduri joase de piatră. Miresmele erau la fel de ispititoare ca și cele ale florilor. Nu va trebui să te întorci aici în fiecare an?

- Ai putea rămâne la țară cât sunt eu la parlament, dacă vrei.

- Asta nu ar fi o căsătorie, nu? Eu nu am fost forțată la nimic, Lord Riverdale. Tu nu ești responsabil pentru

mine. Eu am ales să le cunosc pe doamna Westcott și pe Lizzie. Și pe Lady Jessica. Eu am ales să le cunosc pe contesa văduvă de Netherby și pe ducesă. Eu am fost de acord cu o nuntă în familie, când a sugerat-o mama ta. Eu am sugerat să le invităm pe domnișoara Kingsley și pe fiica ei la nunta noastră.

Riverdale îi zâmbi și o conduse la o bancă de lemn de lângă grădina de ierburi.

- Și presupun că tot tu ai ales să-i cunoști pe Harry și pe Netherby.

- I-am cunoscut în împrejurări neprevăzute. Nu a fost vina ta. Și mă bucur că s-a terminat și cu asta. E un tip formidabil, nu? Nu sunt sigură de ce, dar e.

- Netherby? râse el. Mie mi se părea cam filfizon și râdeam întotdeauna de cei care păreau să îl considere periculos. Și apoi am descoperit că este periculos, deși nu e nevoie aproape niciodată s-o demonstreze.

Wren îl privi.

- Ei bine? Nu poți să-mi spui așa ceva și să nu te explici.

- Verișoara Camille a fost logodită cu vicontele Uxbury, dar el a forțat-o să pună capăt logodnei de îndată ce a descoperit că era nelegitimă. Și nu s-a comportat foarte frumos. Apoi a încercat să intre în grațiile Annei. Când a apărut neinvitat la un bal în onoarea ei și a încercat să o hărțuiască, eu și Netherby l-am dat afară. În dimineața următoare, el l-a provocat pe Netherby la un duel în Hyde Park. Nu mă îndoiesc că se gândea că avea să câștige o victorie ușoară, mai ales că Netherby, care avusese șansa să aleagă armele, nu alesese nici una. În dimineața stabilită, a rămas numai în pantaloni, fără nimic altceva - nici măcar cizme. Eu eram secundantul lui și am crezut că înnebunise. Toți ceilalți au crezut că înnebunise. Uxbury a râs de el. Și apoi Netherby l-a pus la pământ - cu picioarele goale. Când Uxbury s-a ridicat, Netherby s-a lansat în aer și l-a lovit cu ambele picioare sub bărbie. Uxbury a fost inconștient un timp.

Cred că Netherby s-a purtat blând cu el, totuși. Am fost și sunt de părerea că l-ar fi putut ucide pe Uxbury cu cea mai mare ușurință dacă ar fi vrut. După aceea, a explicat că un bătrân maestru chinez l-a antrenat în diverse arte orientale.

- Oh, zise Wren, splendid!

- Fetișcană însetată de sânge, rânji el. La fel a crezut și Anna, și Lizzie. Erau amândouă acolo, ascunse într-un copac și sub copac. Trebuie să adaug că doamnele nu se apropie niciodată de locul în care se desfășoară duelurile. Presupun că ai fi mers și tu acolo, dacă ți s-ar fi oferit șansa?

- Oh, categoric, răspunse ea, și el râse în gura mare.

- Domnișoară Heyden, să știi că o să te potrivești foarte bine cu familia asta.

Ea îi zâmbi. Ce lucru încântător spusese. De parcă nu ar fi fost deosebită de Lizzie sau de ducesa de Netherby. Și ea își dădu seama, cu un fior în inimă, că își dorise întotdeauna doar asta - să aparțină, să se potrivească.

El ridică mâna spre obrazul ei stâng și își trecu ușor arătătorul peste el.

- Îți mulțumesc pentru că ai avut grijă de Harry, mai ales că mirosea atât de neplăcut și limbajul îi era la fel de neplăcut. E foarte iubit. Dacă ar fi rămas cu titlul, l-ar fi purtat foarte bine. Era foarte tânăr și cam nebunatic, dar s-ar fi liniștit într-un an sau doi și s-ar fi descurcat mult mai bine decât tatăl lui. Are un caracter sănătos. Mama lui a avut grijă de asta.

- Nu ești responsabil nici pentru el. Ți-am descoperit slăbiciunea de caracter, Lord Riverdale. Ai menționat-o singur în Hyde Park. Dacă ai putea, ai lua pe umeri toate poverile lumii și le-ai rezolva. Nu poți, și nu e o idee bună nici măcar să încerci. Toți trebuie să ne găsim propriul drum în viață. Cred că în asta constă viața, la urma urmei.

- Să îți găsești drumul? Vrei să spui că ajungem să alegem? Eu nu am simțit asta anul trecut, când viața

mea s-a întors pe dos, și tot ce îmi doream era vechea mea viață. Am găsit un drum prin care să depășesc asta și l-am urmat cu hotărâre și muncă grea și satisfacție.

- Chiar și așa, ai avut alegeți de făcut. Puteai să alegi să ignori monstruoșitatea de Brambledean și să continui să mergi pe cărarea care îți era familiară. Puteai să alegi să te căsătorești din dragoste, sau să nu te căsătorești deloc. Puteai să alegi pe oricare dintre tinerele doamne care au arătat foarte clar că te plac. Puteai să ignori propunerea mea nerușinată de căsătorie. Ai încă de ales, și vei avea întotdeauna. La fel și eu. Aș putea pleca mâine-dimineață la Withington dacă aș alege s-o fac.

- Și alegi s-o faci?

- Nu. O să rămân aici și o să mă căsătoresc cu tine. Trebuie să fi cunoscut deja jumătate din familia ta. Sunt sigură că nu o să mor dacă o să cunosc și cealaltă jumătate.

El râse din nou și apoi își apropie buzele de buzele ei. O sărută afectuos, încet, blând. Ea inspiră mireșmele de rozmarin, și salvie, și mentă, și cimbrisor și mirosul din fundal de mazărice și alte flori și se gândi că putea să renunțe la pasiune pentru acest sentiment de... De ce? Nu îi putea pune un nume. Afețiune, poate?

- Ar trebui să urc iar și să văd ce face căpitanul Westcott, spuse Wren cu regret când Alex ridică fruntea. Poate că pot face ceva ca să-l ajut.

- Căpitanul?

El se ridică în picioare și îi oferi mâna.

- Așa a spus atunci când domnul Lifford l-a numit locotenentul Westcott.

- Impresionant. Nu trebuie să-l îngrijești, să știi. Sunt alții care...

- Da, îl întrerupse ea. Știu că sunt.

capitolul 13

Alexander intră înapoi în casă. Doctorul era de părere că nu era nevoie ca Harry să fie cocoloșit douăzeci

și patru de ore din douăzeci și patru, dar Alexander porunci totuși să îi fie pregătit un pat de campanie în budoarul de lângă dormitorul lui Harry, ca să audă dacă era nevoie de el. Netherby fu de acord. Harry bombăni.

Mama lui Alexander și Elizabeth fură mulțumite să aibă o prezență masculină pe care să se poată baza, mai ales pentru că febra lui Harry nu scăzuse încă atunci când se întorseseră acasă și urcaseră să-l vadă. El le întrebă dacă veniseră în vizită la mama lui, apoi se încruntă și se corectă.

În seara aceea, domnișoara Heyden era în camera lui Harry împreună cu Alexander, spălându-l pe față cu o cârpă înmuiată în apă rece, când verișoara Eugenia, contesa văduvă de Riverdale, bunica lui Harry, veni să îl vadă, aducând-o inevitabil și pe verișoara Matilda, fiica ei cea mai mare. Atenția lor se îndreptă un timp exclusiv asupra lui Harry, cum era de așteptat. Dar după câteva minute, verișoara Matilda o observă pe domnișoara Heyden, care se dusesse din nou lângă fereastră, și o privi cu un amestec de fascinație și groază.

- Draga mea tânără doamnă, spuse ea, ce s-a întâmplat cu fața dumitale? Trebuie să îmi permiți să îți recomand o pomadă, care ar curăța pata imediat.

- Nu fi proastă, Matilda, îi porunci mama ei. Mie mi se pare o pată permanentă.

- Așa este, doamnă, spuse domnișoara Heyden, și Alexander, care îi întâlni privirea, făcu o ușoară strâmbătură. Ea îi zâmbi o clipă.

- Domnișoara Heyden este logodnica mea, explică el și făcu prezentările.

- Ei bine, bineînțeles că este, replică verișoara Matilda. Cine altcineva ar putea fi? Un vâl te-ar ajuta să nu te simți atât de incomod, domnișoară Heyden.

Alexander închise ochii.

- Mă ajută, răspunse domnișoara Heyden. Dar cred că e important ca rudele lordului Riverdale să mă vadă așa cum sunt.

-Și de ce ar purta un văl, Matilda? întrebă văduva iritată, așa cum părea să fie adesea în prezența acestei fiice. E remarcabil de frumoasă, dacă nu ții seama de semnele acelea purpurii, și îmi imaginez că după un timp nici nu le mai observi. Alexander a dat dovadă de foarte mult bun-simț, nepermițând ca un detaliu atât de neînsemnat să îi influențeze alegerea. Era timpul să se căsătorească și să înceapă să umple camera copiilor. În această familie, numărul moștenitorilor e alarmant de scăzut.

Alexander se întrebă dacă logodnica lui nu avea să plece ca din pușcă la țară a doua zi dimineța. Dar ea aproape că îi zâmbi bătrânei doamne.

Harry, ignorat pentru moment, râse slab.

-Eu nu pot să fiu de ajutor în privința asta. Îmi pare rău, bunico. Sunt un bastard. De ce nu e aici și mama? Toți ceilalți sunt.

-Ai luat-o razna din nou, îi spuse pe șleau bunica lui, așa cum se pare că se întâmplă de după-amiază, de când ai ajuns. E bine că domnișoara Heyden a avut prezență de spirit și ți-a răcorit fața cu cârpe ude. Trebuie doar să te odihnești și să pui puțină carne pe oasele astea. Este foarte posibil ca mama ta și Abigail să vină la nunta lui Alexander. Althea scrie altă scrisoare chiar acum, în care le cere să vină pentru tine.

-Nunta lui Alex, repetă el, acoperindu-și ochii cu brațul teafăr. Ei bine, măcar nu mă hăituiește nimeni să mă căsătoresc și să produc moștenitori. Acesta e unul dintre avantajele condiției de bastard.

-Nu ar trebui să folosești cuvântul acesta în prezența bunicii tale, Harry, remarcă verișoara Matilda, și el râse din nou.

-Nu am de gând să mă scuz din nou, spuse încet Alexander, când văduva și verișoara Matilda coborâră, iar Harry ațipi. Fără îndoială că m-ai considera plictisitor.

-Fără îndoială. Nu o să mai rămână nici o rudă pe care s-o cunosc în ziua nunții.

- Nu uita de familia mamei mele.

- Nu cred că o să pot uita, răspunse ea cu o grimasă.

- Nu ar trebui să faci asta, spuse el după ce ea îndreptă cuverturile fără să-l trezească pe Harry și sună după o servitoare care să ia ligheanul și cârpele ude și să aducă altele curate.

- De ce nu? Mama ta trebuie să îi scrie mamei lui Harry, în ipoteza că s-a hotărât să nu vină la nuntă, și Lizzie nu putea lipsi de la aniversarea la care a fost invitată. De ce nu eu? O să fiu un membru al familiei cu drepturi depline în decurs de trei zile.

Și se părea că familia pusese deja mâna pe ea, fie că își dădea seama, fie că nu.

- Harry s-a înrolat ca simplu soldat, a doua zi după întâlnirea aceea oribilă dintre noi toți și avocatul lui, îi povesti Alexander. A dispărut, și când Netherby l-a găsit în cele din urmă, luase deja șilingul regelui. Cum l-a scos Netherby din asta a rămas un mister, dar a făcut-o. L-a cumpărat un brevet în schimb, dar Harry a insistat să fie într-un regiment de infanterie și să își câștige singur promovările, fără să fie ajutat de punga lui Avery.

- Atunci aveai dreptate în privința lui. E un tânăr cu un caracter sănătos, care își va organiza bine viața și care va ieși mai tare din toate aceste întâmplări. Deși e evident profund rănit de toate. Nu va fi ușor.

- Nu.

- Dar *nu* trebuie să te învinuiești, continuă ea, și mai încet. Asta trebuie să înveți *tu* din toate astea.

Harry deschise ochii.

- Să vedem, începu el, uitându-se la domnișoara Heyden. Dumneata îmi vei fi verișoară de gradul doi. De abia acum am procesat informația. Deși se poate să nu mă vrei, nici măcar ca rudă îndepărtată. Îi adresă un zâmbet care trebuie să fi fost odinioară adolescentin și fermecător. Nu e comod să ai un bastard în familie, nu? Sau să fii un bastard în familia altora. Întreab-o pe mama. Întreab-o pe Cam. Întreab-o pe Abby.

- Căpitane Westcott, răspunse Wren, aplecându-se ușor spre el și controlându-i temperatura feței cu dosul mâinii. Legăturile de familie sunt prea prețioase ca să renunți la ele pentru un motiv atât de insignifiant.

- Insignifiant? râse el.

- Da, insignifiant. E evident că ești iubit de familie, în ciuda fărădelegilor tatălui dumitale. Și să știi că dacă te numești singur bastard îi rănești la fel de mult și pe ei, și pe dumneata. Poate chiar mai mult.

El se uită țintă la ea cu un amestec de confuzie și venerație, iar apoi spuse:

- Da, doamnă.

Și adormi rapid la loc.

Alexander o privea întinzând o cârpă umezită cu apă proaspătă pe fruntea lui. „Legăturile de familie sunt prea prețioase ca să renunți la ele pentru un motiv atât de insignifiant.“ Ce naiba se întâmplase cu familia ei? Nu știa nici măcar cum o chemase în copilărie, nu-i așa? *Heyden* era numele bărbatului cu care se căsătorise mătușa ei. Și *Wren*? Era acesta prenumele ei? Dumnezeu mare, nici măcar nu îi știa numele. Peste trei zile aveau să fie căsătoriți, dar el era încă chinuit de o întrebare elementară.

Cine naiba era femeia asta cu care urma să se căsătorească?

În dimineața următoare sosi o scrisoare de la Viola Kingsley, fostă contesă de Riverdale. Ea și fiica ei veneau la nuntă. Era prea târziu acum să mai trimită scrisoarea prin care o anunțau de sosirea fiului ei.

Ajunseră a doua zi la Westcott House și fură primite cu îmbrățișări afectuoase și urări de bun venit - și o întâlnire lacrimogenă cu căpitanul Harry Westcott, care coborî fără să țină seama de sfaturi, de îndată ce se auzi trăsura. Febra coborâse, în sfârșit, cu o noapte înainte și nu mai revenise dimineața, dar era slăbit și obosit

și se plângea de supele creme și jeleurile pe care i le trimitea bucătăreasa.

Wren îi privi pe toți trei, strâns îmbrățișați în holul principal, și clipi din ochi. Doamnele fuseseră luate prin surprindere, bineînțeles, și nu erau dispuse să-l lase să plece.

Era ușor de văzut de unde moștenise Harry frumusețea. Mama lui era blondă și elegantă și încă frumoasă, iar sora lui mai mică avea părul deschis la culoare și era mărunțică și extraordinar de drăguță.

Domnișoara Kingsley se despărți prima de grup. Se apropie de ei cu un zâmbet și ochii strălucitori de lacrimi reținute.

- Althea, îi spuse ea doamnei Westcott, o să crezi că mi-am pierdut orice rămășiță de bune maniere. Ce plăcere să te văd din nou și ce frumos din partea ta să ne inviți, pe mine și pe Abby, la o nuntă în familie, când eu nici nu sunt sigură că avem dreptul să aparținem acestei familii. Și Elizabeth și Alexander! Arătați bine amândoi. Prezintă-mă, te rog, logodnicei tale, Alexander. Presupun că dumneaei este.

Și își îndreptă atenția asupra lui Wren.

- Da, într-adevăr, zise contele de Riverdale, strecurând brațul lui Wren sub brațul lui. Verișoară Viola și Abigail, am plăcerea să vi-o prezint pe logodnica mea, domnișoara Wren Heyden.

- Trebuie să spun, mamă, interveni căpitanul Westcott, că domnișoara Heyden a stat lângă mine atâta timp cât a durat febra cu care am ajuns acasă. Mi-a spălat fața cu cârpe înmuiate în apă și mi-a ascultat aiurelile fără să-mi spună niciodată că sunt un idiot. Și azi-dimineață mi-a adus pe furiș o felie de pâine prăjită, după atâtea terciuri chinuitoare și sălcii, în care nu se afla nici o bucățică de carne sau o legumă din care să poți mușca.

- Așa a poruncit doctorul, Harry, replică Elizabeth, râzând. Și acum că ai trădat-o pe biata Wren, cred că va arestată și târâtă imediat la zdup.

- Domnișoară Heyden. Fosta contesă întinse mâna, trecând rapid cu privirea peste fața lui Wren. Sunt încântată să te cunosc. Îți mulțumesc pentru biletul pe care l-ai inclus în cea de-a doua scrisoare de la Althea, și pentru că ne-ai invitat personal la nunta dumatăle. A înclinat balanța în favoarea venirii noastre aici. Nu-i așa, Abby? Și acum aflu că îți sunt și mai îndatorată. Ai avut grijă de fiul meu și nu l-ai lăsat să devoreze biftecuri și bere când avea febră, nebunaticul de el. Te iert pentru pâinea prăjită de dimineață.

Wren se gândi cât de dificil trebuie să fi fost pentru ea să vină la nunta bărbatului care purta acum titlul ce ar fi trebuit să-i aparțină fiului ei. Și în casa care fusese odinioară a ei. Cu toate acestea, strângea acum mâna femeii care avea să poarte mâine titlul care îi aparținuse ei mai bine de douăzeci de ani, și zâmbea grațios, de parcă nu ar fi simțit nici o neplăcere.

- Cred că vremea biftecurilor și a berii va sosi în curând, răspuse Wren. Probabil că vă găsiți fiul teribil de slab.

- Ah, dar e în viață, spuse ea cu ochii strălucind de lacrimi noi.

- Sunt încântată să te cunosc, domnișoară Heyden, zise și Abigail, îndepărtându-se de fratele ei ca să-i ofere mâna lui Wren. Verișoara mea Jessica mi-a scris despre dumneata. E teribil de impresionată de faptul că ești o femeie de afaceri, și încă una de succes. Și eu sunt impresionată. Îți mulțumesc că ai avut grijă de fratele meu.

- Toată lumea a făcut la fel, îi răspuse Wren. Doamna Westcott, și Lizzie, și eu am făcut cu rândul ziua, iar lordul Riverdale doarme în budoarul lui noaptea. Ducele de Netherby a venit în fiecare zi și a petrecut câte o oră sau mai mult cu el.

- Și m-a privit prin monoclu în fiecare ocazie în care m-am plâns de mâncare, interveni indignat căpitanul,

și m-a informat că sunt o pacoste. Mă tratează de parcă aș fi din nou școlar.

- Nu-mi vine să cred că ești aici și nu visez doar, Harry, zise Abigail. Nu o să te întorci iar în locul acela oribil, nu? Îmi promiți că nu?

- În Peninsulă? Bineînțeles că mă întorc. Sunt ofițer, Abby. Nici mai mult, nici mai puțin decât căpitan. Am fost promovat - chiar după au fost cât pe ce să-mi taie brațul în bucățele, de fapt. Am oameni care mă așteaptă acolo și nu o să-i las de izbeliște. Nu vreau să îi las de izbeliște.

- Știu, răspunse ea, ridicând privirea spre tavan. Totul e o mare glumă. Ei bine, nu o să mă cert cu tine, Harry. Nu astăzi, oricum.

- Haideți în salonul de sus, interveni doamna Westcott. Probabil că vreți niște răcoritoare.

- Eu o să-l duc pe Harry înapoi în camera lui, adăugă lordul Riverdale. Vrei să vii și tu, Abigail?

- Eu o să vin peste puțin timp, Harry, zise mama lui.

- Ca să mă îndopi, presupun, rânji el.

- Ei bine, sunt mama ta, îi aminti ea, urcând scările alături de Wren. Îmi pare atât de rău, domnișoară Heyden. Toată atenția ar fi trebuit să fie îndreptată asupra dumitale astăzi. Dumneata ești mireasa de mâine.

- Sunt foarte mulțumită că atenția se îndreaptă asupra căpitanului Westcott. Ducele de Netherby ne-a informat că a primit gradul de căpitan după un act de extraordinară bravură. Nu știu cum a dobândit această informație despre fiul dumneavoastră. El nu ne-a spus nimic. E un tânăr modest și mi-e foarte simpatic.

- Ai câștigat inima unei mame, spuse domnișoara Kingsley. Din nou.

Vestea se răspândi rapid. Ducele de Netherby își făcu vizita obișnuită înainte de prânz, aducându-le pe mama vitregă și pe Lady Jessica cu el. După puțin timp, domnișoara Kingsley urcă în camera căpitanului și Abigail coborî. Ea și Lady Jessica se întâlniră în mijlocul

salonului și se îmbrățișară una pe alta cu exclamații și mici țipete de bucurie – țipetele veneau de la Lady Jessica. Se așezară pe pervazul unei ferestre, cu frunțile apropiate și fețele strălucind de însuflețire.

Wren nu fu ignorată. Chiar dimpotrivă. Fu atrasă în grupul în care se aflau doamna Westcott, Elizabeth și ducesa văduvă, care o bombardă cu întrebări despre rochia de mireasă pe care o cumpărase cu o săptămână în urmă. Mai târziu, Abigail se așază alături de ea, după ce verișoara ei alergă sus ca să se uite la căpitan.

– Dacă pot să trec de Avery, spuse ea strâmbându-se când ieși din cameră.

Abigail voia să afle și ea despre planurile de nuntă. Mama ei făcu mare caz de Wren tot restul zilei și îi spuse cât de fericită era.

– Alexander a fost întotdeauna unul dintre cei mai drăguți oameni pe care îi cunosc, fără să mai vorbim despre frumusețea lui teribil de romantică, și sunt încântată să aflu că va încheia o căsătorie fericită.

Lordul Riverdale rămase lângă ea toată seara.

Jos la bucătărie, toată lumea alerga în toate părțile, pregătind dineul de nuntă de a doua zi.

Ziua dinaintea nunții fu aglomerată și plăcută, și Wren recunoscuse acest fapt tot timpul și se bucură cu adevărat de ea. Însă se simți totuși oribil de singură. Familia Westcott era o familie apropiată, în ciuda răsturnărilor teribile de anul trecut, care îi cutremuraseră până în adâncuri și amenințaseră să îi îndepărteze cu totul. Iar ea își simțea singurătatea și lipsa unei familii ca pe o greutate fizică. Poate că ziua următoare avea să simtă altfel. Avea să fie un membru al acestei familii. Avea să fie o Westcott. Avea să aparțină cuiva.

Sau nu?

Chiar dacă aparținea, noua ei familie avea să umple vreodată spațiul gol în care trebuia să fie propria ei familie – familia miresei?

capitolul 14

Alexander aștepta în fața bisericii St. George din Hanover Square, deschizând și închizând pumnii. Nunta lui nu avea să fie nunta tipică pe care o încheiau cei din înalta societate în lunile sezonului. Invitații erau puțini, și mofturile inexistente – fără orgă și fără cor, fără tămâie și aranjamente florale, fără trăsură împodobită cu flori. Fără un mire în fața altarului, așteptându-și mireasa să intre în biserică la brațul tatălui ei.

Dar pentru el era o ocazie foarte importantă. Cumpărase licența specială și făcuse toate aranjamentele, și acum aștepta, agitat de parcă în biserică l-ar fi așteptat trei sute de invitați și trei episcopi.

În schimb, îl așteptau doar membrii familiei lui, din partea mamei și din partea tatălui, cu excepția celor trei băieți ai verișoarei Mildred, a verișoarei Camille, a soțului ei Joel Cunningham și a copiilor lor adoptați. Harry era acolo, subțire și elegant, chiar dacă uniformă lui militară, periată și curățată fără milă, era totuși cam ponosită.

Situația era foarte inegală, bineînțeles, pentru că din familia miresei nu era nimeni. Până la urmă, poate că li s-ar fi potrivit mai bine planul original, acela al unei căsătorii și mai restrânse. Știa că ea resimțea acut absența mătușii și a unchiului ei, dar nu avea ce să facă. Dar ce era totuși cu restul familiei? Mai exista vreunul? Era aproape sigur că da. Cu siguranță că ea i-ar fi spus, oricât de dureros ar fi fost, dacă ar fi murit toți într-un accident când era doar o fetiță.

Într-una din zilele următoare trebuiau să aibă o lungă discuție despre trecutul ei. Și într-una din zilele acestea aveau să vorbească și despre alte lucruri. Săptămâna trecuse într-un vârtej de activități, astfel că nici nu discutaseră măcar despre un contract de căsătorie. Ea nu îi dăduse nici un detaliu despre averea ei, și nu îi ceruse să-i promită nimic în privința administrării și a cheltuirii

acesteia. Deși odinioară jurase să nu se căsătorească până nu își proteja interesele.

Pe când începea să se întrebe dacă nu cumva întârzia, trăsura lui intră în piață. El venise mai devreme cu Sidney, pentru că petrecuse din nou noaptea la el acasă. Își mai îndoi o dată degetele și făcu un pas înainte, în timp ce trăsura se oprea la capătul treptelor.

Își ajută mama să coboare prima. Ea îi luă ambele mâini în mâinile ei și le strânse tare.

- Scumpul meu băiat. Ce zi frumoasă! Promite-mi că vei fi fericit.

- Îți promit, mamă. El o sărută pe frunte și se întoarse să o ajute pe Elizabeth să coboare. Se îmbrățișară fără nici un cuvânt, apoi ea urcă scările cu mama lor și dispărură în interiorul bisericii; în timp ce el îi dădea mâna miresei lui.

Purta o rochie elegantă, perfect croită, cu talie înaltă, într-o nuanță închisă de roz ce arăta neașteptat de uimitor în combinație cu părul ei întunecat, care se vedea de sub boneta crem cu borul tivit cu un șiret trandafiriu și o coroniță cu un buchetel de boboci de trandafir cu frunze verzi într-o parte. Boneta era fixată cu panglici late de satin trandafiriu, legate într-o fundă mare la urechea stângă. Nu se vedea nici un vâl. Ea își puse mâna în mâna lui și coborî cu grijă.

- Ești frumoasă, îi spuse el.

- La fel ca tine, zâmbi ea.

Se înclină peste mâna ei, o duse la buze și apoi o trecu pe sub brațul lui. Urcară scările împreună și pașiră împreună în biserică. Puținii oaspeți adunați în față erau înghițiți de măreția rece a bisericii. Interiorul mirosea a lumânări și a tămâie veche și a cărți de rugăciune. În absența orgii, tocurile cizmelor lui răsunau pe dalele de piatră în timp ce înaintau. Se uită la mireasa lui, a cărei mână se odihnea pe încheietura cotului lui, și simți toată semnificația monumentală a ocaziei.

Era ziua nunții lui.

Era pe cale să se unească cu femeia aceasta pentru tot restul vieții lor. Și i se părea un lucru bun. Nu existase o perioadă îndelungată de curtare, nici mult romantism, nici declarații de dragoste. Dar exista atracție și respect din ambele părți. Era sigur de asta. Din partea lui exista și admirație.

Privi din nou în față, spre preotul îmbrăcat corect, în ciuda faptului că era o nuntă restrânsă. Sid, cavalerul lui de onoare, purtătorul inelului, stătea cu fața la ei, privind-i neliniștit. Ceilalți întoarseră capetele zâmbind în timp ce trecură. Și apoi se opriră în fața preotului.

- Iubiți credincioși, spuse el după un moment de tăcere, și Alexander se gândi că începuse. Cea mai solemnă și monumentală oră din viața lui.

Și timpul trecu. Se părea că în câteva momente, lumea pe care o cunoscuse se schimbase irevocabil odată cu schimbarea promisiunilor și punerea inelului, și acum erau soț și soție și intrară în sacristie ca să semneze în registru și apoi se întoarseră să își salute invitații cu strângeri de mână și îmbrățișări și sărutări. Și apoi făcură drumul invers și ieșiră pe treptele bisericii, unde îi așteptau Sid, și Jessica, și Abigail, și Harry, cu mâinile pline de petale de trandafir și câțiva privitori curioși, atrași fără îndoială de trăsurile elegante trase la scară în fața bisericii.

Soarele strălucea.

Urmară alte îmbrățișări și palme pe spate și felicitări mai zgomotoase și mai însuflețite decât cele dinăuntru, înainte ca Alexander să își urce mireasa în trăsură și să se întoarcă în South Audley Street. Se întorceau singuri. La cererea lui, nimeni nu agățase de trăsură ghete vechi, oale sau tigăi care să zdrăngănească în timp ce se îndepărtau de biserică. Și trăsura era închisă, chiar dacă vremea era destul de bună pentru o cabrioletă deschisă.

Semnele exterioare și absența tinichelelor festive care atrăgeau de obicei atenția asupra unui alai de nuntă nu contau. Erau căsătoriți.

Când trăsura se puse în mișcare, el întinse mâna.

- Ei bine, doamna mea, începu el.

- Regreți că nu ai avut o nuntă grandioasă? întrebă ea.

- Nu. Tu regreți că nu ai avut o nuntă mai liniștită?

- Nu.

El îi duse mâna la buze.

- Cred că îmi voi aminti toată viața de nunta noastră ca de ceva perfect - așa cum a și fost.

- La fel și eu, răspunse ea încet.

Dar ziua avu și momente în care Wren își dori să fi rămas la planul original al unei nunți mai restrânse. Aproape că nu putu urca în trăsura care trebuia să o ducă la biserică. I se părea o imposibilitate fizică. Dar bineînțeles că urcă. Pentru că el era afară și o aștepta, i se păru mai ușor să intre în biserică, deși pe drum fusese aproape convinsă că nu va fi în stare; dintr-odată, fu ziua nunții ei și nimic nu mai contă. Din momentul în care își lăsă mâna în mâna lui ca să coboare din trăsura, îl văzu doar pe el și apoi biserica și preotul care îi aștepta, și simți numai bucuria solemnă a ocaziei. Se căsătorea. Mai mult, se căsătorea cu bărbatul de care se îndrăgostise profund și neașteptat - și în taină. Oh, el avusese mai multă dreptate decât știa atunci când spusese în trăsura că nunta lor fusese perfectă. Chiar și chinul de a înfrunța familiile Westcott și Radley în masă, după ce ieșiseră din sacristie, mai ales că pe unii dintre ei încă nu îi cunoscuse, nu putuse umbri perfecțiunea. Toți fuseseră atât de amabili.

Bucuria rămase în inima ei în tot timpul călătoriei cu trăsura spre casă. Și când văzu pentru prima dată salonul, aproape că i se tăie răsuflarea și i se umplură ochii de lacrimi. Cele mai fine farfurii, pahare și tacâmuri fuseseră așezate formal pe o față de masă albă și scrobită. Un aranjament complicat de flori de vară împodobeau centrul mesei, și în fața fiecărui comesean era așezată

o vază de sticlă cu un singur boboc de trandafir roz și un șervețel de in împăturit cu măiestrie. Suporturile de pe pereți erau pline de flori, frunze și ferigi care curgeau pe laterale. Lumânări în suporturi de argint ardeau peste tot, în ciuda faptului că afară era soare. Un tort de nuntă cu două etaje, glasat cu alb și decorat cu boboci roz de trandafiri stătea singur pe o măsuță din colț, iar alături de el se afla un cuțit de argint cu mânerul împodobit cu o panglică trandafirie.

Cauza lacrimilor lui Wren erau paharele și vasele cu flori. Erau produse de atelierele Heyden. Modelul lor era ultimul aprobat de unchiul Reggie.

- De unde...?

Se învârti și se uită la contele de Riverdale. Acesta îi zâmbi, încântat de el însuși și plin de importanță.

- Am fost într-unul din magazinele pe care le-ai vizitat cu Lizzie și Jessica, la câteva ore de la plecarea voastră. Din fericire, proprietarul avea un set complet din toate lucrurile de care aveam nevoie. S-a plâns totuși că l-am lăsat fără nimic și că aveau să treacă săptămâni întregi până să-și refacă stocul.

- Oh. Și probabil că plătitise tot comisionul pe care îl adăugase vânzătorul, când le-ar fi putut lua cu...

Dar nu. Nu avea să termine gândul, nici măcar în mintea ei.

- Mulțumesc. Oh, cât de neîndestulătoare sunt cuvintele. *Îți mulțumesc*, Lord Riverdale.

- Nu ar putea fi Alexander acum? Sau chiar Alex?

- Ba da.

Dar nu fu timp de mai mult. Soseau invitații.

Dineul de nuntă, cu un mare număr de invitați, oricât de amabili ar fi fost, fu teribil de dificil pentru Wren. Nu mai făcuse niciodată ceva atât de greu. Mai rău, era în atenția tuturor fiindcă era mireasa, și toți se așteptau să zâmbească și să converseze fără încetare. Nici unul dintre ei nu-și putea închipui ce chin era pentru ea. Urmară discursuri și toasturi, în timpul cărora,

inexplicabil, toată lumea părea să se uite la ea și să îi zâmbească, în loc să se uite la vorbitor. Și apoi, când se termină totul, se mutară în salon și situația fu mai rea în multe privințe, pentru că toată lumea circula, așa cum își amintea că făcuseră și vecinii la ceaiul acela teribil de la Brambledean. Numai că de data asta ea nu avea un vâl după care să se ascundă.

Și totuși, când puneă totul în balanță, Wren nu regreta cu adevărat că fusese de acord. Măcar o făcuse. Și acum cunoscuse aproape toată familia soțului ei și scăpase de groaza aceasta.

Soțul ei. De fiecare dată când era menționat acest fapt - și fu menționat de multe ori - simțea un fior coplesitor de bucurie. În februarie, când făcuse lista aceea și începuse să chestioneze domniile ale căror nume erau pe ea, nu crezuse că visul ei avea să se adevărească. Sau crezuse?

Dar se adevărase. Astăzi.

Astăzi era ziua nunții ei.

Toată lumea plecă târziu după-amiază. Toată lumea. Harry și Abigail se duseră cu verișoara Louise și Jessica să petreacă noaptea la Archer House. Verișoara Viola se duse cu contesa văduvă și Matilda. Mama lui Alexander și Elizabeth se duseră cu mătușa Lilian și unchiul Richard Radley. Totul fusese plănuț dinainte și îndeplinit cu multă sporovăială, și râsete, și îmbrățișări, iar mireasa și mirele fură lăsați singuri la Westcott House.

- Ai vrea să ne plimbăm în parc? sugeră Alexander după ce petrecură ultima trăsură, făcându-i cu mâna.

Credea că amândoi aveau nevoie de aer și mișcare; el, cel puțin, nu era încă pregătit pentru liniștea bruscă din casă.

- Aș fi încântată, răspunse ea.

Nu se schimbă de rochia trandafirie de nuntă, ci se mulțumi să își ia o bonetă mai simplă - una de paie

pe care el o mai văzuse - și își trase vâlul peste față înainte de a ieși din casă. El ridică din sprâncene.

- Te rog să înțelegi. M-am simțit atât de îngrozitor de... expusă toată ziua. E un lucru pe care nu l-am mai făcut. Atât de mulți oameni! Până în ziua în care ai venit la Withington, nu mi-am arătat fața nimănui, cu excepția unchiului, mătușii și guvernantei și a câtorva servitori, timp de aproape douăzeci de ani. Nici măcar celor din atelier, de la administrator în jos. Nimănui.

Era aproape incredibil că ea petrecuse aproape douăzeci de ani în spatele unui vâl - toată adolescența și primii ani ai tinereții.

- Nu aveam de gând să te mustru, spuse el în timp ce înaintau pe South Audley Street. Trebuie să faci întotdeauna ceea ce dorești. N-am de gând să fiu un tiran.

- Știu, răspunse ea, și el întoarse capul ca să-i zâmbescă.

Era încă amețitor să se gândească că era soția lui, conțesa lui.

- Îți dai seama că nu avem un contract de căsătorie? Odată mi-ai spus că intenționei să-ți protejezi drepturile și opțiunile înainte de căsătorie.

- Și tu îți dai seama că încă nu știi cât de mare e averea mea? Dar căsătoria nu e o afacere, nu? Eu sunt obișnuită cu afaceri și contracte și protejarea atentă a drepturilor și a intereselor mele. Căsătoria nu ar trebui să fie așa.

- Deci ai hotărât să ai încredere în mine?

Ea nu răspunse un timp.

- Da, zise ea în cele din urmă. Și cred că poate și tu ai făcut același lucru, Alexander. Din câte știi tu, aș putea fi muritoare de foame sau datoare vândută.

- Da, încuviință el. Dar când te-am cerut să te căsătorești cu mine am făcut-o pentru că doream să mă căsătoresc cu tine, nu cu banii tăi.

- Suntem o pereche de nebuni, spuse ea în timp ce traversau drumul ca să intre în parc. Sau cel puțin așa îmi spun instinctele mele de om de afaceri. Dar eu le spun să tacă. Îmi amintesc întotdeauna de ceva ce mi-a spus mătușa Megan odată. Creierul nu ne comandă viața decât dacă îi permitem, mi-a zis ea. Noi o comandăm.

- Înseamnă că noi nu suntem creierul?

- Nu. Avem creier, dar uneori încercă să ne facă să credem că el comandă. Mătușa mea era o lady placidă și nu spunea multe de obicei, dar avea o înțelepciune profundă.

- Știu că ziua de astăzi a fost un mare chin pentru tine, Wren, spuse el în timp ce o conducea pe pajiștea întinsă dintre aleea pentru trăsuri și arbori. Am știut-o chiar dinainte de a-ți trage vălul peste față. Sper doar să nu fi fost prea copleșitoare.

- Îmi place foarte mult familia ta, din ambele părți. Ești foarte norocos.

- Sunt, încuviință el. Și apoi ezită, doar un moment. Tu nu ai familie?

Trecu mult timp până să răspundă.

- Dacă prin familie înțelegi oameni cu care am legături de sânge, zise în cele din urmă, atunci presupun că am. Nu știu sigur. Douăzeci de ani e o perioadă lungă de timp. Dar dacă prin familie te referi la legături de afinitate și loialitate și afecțiune și toate lucrurile care leagă familiile Westcott și Radley, atunci nu. Nu am familie. Unchiul și mătușa mea au murit.

El rămase cu capul întors spre ea. Trăsurile, și caii, și pietonii treceau unul după altul pe aleea principală, dar aici totul era mai liniștit.

- O să-mi povestești despre ei într-o zi?

- Poate. Într-o zi.

- Dar nu încă.

- Nu. Și poate niciodată. Nu e o poveste pe care să vreau s-o spun, Alexander, și nu este una pe care vrei să o auzi.

- Dar poate că ai nevoie s-o spui, și poate că eu am nevoie s-o aud. Nu, uită că am spus asta. Te rog. Nu voi mai adăuga încă o povară pe care să o porți.

Deși era soția lui, nu era stăpânul inimii și al sufletului ei. Ceea ce era în interiorul ei era numai al ei, fie că hotăra să păstreze totul pentru ea, fie că voia să le dezvăluie. Se căsătorise cu el din încredere. Însemna că trebuia să câștige încrederea aceasta.

Vorbiră despre nuntă și dineu, despre Harry, și Abigail, și Camille, și despre unele din poznele pe care le făcuse cu Sidney când erau băieți. Ea vorbi despre guvernanta și mătușa ei, despre perioada în care unchiul și mătușa ei aleseseră Withington House ca reședință la țară, consultându-se mereu cu ea și luându-i în considerare dorințele.

Cinară împreună mai târziu cu rămășițele reci de la dineu - Wren insistă asupra acestui punct, pentru că voia ca și servitorii, care avuseseră o zi neobișnuit de ocupată, să se odihnească - și petrecură seara în salon, vorbind din nou. De data asta ea voi să vorbească despre Brambledean Court și despre ceea ce trebuia făcut mai întâi acolo, acum că existau fonduri.

Alexander simți incomoditatea situației lui.

- Nu pot să fac în mod conștient planuri mărețe pentru a-ți cheltui banii, Wren.

- Dar acum sunt banii noștri. Nu ai mei, nu ai tăi, ai noștri. Trebuie să hotărâm întotdeauna împreună ce trebuie făcut - la Brambledean, la Withington, la Riddings Park, la casa din Staffordshire, chiar la atelierile de sticlărie, dacă ești pregătit să te interesezi de ele. M-aș simți incomod în privința banilor dacă tu te simți incomod, Alexander. Sper că nu o să te simți așa. Acum suntem noi.

- Sună incorect gramatical, spuse el și fu izbit în momentul acela de ideea ei - *acum* suntem noi. Dar voi încerca. Îmi va lua totuși un timp să mă obișnuiesc. Am fost singur de la moartea tatălui meu și mi-am condus singur afacerile. Dacă lucrurile ar fi mers normal, aș fi continuat să fac la fel după căsătorie, și să hotărâsc și pentru soția mea.

- Atunci căsătoria noastră va fi bună pentru tine, observă ea pe un ton vioi. Va fi o lecție necesară de umilință. Eu trebuie să am ceva de spus în toate deciziile, Alexander, nu pentru că banii vin de la mine - aș vrea să fi fost altfel -, ci pentru că vreau să mă implic, și îmi place, și am nevoie să mă implic. Nu sunt o lady tipică, după cum ai observat probabil. Pot să lucrez în cooperare cu alți oameni. Am făcut-o cu unchiul meu, mai ales în ultimii ani de viață, când era puțin cam epuizat. Am mers împreună, și a mers bine - oare am făcut un joc de cuvinte?

- Probabil. Foarte bine, atunci, să vorbim despre Brambledean. Totul depinde de ferme, Wren. Fără ele, domeniul nu poate prospera și nu putem prospera nici noi. Bieții de noi, am putea spune, când avem atâtea alte proprietăți și surse de venit. Dar mulți oameni depind de mine - de noi. Și de dragul lor, fermele trebuie să prospere.

- Atunci spune-mi ideile tale despre ce trebuie făcut întâi. Știu foarte puțin despre ferme sau despre conducerea unui mare domeniu, dar voi învăța. Fii profesorul meu.

Și vorbiră și plănuiră o oră întreagă - o conversație seacă și plictisitoare care ar fi adus orice mireasă la isterie sau comă în ziua nunții ei. Dar ea ascultă, stând sprijinită de scaun, cu brațele încrucișate la piept, cu capul plecat ușor într-o parte. Și din când în când vorbea - rostind o întrebare pertinentă sau un comentariu ori o sugestie inteligentă. Era de parcă ar fi vorbit cu alt bărbat, se gândi el și se relaxă în scaun - până își dădu

seama la ce se gândea și se bucură că nu o spusese cu voce tare. Ea nu semăna *deloc* cu un bărbat, poate cu excepția dorinței ei de a-și folosi mintea la capacitate deplină, fără să se teamă că așa ceva ar fi putut fi considerat o lipsă de feminitate.

De fapt, era foarte feminină. Era ceva surprinzător de atrăgător – sexual, adică – la o femeie care cerea să fie luată în serios ca persoană completă. Deși nu știa dacă ea o făcea intenționat. Nu putea ghici.

Discuția lor se sfârși atunci când Lifford aduse tava cu ceai și aprinse lumânările și trase perdelele ca să închidă afară ceața deasă a înserării. După asta vorbiră despre subiecte mai generale, iar când terminară ceaiul începură să apară pauze în conversație.

– Eu am dobândit siguranță prin căsătorie, spuse el în cele din urmă, și acum am cu ce să repar decadele în care proprietățile pe care le-am moștenit au fost neglijate. Și o soție inteligentă, cu mintea unui om de afaceri de succes. Tu ce ai dobândit în schimb, Wren?

De îndată ce rosti cuvintele, își dori să le poată reformula. „O soție inteligentă cu mintea unui om de afaceri de succes.“ Nu era un compliment pe care să i-l faci unei mirese în ziua nunții.

– Căsătoria, răspuse ea fără să ezite, cu fruntea plecată ușor într-o parte. Asta voiam, îți amintești? De asta te-am invitat la Withington.

– Am trecut testul la care m-ai supus?

– Da.

Era imposibil să știi ce altceva se afla în spatele unui simplu răspuns. Căsătoria era oare pentru ea cel mai important lucru din viață? Siguranța de a fi soție, de a avea un cămin împărțit și o familie? Sex? El știa că și sexul era o parte. O recunoscuse chiar ea, în puține cuvinte, înainte chiar de a ajunge la Londra. Era imposibil de știut care erau sentimentele ei față de el, și nu putea să întrebe, pentru că ea i-ar fi putut pune aceeași întrebare,

și nu știa cum ar fi răspuns. Nu știa răspunsul. Atracție, respect, chiar admirație nu părea destul.

- Ești gata de culcare? întrebă el.

- Da, răspunse ea.

Capitolul final al zilei de nuntă nu fusese încă scris. El se ridică în picioare și îi oferi mâna. Wren o luă, și Alexander îi așeză brațul pe brațul lui când se ridică. Urcară fără să își vorbească și se opriră în fața noului ei budoar, care era lângă al lui și legat de el, având în partea cealaltă dormitorul ei.

- Vin la tine în jumătate de oră, dacă ți se pare bine, spuse el.

- Da, răspunse ea.

El îi luă mâna în mâna lui și o duse la buze, apoi îi deschise ușa și o închise după ea.

Nu, nu știa ce simțea față de ea. Poate că nu conta dacă nu putea găsi cuvântul potrivit. Ea era mireasa lui. Asta era ceea ce conta cu adevărat în seara aceea.

capitolul 15

Maude o ajută pe Wren să se dezbrace de rochie și îi scoase agrafele din păr, în timp ce îi spunea că mătușa ei ar fi fost cea mai fericită femeie din lume în ziua aceea, dacă ar mai fi trăit.

- Ei bine, cred că ar trebui să spun *a doua* cea mai fericită femeie, adăugă ea. Presupun că tu ești cea mai fericită. Și eu sunt a treia cea mai fericită, deși pentru că ea, Dumnezeu s-o odihnească în pace, *nu* mai trăiește, așa putea spune că sunt a doua.

Wren râse, își șterse câteva lacrimi și își îmbrățișă camerista uluită, înainte de a o lăsa să plece. Își luă cămașa de noapte, una nouă din in fin pe care o alesese cu ajutorul lui Elizabeth, și își perie părul până străluci. Apoi așteptă în dormitorul în care îi fuseseră mutate lucrurile de dimineață, după ce plecase la biserică. Era o cameră încântătoare, mare și pătrată, cu tavanul înalt și decorat

cu gust în diferite tonuri de bej, și fildeș, și crem, și auriu. Nu dădea spre grădina din spatele casei, așa cum se întâmplase cu cea dinainte, ci spre strada din față. Cu toate acestea, priveliștea era plăcută. Chiar și scenele urbane puteau avea farmecul lor – exact ca un atelier industrial. Frumusețea poate lua multe forme.

Nu era agitată. Poate că ar fi trebuit să fie. Bănuia că o lady tipică ar fi fost. Dar era plină de euforie și așteptare. Aproape că nu mai avea răbdare. Și chiar când se gândea că nu mai putea, auzi o bătaie ușoară în ușa budoarului. O lăsase întredeschisă, iar Alexander intră în camera ei fără să mai aștepte să fie invitat. Mai devreme fusese splendid de chipeș în costumul de nuntă alb și negru, cu o vestă brodată cu argintiu și dantelă la gât și la mâneci. Însă acum era la fel de frumos, îmbrăcat cu un halat de brocart purpuriu și papuci de casă. Era evident că avea umerii largi și un piept perfect.

Se uită în jurul lui.

- Nu am mai fost niciodată aici. E încântător, nu?

- Este, încuviință ea.

- E mare păcat că predecesorul meu, scumpul nostru Humphrey, nu a tratat domeniul Brambledean cu aceeași grijă ca pe Westcott House.

- Ah, dar atunci ne-ar fi lipsit de plăcerea de a-l crea din nou noi înșine.

El se uită din nou la ea.

- Ce gând impresionant. Până la urmă, pot să-mi amintesc de răposatul conte de Riverdale cu un strop de afecțiune, nu? Ah, Wren, chiar mă întrebam cât de lung e.

Se îndreptă spre ea.

- Părul meu?

Era des și aproape drept, de un castaniu bogat, și îi ajungea până la mijloc. Îl considerase dintotdeauna cel mai atrăgător atribut al ei.

- E frumos.

- Mă gândeam să îl împletesc. Dar l-am purtat întotdeauna despletit noaptea, uneori spre disperarea lui Maude, care trebuia să mi-l descâlcească dimineața.

- Trebuie să continui să îl porți despletit. Asta este porunca soțului tău. Amintește-ți că ai promis să mă asculți. Și dacă Maude se plânge, o s-o concediez fără recomandări și o să-i demonstrez că am de gând să fiu stăpân în casa mea.

Ea lăsă capul într-o parte și îi surâse. Ochii lui râdeau, bineînțeles.

- Sunt îngrozită și tremur.

- Așa și trebuie. Wren, nu am înțeles niciodată de ce oamenii căsătoriți din înalta societate trebuie să aibă dormitoare separate. Doar ca să demonstreze că își permit, poate? Mi se pare deosebit de ciudat atunci când cei doi sunt tineri și trebuie să-și ofere plăcere unul altuia și să conceapă copii. Vrei să te folosești doar tu de camera asta ziua și să consideri că dormitorul meu este dormitorul nostru, de azi înainte?

Ea se bucură că îi vorbea ca unui egal, nu ca unei mirese timide. Era la fel de bucuroasă de sugestia lui. Mătușa Megan și unchiul Reggie împărțiseră întotdeauna dormitorul și aveau un pat mare și vechi cu baldachin, ușor lăsat la mijloc. Ea intrase acolo țipând de câteva ori în primele zile, când suferea încă de coșmaruri, iar ei o primiseră între ei și adormise încălzită și fericită, pe jumătate turtită și complet în siguranță.

- Da, răspunse ea.

- Vino, atunci, zise el, luând una dintre lumânările de pe masa de lângă ea și suflând în celelalte.

O luă înainte prin budoarele lor și intră în dormitorul lui. Era la fel cu dormitorul ei ca mărime și formă, dar era decorat cu nuanțe bogate de purpuriu și auriu și luminat de un candelabru de pe polița șemineului și două lumânări așezate în suporturi pe perete, de o parte și de alta a patului cu baldachin. Ea își trecu mâna peste

spiralele sculptate în stâlpii de lemn masiv de la picioarele patului.

- Și asta e o cameră frumoasă. Dar va trebui să găsim o modalitate de a o depăși la Brambledean, zise ea și își întoarse fața zâmbitoare spre el.

- Sunt perfect de acord, răspuse el, așezând lumânarea lângă candelabru. Dar poate că va trebui să așteptăm altă ocazie ca să discutăm despre asta. Trebuie să mărturisesc că în seara asta sunt cam distrat.

- Și eu la fel, răspuse ea, și el o sărută.

Wren își dădu seama aproape imediat că el nu avea de gând să se grăbească. Patul era lângă ei, dar Alexander îl ignoră. O mai sărutase și înainte, dar fiecare ocazie fusese prea scurtă pentru o persoană însetată de contacte umane intime și care tânjise după așa ceva. Ea știa foarte puțin. Aproape nimic, de fapt, dar destul ca să înțeleagă că exista o lume întregă de experimente erotice care îi fuseseră negate - sau pe care și le negase singură. În seara asta lucrurile începeau să se îndrepte, și ea se bucura că el nu se grăbea.

El îi deschise buzele cu buzele lui, își strecură limba înăuntru și începu să facă lucruri care o făcură să se agațe de halatul lui, pentru că o lăsau genunchii. Atingându-i foarte delicat locurile sensibile, Alexander îi transmise fiori de dorință care o străbăteau ca fulgerul. Dar nu era vorba doar despre gura lui. Măinile lui o mângâiau, părând să descopere curbe acolo unde ea nu știa și să aprecieze curbele pe care ea le considerase neadecvate.

În cele din urmă, contele o prinse de fese și o lipi complet de el. Trupul lui tare și masculin era suficient ca să o facă să leșine. Dar nu leșină. Nu avea de gând să piardă nici un singur moment. Wren simți că el era excitat, deși nu avea experiență. Inhală adânc în timp ce își lăsa capul pe spate, iar gura lui, eliberată de gura ei, începu să îi presare sărutări pe gât.

„Te rog să nu te oprești niciodată. Oh, te rog, te rog să nu te oprești.“

- Hai să ne întindem, murmură el, cu buzele lipite din nou de buzele ei, privind-o în ochi cu ochii lui grei de dorință.

- Da.

- Mă lași să îți dau jos cămașa de noapte mai întâi?

Oh. Cu adevărat? Acum? Cu atâtea lumânări aprinse?

- Numai dacă mă lași să te dezbrac de halat.

- De acord, râse el încetișor. Dar eu primul.

Îi ridică între ei cămașa de noapte și i-o trase peste cap când ea înălță brațele. O lăsă să cadă pe dușumea și făcu un pas înapoi, prinzând-o cu mâinile de umeri. Wren se surprinse curios de inconștientă de propria persoană, deși se luptă să își învingă dorința de a se scuza. Era atât de slabă și de lipsită de forme, ca un arac pentru fasole. Ei bine nu chiar lipsită de forme, poate, dar cu siguranță nu înzestrată cu forme voluptuoase. Dar el alesese să se căsătorească cu ea. Cu adevărat. În duminica Paștelui, ea îl eliberase de orice obligație pe care ar fi putut-o simți. Iar el o ceruse în căsătorie la Londra numai pentru că așa dorise. Avusese și alte opțiuni - tânăra doamnă drăguță și voluptuoasă cu care se plimba în parc, de exemplu.

- Ai fizicul unui atlet, Wren. Dacă ar exista astfel de femei, și-ar dori cu siguranță să arate ca tine.

Ea se uită uimită la el, și colțurile ochilor lui se încrețiră.

- Nu prea a sunat a compliment, nu? Totuși, așa am intenționat, deși probabil că nu ar fi trebuit să-l rostesc cu glas tare. Ești magnifică.

Nu se putea ca el să vorbească serios. Dar el nu ar fi mințit-o. Și dacă ar fi mințit-o, cu siguranță că nu ar fi făcut-o printr-un asemenea compliment. Îi plăcu. Oh, chiar foarte mult.

- Și în seara asta ai observat? îl întrebă ea.

Alexander ridică ochii spre ea, fără să înțeleagă.

- Ai observat? întrebă ea din nou.

Și văzu înțelegerea luminându-i privirea, în timp ce se uita la partea stângă a feței ei.

- Sincer, nu. Pe onoarea mea de gentleman, Wren. Nu am observat. Cred că nu l-am observat toată ziua. Ceea ce dovedește, cred, că am avut dreptate.

- În privința faptului că nu observi prea multe? Dar deși glumea, simți că i se ridicase o mare greutate de pe suflet. Era oare posibil să se uite cineva la ea și chiar să nu observe? Mătușa și unchiul ei spusese întotdeauna asta, bineînțeles, dar ei o cunoșteau de când lumea. Și oricum nu era sigură că nu vorbeau mai mult din inimă, fără să respecte neapărat adevărul.

Îi desfăcu cordonul și își strecură mâinile sub cămașa lui de noapte, pe umeri. Numai atunci își dădu seama că nu mai avea nimic pe dedesubt. Împinse cămașa și o privi alunecând ușor de pe brațele și trupul lui și căzându-i la picioare. El îi făcu vânt cu piciorul, odată cu papucii.

Ea îl privi așa cum o privise el pe ea, la lumina lumânărilor care licăreau peste trupul lui. Și... oh, Dumnezeule. Nu erau cuvinte. Își trecu mâinile ușor peste pieptul lui și simți fermitatea mușchilor. Urcă spre umeri și le simți soliditatea caldă, puternică. Picioarele îi erau lungi și puternice, puțin mai lungi decât ale ei. Șoldurile și mijlocul erau înguste. Și - și da, era excitat și pregătit, ca și ea. Ea tânjea de dorință - sau de ceva mai puternic și mai fizic decât o simplă dorință, deși nu putea găsi cuvântul potrivit. Ridică privirea spre fața lui, apoi se întoarse și se întinse pe pat.

- Vrei să sting lumânările? o întrebă el.

Ea ezită.

- Nu.

Voia să vadă, nu doar să simtă. Avea cinci simțuri. De ce să elimine deliberat unul dintre ele?

Când se întinse alături și se întoarse spre ea, ea își închipui că nu ar fi putut fi mai pregătită pentru actul care urma. Dar putea, după cum descoperi în următoarele

minute. Măinile și buzele lui o mângâiau, o explorau, o gustau, în timp ce propriile ei mâini, neajutorate și neobișnuite la început, le urmau îndeaproape, descoperind masculinitatea și *deosebirile*, dar și frumusețea care ar fi făcut-o din nou să leșine, dacă nu ar fi existat alte sentimente mai puternice care să o mențină foarte conștientă și prezentă.

În cele din urmă, el o întoarse pe spate, se urcă pe ea, îi desfăcu picioarele cu picioarele lui și își strecură mâinile sub ea, în timp ce se lăsa peste ea cu toată greutatea, lăsând-o aproape fără suflare, dar nu și fără dorință. Și ea îl simți în cea mai sensibilă parte a ei, căutând, încercuind, găsindu-și locul. Intră în ea. Ea inspiră încet și profund, simțind membrul lui dur care o deschidea, o întindea, o rănea, intra din ce în ce mai adânc, până când durerea ascuțită dispăru și ea se simți plină de el și plină de uimire.

În sfârșit. Ah, în sfârșit! În sfârșit.

El rămase liniștit câteva momente, apoi se sprijini pe brațe și privi spre ea, cu ochii grei de un sentiment pe care nu îl mai văzuse.

- Îmi pare rău, murmură el.

Pentru durere?

- Mie nu.

Ar fi îndurat mult mai mult ca să aibă asta - această unire dintre trupul ei și trupul unui bărbat, această conștientă a faptului că după aceea putea să fie o femeie întreagă și o persoană întreagă.

El lăsa capul pe perna de lângă ea și începu să se retragă din ea. „Te rog să n-o faci“, ar fi vrut ea să-i spună, dar nu-i spuse nimic. După o clipă se bucură că n-o făcuse, pentru că el se opri chiar când era gata să iasă din ea și împinse din nou înăuntru - și apoi din nou și din nou, până când mișcările lui deveniră ferme și reze și ritmice. Și bineînțeles. Oh, bineînțeles. Ea nu era complet ignorantă. Observase uneori animalele, și între oameni nu era foarte diferit. Asta se întâmpla. Asta

era consumarea, asta însemna să faci dragoste, și avea să se întâmple iar și iar în nopțile și săptămânile și anii care urmau. Așa deveneau soț și soție. Așa aveau să aibă fii și fiice. Se concentrează să experimenteze senzațiile noi și foarte ciudate, să asculte neașteptata umezeală și răsuflarea lor găfâitoare, să respire mirosurile surprinzător de atrăgătoare de transpirație și altceva indiscutabil carnal, să își vadă părul întunecat amestecându-se cu părul lui și umerii lui musculoși deasupra umerilor ei și trupul lui care se mișca ritmic, intrând în trupul ei.

Asta era noaptea nunții ei, își spuse ea în sfârșit cu exaltare foarte deliberată, când fiorii de nevoie și plăcere circulau prin trupul ei odată cu sângele. Noaptea nunții lor. Prima noapte a căsătoriei lor. Se bucura că hotărâse să se încreadă în el, nu doar în privința banilor, ci în toate. Va fi o căsătorie bună.

După multe minute lungi sau poate doar câteva - timpul devenise fără sens -, mișcările lui deveniră mai rapizi și mai urgente, până se opriră dintr-odată când el intrase foarte adânc și simți un șuvoi de căldură lichidă și știu, cu un foarte ușor fior de regret, că se terminase. Dar numai de data asta. Aveau să mai existe și alte ocazii. Erau căsătoriți, și el fusese cel care sugerase să împartă camera și patul.

El scoase un sunet de satisfacție masculină care nu putea fi tradus în cuvinte, se lăsă din nou peste ea cu toată greutatea și - dacă nu se înșela - adormi rapid și adânc. Gândul acesta o amuză și zâmbi. Probabil cântărea o tonă. Dar nu voia să-l trezească.

Alexander nu dormea. Numai că își permisesese să se relaxeze total după efortul precedent, chiar dacă era conștient că o zdrobea probabil. Trecuse mult timp. Prea mult. Și acum se mulțumise cu o situație care nu era chiar cea la care visase. Dar acesta era un gând lipsit de loialitate, și el se rostogoli lângă ea și trase cuverturile peste amândoi. Se simțea prea leneș ca să se ridice

din pat și să sufle în lumânări. Fața ei era întoarsă spre el, umbrită de pâlparea lumânărilor, părul ei întunecat cădea dezordonat peste umeri și peste un sân. O făcea să arate mult mai tânără și mai feminină decât de obicei.

Se întrebă dacă luase decizia corectă atunci când o convinsese să se mute în camera și în patul lui. I se părea, în mod ciudat, un legământ mult mai serios decât simpla căsătorie de dimineață. Era o pierdere a intimității, a unui loc în care să te retragi și care să fie doar al tău. Dar nu mai putea gândi astfel și nu avea să mai gândească. Hotărârea fusese luată atunci când o ceruse în căsătorie. Fără jumătăți de măsură. Fără să se mai gândească la un vis care poate că nu s-ar fi îndeplinit niciodată. Dar aproape toate visurile erau așa. De asta se numeau visuri.

Trebuia să se obișnuiască să o vadă în patul lui, în parte pentru că avea nevoie - ca și ea -, dar mai ales pentru că avea îndatoriri impuse de titlul și poziția sa, mai presus de cele pur financiare. Verișoara Eugenia, contesa văduvă, o spusese pe șleau cu puțin timp în urmă. În familia Westcott era mare lipsă de moștenitori. El era unul dintre ei, dar de fapt nici măcar nu era un moștenitor. Era titularul. Dacă ar fi murit fără să producă nici un moștenitor, familia ar fi trebuit să caute între rudele cele mai îndepărtate ca să descopere altă mlădiță roditoare, altfel titlul ar fi devenit inactiv. Era de datoria lui să producă mai mulți fii și, spera el, câteva fiice. I-ar fi plăcut să aibă fiice. Iar soția lui avea aproape treizeci de ani. Nu mai suporta amânare.

- Te-am rănit? întrebă el.

- Nu m-a deranjat, răspunse ea, deși nu o negă.

Dar nu, nu se simțea rănită. Voise să se căsătorească. Voia și copii. Chiar dacă visase o iubire romantică și pasională, hotărâse și ea să se mulțumească cu un înlocuitor mai pașnic. Nu era neapărat rău. Nu era fără speranță.

- Nu cred că se va mai întâmpla. Mă refer la durere.

- Nu.

- Sunt foarte greu?

- Alexander, replică ea, am fost foarte mulțumită. Credeam că toți bărbații trecuți de o anumită vârstă au destulă experiență ca să nu mai simtă asemenea neliniști.

Dumnezeule mare! Se bucură că lumina era slabă și pâlpâitoare. Probabil că roșise. Nu fusese virgin în seara asta. Cu zece ani în urmă, avusese o amantă foarte satisfăcătoare pe când era la Oxford. Fusese proprietărea unei taverne - nu una dintre ospătărițe, ci însăși proprietărea, o văduvă cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el, exuberantă, inimoasă, afectuoasă și foarte, foarte talentată în pat. Nu că ar fi avut cu cine s-o compare, într-adevăr, dar nu se îndoie pe atunci și nu se îndoia nici acum că fusese cea mai bună profesoară pe care și-ar fi putut-o dori orice tânăr. Se despărțiseră în cele mai bune relații după ce absolvise, și de atunci existaseră foarte puține femei. Unul dintre motive era acela că fusese ocupat cu Riddings Park. Altul - ei bine, nu îi plăcuse niciodată să caute femei de moravuri ușoare, un eufemism lipsit de amabilitate pentru femeile silite să își vândă trupurile ca să poată mânca.

- Vezi, spuse el, mi s-a părut întotdeauna sordid să mă angajez în relații ocazionale.

- Deci te-am salvat de la o viață de celibat aproape total, nu?

Era o conversație ciudată.

- Chiar așa. Wren, îți mulțumesc că te-ai căsătorit cu mine... fără contract de căsătorie. Îți mulțumesc că ai avut încredere în mine.

Conform legii, tot ce fusese al ei, inclusiv propria ei persoană, îi aparținea acum lui. Și dacă gândul acesta era deranjant pentru el, cum trebuie să fi fost pentru ea?

Ea nu spuse nimic un timp, ci îl privi în tăcere.

- Am învățat să am încredere la vârsta de zece ani. Mi se părea că sar de la o fereastră de sus, în timp ce o persoană se afla jos cu o pernă, iar casa din spatele meu ardea. Mi-am pus încrederea în persoana care m-a salvat și am învățat că încrederea și abilitatea de a ști în cine să ai încredere sunt printre cele mai importante calități pe care le poți cultiva. Fără încredere nu există... nimic. Un contract m-ar fi făcut să simt că ar fi trebuit să am unele îndoieli, și am ales să nu întretin această teamă.

El o privi îndelung, întrebându-se dacă avea de gând să continue, să îi spună cum fusese viața ei de i se păruse că lăsa în urmă o casă în flăcări. Dar ea nu mai spusese nimic.

- Cu toate acestea, zise el în cele din urmă, vom vizita un avocat zilele următoare, Wren. Nu vreau ca tu să depinzi în totalitate de echitatea mea. În plus, unele lucruri trebuie scrise și certificate așa cum scrie la carte. Eu aș putea muri oricând.

- Oh, te rog să n-o faci.

- O să încerc. Îi zâmbi și ridică mâna ca să îi așeze părul înapoi pe umăr. Avea sânii mici, dar erau fermi și aveau o formă frumoasă. Își îndreptă mâna spre cel pe care îl eliberase, îl cuprinse în palmă și își trecu arătătorul peste sfârcul ei, care se întări sub mângâierea lui. Ești foarte îndurerată?

Ea se gândi un moment și clătină din cap.

- O să mă consideri foarte lacom? întrebă el, presărându-i sărutări ușoare pe frunte, pe tâmpile, pe obraz, pe gură.

- Nu.

Când intră de data asta, ea era umedă și fierbinte și își strânse mușchii interiori în jurul lui în timp ce ridică genunchii și se sprijinea cu picioarele de pat. El se mișcă rapid în ea, cu ochii închiși, sprijinindu-și greutatea pe brațe din nou, simțindu-se lacom în ciuda negării ei, și ajunsese rapid la climax. De data asta o luă cu el când se retrase din ea, și nu se ridică de pe ea, ci se rostogoli

pe spate ținând-o în brațe și simți moliciunea caldă a trupului ei în timp ce așeza cuverturile peste amândoi din nou, și știu că ea adormise, cu capul cuibărit pe umărul lui.

Da, se mulțumise cu ceva inferior visului. Dar la fel făcea probabil orice bărbat și orice femeie care se căsătoreau. Probabil că nu existau foarte mulți bărbați care să-și permită să caute iubirea, și încă și mai puțini erau cei care o găseau. Se gândi la Anna și la Netherby și chiar la Camille și Joel Cunningham, dar nu avea de gând să înceapă să facă comparații. Oricum nu știa, nu? Nu aveai cum să știi cum era cu adevărat căsătoria altcuiva. Nimeni nu știa, cu excepția celor doi. Căsătoria lor avea să devină ceea ce alegeau ei. Era de fapt un gând bun cu care să începi.

Adormi.

capitolul 16

- Poate că ar trebui să mă gândesc să te duc într-un voiaj de nuntă, spuse Alexander a doua zi dimineța, ținând amândouă mâinile lui Wren în mâinile lui. În Scoția. Sau în Districtul Lacurilor. Sau în Țara Galilor.

- Noi. Noi ar trebui să ne gândim la asta. Dar eu nu vreau un voiaj de nuntă. Tu vrei?

- Nu. Dar nu mi se pare corect să stăm aici scriind scrisori în dimineța de după nuntă, iar eu să plec după aceea la Camera Lorzilor și să te las singură.

Scriseseră împreună o scrisoare administratorului de la Brambledean, instruindu-l ce să facă în perioada imediat următoare. Wren presupuse că *era* cam ciudat să faci așa ceva după nuntă, dar de ce nu? Când lucrau împreună în felul acesta se simțea mai căsătorită decât se simțise noaptea trecută, în pat. Și îi plăcea să se simtă căsătorită.

- Nu mă deranjează niciodată să fiu singură. În plus, am și eu unele lucruri de făcut. În ultimele zile am primit

rapoarte și întrebări de la atelier și trebuie să le răspund fără întârziere, așa cum am făcut întotdeauna. Unul dintre ele conține schițe detaliate ale unui nou proiect care necesită aprobarea mea. Deși m-am uitat doar o dată pe ele, nu sunt sigură că îl aprob *într-adevăr*. Trebuie să îl studiez cu mai multă atenție.

Trebuia să mai scrie și alte scrisori, una menajerei ei de la Withington, alta casei din Staffordshire și a treia lui Philip Croft, administratorul ei, despre schimbarea de nume și statutul pe care îl suferise.

- Ceea ce vrei să spui cu adevărat, zise el, ducând una din mâinile ei la buze, e că de-abia aștepti să mă vezi plecat ca să-ți vezi de alte tale. Ochii lui zâmbeau.

- Ah, răspunse ea, domnul începe să învețe.

El râse de-a binelea.

- Probabil că te poți aștepta la o zi liniștită.

- Da.

Dar simți un fior de regret după câteva minute, când îl văzu ieșind din casă. I-ar fi plăcut să mai prelungească sentimentul acela de atașament.

O zi liniștită. I se părea că trecuse o veșnicie de când nu mai petrecuse o zi singură. Avea să și-o lumineze pe asta cu gândul că soțul ei avea să se întoarcă mai târziu. Și acesta era probabil unul dintre cele mai frumoase cuvinte din limba engleză - *soțul* ei.

Ziua ei singură începu bine. Scrise mai întâi scrisorile și apoi studie schițele de la atelier. Încă nu se putea hotărî în privința arabescurilor multicolore care urmau să fie tăiate în sticla unui nou lot de pahare, dacă ea își dădea aprobarea. Aveau să arate orbitor de splendide, dar aveau să fie oare și elegante? Acesta era criteriul final după care judeca toate modelele și singurul motiv de conflicte, foarte moderate, între ea și unchiul ei. Amândurora le plăcuse frumusețea viu colorată și eleganța, dar în timp ce unchiul Reggie tindea să pună mai mult accent pe prima, ea inclinase întotdeauna spre eleganță. De obicei, bineînțeles, ca și acum, deosebirea

dintre cele două era atât de fină încât nu era o decizie ușor de luat.

Petrecu jumătate de dimineață profund absorbită de munca ei, apoi descoperi că dacă se lipsea de arabescurile galbene - sau, mai bine, dacă le înlocuia cu altă culoare - întreg efectul era transformat. Eleganța era totală. Dar chiar când se gândea la asta și zâmbea, apărură majordomul cu o tavă de argint cu scrisorile de dimineață și, în spatele lui, o servitoare care aducea un platou cu biscuiți de ovăz și cafea.

- Pentru mine? îl întrebă Wren pe majordom.

De la cine să fi fost toate aceste scrisori?

- Da, milady, răspunse el, înclinând fruntea. Și mi-am luat libertatea de a aduce și ziarul de dimineață.

Apoi ieși din cameră, împreună cu servitoarea.

Wren luă teancul de scrisori și se uită rapid prin ele. Cu siguranță că trebuiau să fie pentru Alexander, pentru mama lui sau pentru Elizabeth. Dar toate erau adresate contesei de Riverdale, sau contelui și contesei. Și observă că aproape nici una dintre ele nu avea timbru. Așa că trebuie să fi fost aduse personal. Luă ziarul, care fusese deschis la pagina de evenimente sociale și împăturit frumos. Anunțul nunții ei era acolo, ca și o coloană de cancanuri despre cine asistase. În această coloană Wren era numită moștenitoarea fabuloasei averi Heyden. Oh, Dumnezeu!

Scrisorile erau toate invitații - la o largă varietate de evenimente din lumea bună în următoarele zile și săptămâni, de la baluri și reuniuni selecte la un dejun venețian¹ și o serată muzicală. Oh, Dumnezeule, din nou. Asta era împlinirea celor mai rele temeri. Acesta era motivul pentru care își retrăsese oferta făcută lui Alexander în duminica Paștelui. Dar el promisese că... Ei bine, avea să-l confrunte cu promisiunea lui. Mersese cât de departe intenționase să meargă cu sociabilitatea,

¹ Petrecere de după-amiază din perioada Regenței, care putea ține până seara târziu (n.tr.)

și încă mai departe decât avusese de gând. Îi cunoscuse aproape toată familia. Leșise la plimbare în Hyde Park de câteva ori – o dată fără vâl. Oricât de mult i-ar fi plăcut familia lui, eforturile acestea o epuizaseră. Tânjea după intimitate într-un mod illogic. Nu avea de gând să se mai expună.

Bănuia că trebuia să răspundă la toate aceste invitații, deși avea să aștepte și să i le arate mai întâi lui Alexander. Se pregăti să-și bea cafeaua, cu toată liniștea ei scuturată din temelii. De-abia mușcase de două ori dintr-un biscuit, când ușa se deschise din nou și intră verișoara Viola – cu o zi înainte, toți membrii familiei îi ceruseră cu insistență să le spună pe nume. Gata cu ziua mea liniștită, se gândi Wren și se ridică. Însă își dori să nu fi fost ea prima. Se simțea extrem de stânjenită să o întâmpine pe doamna care, cu doar un an în urmă, deținuse titlul care era acum al ei și locuise în această casă, alături de copiii ei.

Verișoara Viola părea la fel de stânjenită.

– Sunt prima care s-a întors? Îmi pare rău. Credeam că o să le găsesc pe Althea și pe Elizabeth aici, și poate că și pe Harry și pe Abby. Mă așteptam ca tu să fi plecat undeva cu Alex.

– A considerat că trebuia să meargă neapărat la Camera Lorzilor în această dimineață, explică Wren.

– A doua zi după nuntă? întrebă doamna, uluită. Dar apoi râse. Oh, exact la asta m-aș fi așteptat de la Alex.

– Și eu aveam de lucru acasă.

– Oh, te-am întrerupt...

– Nu, nu m-ai întrerupt, o asigură Wren. Te rog să stai jos. Cafeaua e proaspătă și sunt cești în plus. Permite-mi să-ți umplu una.

După un minut stăteau de o parte și de cealaltă a șemineului, într-o cameră care părea cumva prea mare și mai tăcută decât fusese în urmă cu cinci minute.

– Situația aceasta mi se pare mult mai incomodă decât m-aș fi așteptat să fie atunci când am sugerat să fiți

invitate la nuntă, începu Wren. Și mult mai incomodă decât părea atunci când ați sosit. După ziua de ieri cred că... Ei bine, sunt sigură că nu mă poți suporta.

- Ești înviorător de sinceră, replică Viola. Pentru că bineînțeles că stăteam aici încercând să nu mă foiesc din cauză că mă simt atât de incomod. Nu am nici un resentiment față de tine, Wren, nici față de Alexander. Chiar dacă nu ai fi fost atât de amabilă încât să ne inviți pe mine și pe Abby la nunta ta, și chiar dacă nu ai fi fost atât de extraordinar de bună cu Harry, tot nu aș fi avut resentimente față de voi. Există un singur om care merită să fie privit cu resentimente, și e mort. Nu voi spune mai mult despre asta, pentru că e soțul meu și îi datorez loialitate chiar dacă a murit - și chiar dacă nu am avut niciodată o căsătorie legală. Însă nu sunt o sfântă. Am simțit o ură intensă și mi-a fost ciudă pe Anastasia luni la rând, chiar dacă negam și înțelegeam cât de lipsite de logică erau asemenea sentimente. Dar apoi am văzut cum încerca mereu să fie bună și generoasă cu frații ei vitregi, copiii mei, și chiar cu mine, și am avut o discuție lungă cu ea anul trecut, când am fost cu toții la Bath. Și acum o iubesc cu hotărâre. Poate că sună ciudat în cuvinte, dar iubirea nu e întotdeauna un sentiment, Wren. Uneori e mai mult o decizie. Eu am decis să o iubesc, și am încredere că până la urmă o voi și simți.

- Trebuie să mărturisesc că mie mi se pare încântătoare, replică Wren. Toată familia mi se pare încântătoare, de fapt. M-au primit cu brațele deschise, în ciuda a tot.

- A tot? Viola o privi în tăcere câteva momente, plecându-și capul într-o parte. Vrei să zici, în ciuda feței tale? Sau în ciuda banilor tăi?

- Puțin din amândouă, cred. Unul dintre ziarele de dimineață m-a descris ca pe o moștenitoare fabulos de bogată. Toată lumea va spune astăzi că un bărbat atât de frumos ca Alexander nu s-ar fi căsătorit cu o femeie ca mine dacă nu aș fi avut nici un ban.

- Și îți pasă de ce spun oamenii?

- Ție îți pasă?

- *Touché*, râse încetișor Viola. Pentru că m-am ascuns cu Abby la țară și am refuzat să vin în Londra până acum? Presupun că tuturor ne pasă, Wren, oricât de mult am încerca să le spunem altora și nouă înșine că nu e așa. Da, îmi pasă. Nu poți să știi cum e să-ți pierzi propria identitate când ai deja patruzeci de ani. Cei mai mulți dintre noi, conștient sau inconștient, își iau identitatea din lucruri și oameni și împrejurări și propriile lor nume. Numai atunci când ne sunt luate toate elementele acestea de identificare, ne întrebăm *cine suntem* cu adevărat. Bineînțeles că nu li se întâmplă multora. Să te întrebi dacă exiști de fapt fără toate aceste lucruri e mai înspăimântător decât se poate spune. Eu îmi spun Viola Kingsley pentru că aceasta era identitatea mea înainte de căsătorie. Însă nu se potrivește cu persoana care sunt astăzi. Dar îți cer iertare. De obicei nu vorbesc cu atâta nerușinare despre mine însămi.

- Te înțeleg, o liniști Wren. Eu nu m-am născut cu numele Wren Heyden. Am dobândit ambele nume când aveam zece ani, și o întreagă nouă identitate cu ele. Îmi pare rău de tine, chiar dacă transformarea vieții mele a intervenit într-un moment complet diferit de transformarea din viața ta. Și pentru mine a fost o schimbare în mult mai bine.

- Zece ani. Oh, biata fetiță. Nu am știut asta despre tine. Știi foarte puține despre tine, cu excepția faptului că ești amabilă și frumoasă - da, ești. Nu are rost să mă privești cu atâta scepticism. Și, oricât de puțin aș ști, am sentimentul că vei fi soția perfectă pentru Alexander. Avea nevoie de cineva serios și inteligent ca tine. Și de cineva care să-l poată face să zâmbească, așa cum ai făcut tu ieri.

- Oh, spuse Wren încurcată. Cred că e un lucru pe care merită să-l facem pentru ceilalți, nu? Să îi facem să zâmbească?

Își zâmbiră ca să dovedească adevărul acestei afirmații. Cu un șuvoi de căldură în inimă, Wren se gândi că ar fi putut împărtăși o prietenie sinceră cu această femeie. Mai întâi Lizzie, și acum Viola. Ah, pierduse atât de multe în viață din cauza izolării ei autoimpuse. Viola optase să se izoleze cu un an în urmă. Wren o făcea de aproape douăzeci de ani.

Se părea că Viola îi citea gândurile.

- Vezi ce poate aduce o conversație? Eu aș fi stat aici în dimineața asta, chinuită și incomodă, vorbind despre vreme și rugându-mă să se întoarcă cât mai curând Althea sau Elizabeth sau copiii mei, dacă tu nu ai fi ales să vorbești deschis despre stânjeneala pe care o simțeam amândouă. Vorbind liber, fiecare dintre noi a descoperit că nu e singura care a suferit. Uneori ți se pare, nu-i așa, că ești singura aleasă pe nedrept să sufere, în timp ce toți ceilalți își continuă viețile fericite și netulburate.

- Într-adevăr. Wren zâmbi din nou, și apoi trecu la subiecte mai ușoare. Vei asista la vreun eveniment social cât vei rămâne în oraș? Cu Abigail?

- Soacra mea - *fosta* mea soacră - și Matilda insistă cu tărie că ar trebui s-o fac. Aseară au subliniat că ceea ce mi s-a întâmplat nu a fost în nici un caz din vina mea și că majoritatea celor din lumea bună ar fi foarte fericiți să mă vadă din nou și să mă primească înapoi. Ele cred că ar trebui să fac acest efort de dragul lui Abby. Cred că e încă posibil ca ea să aibă un debut decent și să-și găsească un soț potrivit cu mediul din care provine, mai ales cu influența combinată a familiei și a lui Avery. Totuși, Abby e cea care trebuie să hotărască, și nu pot prezice ce va hotărî, deși pot să ghicesc bazându-mă pe fapte. Dacă ea se hotărăște totuși să o facă, nu o va face alături de mine. Va avea susținători mai puternici. Cât despre mine, nu vreau cu adevărat să-mi recapăt locul. Nu e vorba despre faptul că mă tem să îmi arăt fața, dar... ei bine, zâmbi ea, poate că *mă tem* puțin.

- Azi-dimineață au sosit o grămadă de invitații, zise Wren, arătând spre tavă. Nu mă așteptam la asta. Cred că sunt foarte naivă. Nunta noastră a fost anunțată și comentată în toate ziarele de azi, și eu *sunt* acum contesa de Riverdale. Le voi refuza pe toate, bineînțeles.

- Chiar așa? Înțeleg că ai petrecut ani întregi ascunzându-te și purtând un văl când trebuia să ieși. Dar astăzi nu porți nici unul. Oare Alexander nu va încerca să insiste să iei parte măcar la câteva dintre aceste evenimente?

- Nu.

- Ai spus-o cu toată încrederea. Deci nu vei avea viața socială pe care ar trebui s-o aibă contesa de Riverdale?

- Nu, clătină din cap Wren.

- Suntem două femei fricoase, nu? Viola făcu o grimasă și apoi se uită la Wren, cântărind-o din priviri. O să cedăm cu adevărat în fața temerilor noastre? Sau ne vom provoca una pe cealaltă? Să ne arătăm împreună în fața Londrei, chiar dacă nu în fața lumii bune? Să vizităm niște galerii și biserici și poate chiar Turnul Londrei împreună în următoarele zile, înainte ca eu să mă întorc acasă? În mod ciudat, o contesă de Riverdale obișnuită nu ar face asemenea vizite. Există prea multe petreceri și evenimente sociale care să-i ocupe timpul. Eu aș înfrunta riscul foarte real de a fi recunoscută, iar tu pe acela de a fi văzută - pentru că, bineînțeles, pentru a face provocarea reală, ar trebui să ieși fără văl. Ce spui? Să o facem?

Wren ezită un singur moment.

- Care văl? întrebă ea, și râseră amândouă.

În momentul acela, ușa se deschise din nou și intrară Harry, și Abigail, și Jessica. Aceștia aduseră tinerețe, și energie, și soare - și sporovăială, și râsete. Harry făcu o reverență, iar fetele le îmbrățișară pe amândouă.

- Ți-a plăcut să fii descrisă ca o moștenitoare fabulos de bogată? o întrebă Jessica pe Wren, râzând. Avery, bineînțeles, a subliniat că *moștenitoare* e o expresie greșită,

pentru că ești deja proprietara averii și a atelierelor de sticlărie.

- Mie nu mi-a plăcut deloc descrierea asta, interveni Abigail, pentru că implică în mod foarte șiret că Alex s-a căsătorit cu tine numai pentru avere. Alex a fost întotdeauna favoritul meu. L-am admirat întotdeauna, și știu că e ceva ce nu ar face niciodată, chiar dacă are nevoie de bani ca să repare toată mulțimea de daune pe care i-a lăsat-o tata. Ieri ai fost extraordinar de frumoasă, Wren, și foarte radioasă.

- Mai ești puțin radioasă și în această dimineață, adăugă Jessica și chicoti puțin cam nervos. Sper să nu te superi că am venit aici cu Abby și Harry. Presupun că Alex a plecat la Camera Lorzilor?

- Te-am prevenit să nu pariezi cu mine, Jess, zise Harry, lăsându-se să cadă încet pe un scaun, palid și vesel și cam obosit.

- Ai văzut-o pe Josephine, Wren? întrebă Abigail. Fetița Anastasiei și a lui Avery? E splendidă. Oh, mamă, trebuie să mergi să o vezi. Anastasia a spus că trebuie. E dezamăgită, bineînțeles, că nu voi putea merge la Morland Abbey la vară, așa cum spera la început, dar înțelege că vrem să mergem amândouă la Bath, ca să fim acolo când naște Camille. A spus că și ea, și Avery vor merge probabil, după ce se naște bebelușul.

Harry căscă.

Doamna Westcott și Elizabeth ajunseră acasă după câteva minute, iar larma conversației continuă să crească în volum și entuziasm. Wren râse în sinea ei. Se așteptase într-adevăr la o zi liniștită? Își dorise într-adevăr una? De fapt, se bucura de sentimentul acesta de familie și de a face parte din ea.

- Presupun, zise Elizabeth, că Alex și-a luat tălpășița la Camera Lorzilor. Uneori îmi vine să-mi scutur bine fratele.

- Arăți mult mai încântătoare decât de obicei în această dimineață, Wren, spuse soacra ei cu un gest

de satisfacție, și Wren știe că spunea de fapt că nora ei arăta bine și că noaptea trecută fusese satisfăcătoare. Dar pentru că vorbele și gestul ei trecuseră neobservate, iar toți ceilalți sporovăiau, Wren nu se simți excesiv de stânjenită.

Și apoi ușa se deschise din nou, și intră însuși Alexander, arătând mai degrabă surprins și dureros de frumos. Wren se ridică.

- Ah, zise el, o petrecere de familie în timp ce stăpânul nu e acasă? Asta se întâmplă acum că există o stăpână în casă?

- De fapt, Alexander, răspuse Elizabeth, prezența ta e destul de inutilă.

- Hmm, răspuse el, ieșind în întâmpinarea lui Wren în mijlocul camerei și ridicându-i mâna la buze. Am plecat devreme de la Camera Lorzilor, ca să te duc la plimbarea aceea la Kew pe care nu ai făcut-o săptămâna trecută. Îmi imaginam că tânjeai aici singură.

- Atunci te-ai înșelat. Acum sunt o Westcott, milord, și mă bucur de compania familiei mele.

El îi rânji.

- Te-a cam pus la punct, Alex, observă Harry, căscând din nou.

- Cu toate acestea, continuă Wren, mă voi lipsi de plăcerea companiei lor ca să ies la plimbare cu soțul meu.

Rânjetul lui se lărgi.

- Și sunt purtătorul unei alte invitații pentru seara asta. Netherby o duce pe Anna la teatru, dar a declarat că loja lui particulară e mult prea spațioasă ca să se agite singuri în ea - acestea au fost cuvintele lui. Vrea să mergem și noi. Și vrea să vină și verișoara Viola, și Abigail, și Harry dacă se simte în stare. Nu i-am dat nici un răspuns. L-am avertizat totuși că e foarte posibil ca tu să refuzi invitația. El a ridicat doar din umeri și m-a privit plictisit, așa cum face de obicei. Așa că nu trebuie

să te simți deloc obligată. Voi fi foarte fericit să petrec această seară acasă, în compania celor prezenți.

- Oh.

Wren întoarse capul să se uite la Viola și schimbară zâmbete la fel de superioare.

- O provocare și mai mare decât cea la care ne așteptam, spuse Viola.

Toți o priveră fără să înțeleagă - cu excepția lui Wren.

- Avem curajul?

Și oh, Dumnezeule, îl avea? Trebuia să îl aibă?

Viola ridică bărbia, se gândi un moment și încuviință. Wren își îndreptă din nou atenția spre Alexander.

- Vom fi într-o lojă particulară? Într-un teatru întunecos?

El ezită.

- Într-o lojă particulară, da. Dar înainte să înceapă piesa, teatrul va fi bine luminat și toată lumea se va uita în jur ca să vadă cine mai e prezent, cu cine a venit fiecare și ce material de bărfă există. În timpul acesta vei fi foarte privită. După anunțul de dimineață, oamenii vor fi foarte curioși să o zărească măcar pe noua contesă de Riverdale - moștenitoarea fabuloasei averi Heyden și a atelierelor de sticlărie. Și după evenimentele de anul trecut, bârfitorii vor avea mult material dacă o vor vedea reapărând pe fosta contesă, cu fiul și fiica ei. Mă tem că înainte de spectacol loja lui Netherby va atrage la fel de multă atenție ca scena după ridicarea cortinei.

- Crezi că nu ar trebui să mergem, atunci?

- Decizia nu îmi aparține, răspunse el ferm.

- Mii de tunete! interveni Harry. Aș prefera să înfrunt un regiment de soldați de-ai lui Boney atacând și strigând *Vive l'empereur* în răpăit de tobe, în felul acela enervant a lor. Eu nu merg. În plus, o să fiu gata să mă târăsc în pat și să dorm până mâine înainte de căderea serii.

- Eu merg, anunță Abby, dacă vine și Jessica. Nu mi s-a permis niciodată să merg la teatru înainte de a împlini optsprezece ani, și după aceea nu am mai putut. Eu merg.

- La fel și eu, Abby, adăugă Viola.

Oh, nu era corect, se gândi Wren. Centimetru după centimetru chinuitor, era târâtă afară, unde nu avusese niciodată intenția să meargă. Numai că nu era nimic nedrept în asta. Invitația fusese făcută și decizia de a accepta sau nu îi aparținea în întregime.

- O s-o fac, spuse ea.

Alexander îi prinse ambele mâini în mâinile lui și o trase mai aproape până se auziră câteva aplauze în spatele lor și apoi râsete.

- Oh, bravo, Wren, zise Elizabeth. Și bravo Viola și Abigail.

- Atunci aș fi câștigat pariul, afirmă Alexander. Din nefericire pentru mine, Netherby nu a vrut să parieze împotriva.

Cuprinsă de un fior de panică, Wren se întrebă ce făcuse. Ce făcuse?

- Dar mai întâi, spuse ea, vreau să văd Kew Gardens.

capitolul 17

În seara aceea, cei care mergeau la teatru nu doar pentru spectacolul de pe scenă, ci și pentru material proaspăt de bârfe, găsiră mai mult decât suficient în loja particulară a ducelui de Netherby. Ducele și ducesa lui erau acolo. La fel și contele de Riverdale și misterioasa lui proaspătă mireasă, moștenitoarea fabuloasei averi și a atelierelor de sticlărie Heyden, pe care câțiva pretindeau că o văzuseră în Hyde Park, deși nimeni nu se putuse uita bine la ea. Unii spuseseră chiar că avea fața acoperită de un vâl gros. Fosta contesă deposedată, pe care nu o mai văzuse nimeni de mai bine de un an, era și ea în lojă, însoțind-o pe noua contesă, și la fel și fiica ei bastardă. Sora ducelui de Netherby, tânăra Lady Jessica Archer, a cărei frumusețe răvășise lumea bună în care debutase anul acesta, nici nu mai fu luată în seamă printre atâtea apariții senzaționale.

Când intră în loja ducelui, la brațul soțului ei, după ce trecuse deja prin mulțimea celor care soseau în fața teatrului, prin foaier și pe scări, Wren înțelese foarte bine că nu și-ar fi putut face o intrare mai spectaculoasă în lumea bună nici dacă ar fi încercat. Și în primul moment amețitor i se păru că celelalte loji, galeria și fosa orchestrei erau înșesate deja de oameni. Probabil că era o dovadă de înfumurare să își închipuie că toți ochii se întorseseră spre ei, sau poate că nu. Făcuse o nebunie de proporții epice, și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ea și Viola nu s-ar fi provocat una pe cealaltă să înfrunte lumea împreună. Prin lume se referiseră la Londra - localitatea, nu oamenii din ea, și mai ales nu lumea bună.

Alexander îi zâmbi în timp ce o ajuta să se așeze pe un scaun din fața lojei, ca să poată vedea bine scena. Din fericire, era întoarsă cu obrazul drept spre teatru. Zâmbetul lui o încălzi și ea păstră această senzație. Vizita la Kew Gardens fusese splendidă. Vorbiseră și râseseră și se atinseseră adesea, în timp ce stăteau unul lângă altul în cabrioletă și în timp ce se plimbau prin grădini. Simțise că el voia să fie acolo cu ea, că se bucura de compania ei, că își amintea - ca și ea - de intimitățile de noaptea trecută și aștepta plăceri similare pentru noaptea care urma. Se simțise... ei bine, *căsătorită*. S-ar fi simțit perfect și minunat de fericită dacă nu ar fi fost chinuită de temeri pentru seară.

Și acum seara venise, și era exact atât de îngrozitoare pe cât se temuse. Nu i-ar fi trebuit mult să sară în picioare și să o zbughească. Dar unde să o zbughească?

- Faci asta teribil de bine, îi murmură Alexander la ureche.

- La ce te referi?

- La înfățișarea perfect liniștită, cu bărbia ridicată și privirea îndreptată înainte. Parcă ai fi fost ducasă în ultimii douăzeci de ani.

- Când în realitate sunt contesă de... cât timp? Treizeci și trei de ore?

- Și aș putea adăuga că ești și foarte frumoasă.

- Lingușitorule!

Ducesa - Anna - era încă în picioare, vorbind cu Viola și ținându-i mâna între mâinile ei.

- Sunt atât de mulțumită că ai venit, mătușă Viola. Și sunt foarte supărată pe Camille și pe Joel, și le-am și spus-o în ultima scrisoare. Eu credeam din toată inima că la vară aveți să veniți toți și să petreceți o lună la Morland Abbey. Voiam să am o grămadă de timp la dispoziție ca să mă laud cu Josephine și să ajung să o cunosc pe Sara, bebelușul adoptat de ei. Și să o văd din nou pe Winifred, fiica pe care au adoptat-o. Mi-o amintesc bine de la orfelinat și am plâns când am aflat că Joel și Camille au adoptat-o și pe ea odată cu Sarah. Dar ei au ales, în mod egoist, tocmai vara asta ca să facă un bebeluș al lor. Așa că dumneata și cu Abigail veți merge la Bath, iar Avery și Josephine vor trebui să meargă acolo ca să vă vadă pe toți.

Viola și Abigail zâmbeau amândouă. Wren își dădu seama că Anna glumea. Încerca să le abată mintea de la aceste prime minute de chin, fiindcă erau expuse pentru prima dată în fața lumii bune, după ce viața lor se schimbase atât de catastrofal anul trecut. Wren aflate că Joel Cunningham, soțul Camillei, crescuse la orfelinatul din Bath cu Anna și era cel mai bun prieten al ei. Wren își aminti că Viola îi spusese că se hotărâse să o iubească pe Anna, deși nu putea simți această iubire. Era o idee la care merita să te gândești.

Ducele de Netherby arăta și mai splendid decât de obicei în satin și dantelă, când majoritatea domnilor, inclusiv Alexander, erau îmbrăcați modern, în alb și negru. Acum privea teatrul prin monoclu, cu trufie plictisită. Lumina lumânărilor strălucea și făcea să scânteieze pietrele prețioase cu care erau încrustate mânerul și montura monoclului, ca și pe cele de la degetele și gâtul

lui. Era o prezență liniștitoare, și ea ghici că așa dorise el să fie în seara aceea. La fel ca Alexander, care stătea puțin mai în spate decât ea, cu mâna alături de mâna ei pe balustrada îmbrăcată în catifea, cu degetele mici atingându-se. Uneori, degetul lui îi mângâia degetul.

- Când va începe piesa? întrebă ea.

- Ar trebui să înceapă acum, îi răspunse Alexander. Dar începe întotdeauna puțin mai târziu, ca să ajungă toți întârziații. Bineînțeles că întârziații știu asta, și sosesc mai târziu decât ar fi sosit de altfel.

- Cred că întârzierea începutului e și o recunoaștere a faptului că cei mai mulți vin la teatru ca să îi vadă pe toți ceilalți, nu doar ca să vadă piesa, Alexander, adăugă Viola.

- Ah, cât cinism, oftă ducele. Cine a spus că *piesa mea-i capcana?*

- William Shakespeare, răspunse Jessica.

- ... *ce-n curând va prinde-n ea pe rege și-al său gând*¹, adăugă Abigail.

- Ah, da, zise el vag.

Wren privea un grup de persoane intrând într-o lojă goală din fața lojei lor, două doamne și patru domni. Ambele doamne erau blonde și îmbrăcate într-un alb orbitor. Se poate să fi fost surori. Una dintre ele se așeză într-un capăt al lojei și unul dintre domni luă loc lângă ea, puțin mai în spate. Cealaltă doamnă se așeză în mijlocul lojei. Părea mărunțică și aproape fragilă între ceilalți trei domni, care se agitau în jurul ei, unul trăgându-i scaunul, altul luându-i evantaiul din mână și făcându-i vânt ușor în față și cel de-al treilea aducând ceva, probabil un taburet pentru picioare, din spatele lojei, și așezându-l la picioarele ei. Ea le zâmbi dulce tuturor și apoi își îndreptă atenția spre hoarda de admiratori din galerie și fosa orchestrei - sau cel puțin așa i se păru lui Wren, care se amuză la început.

¹ William Shakespeare, *Hamlet*, Actul II, Scena 2, traducere în limba română de Ion Vinea (n.tr.)

Dar apoi fu cuprinsă de un sentiment ciudat. De parcă plutea. Începu să audă un zumzet în urechi. Nu putea fi, bineînțeles că nu. Trecuseră douăzeci de ani, și odată cu ei amintirile păliseră. Dar chiar dacă ar fi avut memoria limpede precum cristalul, timpul - douăzeci de ani - ar fi produs schimbări semnificative. Doamna ridică o mână înmănușată în alb ca să răspundă omagiului unui grup de domni din fosa orchestrei, mișcându-și capul într-un salut grațios. Gesturile ei aveau ceva care...

- Te întrebi cum de reușește, spunea Viola, părând amuzată.

- Cu o perucă și cosmetice și o armată de experți, spuse Jessica. Când o vezi de aproape, mătușă Viola, arată grotesc.

Poate că vorbeau despre altcineva. Și oricum încetară toate discuțiile, cel puțin în loja lor, iar lumina lumânărilor scăzu și începu piesa. Era primul spectacol de teatru la care asistasă vreodată Wren, și se minună de decoruri, de costume, de vocile și gesturile actorilor, de sentimentul de splendidă irealitate care o transportă în altă lume și o făcu să uite aproape de lumea ei. Dacă ar fi putut uita de inima care îi bătea nebunește, ar fi fost fermecată.

Nu se putea.

„Te întrebi cum de reușește.“

„Cu o perucă și cosmetice și o armată de experți.“

Și apoi, chiar înainte să se aștearnă tăcerea în loja lor, vocea lui Alexander - „Chiar și fiica ei e mai mare decât mine, poate chiar mai mare decât Lizzie.“

Ar fi putut vorbi despre oricine. Așa că nu întrebă nimic.

- Abigail, ia-mă de braț, ordonă ducele de Netherby când începu pauza, și vom ieși din lojă să ne plimbăm și poate chiar să ne îmbuibăm cu niște limonadă, dacă ne ajută cerul. Jess, ia-mă de celălalt braț, ca să am echilibru.

- Ar trebui? întrebă Abigail.

- E o întrebare fără răspuns, zise el, și total plictisitoare.

Ea îi luă brațul după ce îi aruncă o privire mamei ei și ieșiră toți trei din lojă.

- Mergem și noi, mătușă Viola? sugeră Anna.

- Oh, de ce nu? răspunse Viola, ridicându-se în picioare.

- Wren? Alexander stătea în picioare în fața ei, cu mâna întinsă. Care ți-e dorința? Putem să ne dezmoțim picioarele în lojă, dacă asta e alegerea ta.

- Îți mulțumesc.

Ea își puse mâna în mâna lui și se ridică. Nu întoarse capul, dar văzu cu coada ochiului că cele două doamne în alb rămăseseră în loja lor, unde intraseră și alți domni, probabil ca să își prezinte omagiile.

- Îți place piesa? întrebă Alexander, închizându-și degetele peste degetele ei.

- Foarte mult.

El își apropie puțin fruntea de fruntea ei și se încrunță ușor.

- Ce este? Regreți decizia de a ieși? Totul e puțin cam prea copleșitor pentru tine?

- Sunt bine, răspunse ea.

Dar simțea nevoia neobișnuită de a se apropia de el, de a se ascunde în el, de a simți siguranța brațelor lui în jurul ei. Poate că era vorba numai despre asta. Poate că era copleșită. În viața ei se întâmplaseră prea multe și prea repede.

El o privea încă cercetător. Dar fură întrerupți de ușa care se deschise, făcând loc familiei Radley, unchiul și mătușa lui Alexander, care veniseră împreună cu un cuplu de prieteni ca să îi salute. Rămaseră numai câteva minute, timp în care mătușa Lilian le spuse cât de bine se simțise la nunta din ziua precedentă și celălalt cuplu îi felicita și unchiul Richard comentă că îl făcuseră pe Alexander să roșească.

Și apoi rămaseră din nou singuri și Wren se întoarse să-și reia locul - și să se uite involuntar la loja din față. O lady și un gentleman stăteau încă într-o parte. Cei mai mulți dintre ceilalți domni ieșeau făcând reverențe în fața celei de-a doua lady, în timp ce unul dintre curteni îi aducea un pahar de ceva și i-l prezenta cu o reverență grațioasă. Însă ea îi ignora pe toți. Ținea la ochi un lornion împodobit cu pietre prețioase și se uita direct în loja lor. La fel ca cealaltă lady și domnul care era cu ea. Wren își dădu seama că i se vedeau ambele părți ale feței. Se așeză în grabă și își îndreptă atenția spre scena pustie.

- Atragi atenția chiar și de aici, îi spuse Alexander. Sper că nu te deranjează. Dar de fapt ar trebui să te simți flatată, Wren. De obicei, Lady Hodges nu ia în seamă nici o doamnă, în afară de ea însăși. După cât se spune, a fost cea mai admirată doamnă din lumea bună în ultimii treizeci de ani, deși în ultimii ani aparițiile ei au fost mai rare și orchestrate cu mult mai mare grijă.

„Nu se poate“, se gândi din nou Wren în timp ce ceilalți se întorceau în lojă pentru a doua parte a piesei. „Nu se poate.“

Dar cumva se putuse.

Lady Hodges...

După părerea lui Alexander, seara decurse bine. Verișoara Viola se purtă calm și demn, așa cum se purta de când și-o amintea Alexander. Salută din cap câteva persoane în timp ce ieșeau din teatru, dar nu schimbă nici o vorbă și nici un zâmbet cu nimeni. Abigail fu demnă și rușinoasă și zâmbitoare. Jessica fu exuberantă. Anna făcu niște observații despre calitatea spectacolului. Netherby fu la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Wren vorbi admirativ despre piesă și le mulțumi călduros Annei și lui Netherby, îmbrățișând-o pe cea dintâi și dând mâna cu cel de-al doilea, apoi se urcă în trăsură cu verișoara Viola și Abigail.

- Ei bine? întrebă Alexander în timp ce trăsura se punea în mișcare. Aș spune că toate ați răspuns magnific provocării. Sunteți mulțumite?

Wren îi povestise mai devreme despre înțelegerea la care ajunsese cu verișoara Viola, deși avuseseră de gând doar să iasă la plimbare în oraș, o dată sau de două ori.

- Sigur că am răspuns, zise Viola. Alexander observă că o ținea de mână pe Abigail. Ne-am dovedit ceva nouă înșine și poate că și altora. Abby, a fost un experiment care merită repetat?

- A fost plăcut, răspunse Abigail, și apreciez efortul pe care l-a făcut Anastasia ca să ne aducă înapoi în familie și chiar în societate. Sunt sigură că seara asta a fost mai degrabă ideea ei, decât a lui Avery.

- Nu o fi fost Jessica? întrebă mama ei.

- Nu. Jessica voia să facă exact pe dos, prostuța de ea. Voia să se retragă din societate ca să fie cu mine. Nu înțelege că amândouă trebuie să ne găsim locul în lume, dar că locurile acestea vor fi neapărat foarte diferite.

Alexander se gândi că era destul de matură pentru o fată atât de tânără. Nu îți dădeai seama întotdeauna. Era mărunțică și dulce și liniștită și părea puțin cam fragilă.

Se mișcă ușor pe scaun, ca să atingă cu umărul lui Wren. Aceasta tăcea. În ciuda faptului că lăudase piesa după ce se terminase, în cea de-a doua parte avusese senzația ciudată că ea nu vedea de fapt nimic. Îi luă mâna în mâna lui. Ea nu și-o retrase, dar rămase nemișcată și nu răspunse.

- Nu, mamă, continuă Abigail. Nu mai doresc asemenea seri. Și cu siguranță nu petreceri. Nu mai vreau altele. A fost încântător să venim la nunta lui Alexander și a lui Wren și să vedem din nou familia. Și a fost peste măsură de minunat să îl găsim pe Harry aici.

- Ne întoarcem atunci acasă în următoarele zile? sugeră verișoara Viola. Și îl luăm pe Harry cu noi? Insistă că peste o săptămână sau două va fi destul de refăcut

ca să se întoarcă în Peninsulă, dar când l-au trimis acasă, chirurgul armatei și ofițerul comandant i-au ordonat clar să rămână acasă cel puțin două luni. O să-l îngrășăm și poate că o să-l ducem la Bath ca să le vadă pe Camille și pe bunica Kingsley și să îi cunoască pe Joel, pe Winifred și pe Sarah.

- Mi-ar plăcea asta, mamă. Numai că trebuie să o conving pe Jess că lumea mea nu s-a sfârșit. Lumea lui Cam nu s-a sfârșit, nu? A început anul trecut.

Mama lui Alexander și Elizabeth erau acasă când ajunseră, pentru că tocmai se întorseseră de la o serată muzicală oferită de una dintre prietenele lui Elizabeth. Voiau să vorbească despre asta, și voiau să audă totul despre spectacolul de teatru. Intra în salon cu toții - cu excepția lui Wren, care se strecură sus fără nici o vorbă. Și a lui Harry, care se retrăsese la culcare înainte ca ei să vină de la teatru.

- Wren s-a dus la culcare? întrebă Elizabeth după vreo cinci minute, când văzu că nu se mai întorcea.

- Nu sunt sigur, răspuse Alexander. Cred că s-ar putea să simtă nevoia de singurătate. Săptămâna trecută a fost copleșitoare pentru ea, aproape în fiecare zi, și poate că seara asta a fost prea mult.

- A trăit ca o pustnică toată viața? întrebă Abigail. Și a purtat mereu vâl?

- Da, răspuse Alexander.

Abigail păru puțin surprinsă, în timp ce mama ei, Viola, spuse:

- Îmi pare rău, Alexander, dacă am făcut-o pe soția ta să se simtă nefericită. Eu am provocat-o să înfrunte lumea cu mine. Să știi că îmi place extraordinar de mult de ea.

- Și nouă la fel, Viola, interveni mama lui Alexander. Dar nu trebuie să te învinuiești. Am aflat că Wren are capul bine așezat pe umeri și nu se lasă târâtă să facă ceva ce nu alege să facă.

După cinci minute, Alexander începu să se îngrijoreze. Se așteptase ca ea să coboare. Cu siguranță că ar fi spus noapte bună și s-ar fi scuzat că era obosită, dacă nu ar fi avut de gând să coboare.

- Mă duc sus să văd cum se simte, spuse el.

Ea nu era în pat - nu în patul lor, oricum. Nici în budoarul ei, nici în camera ei. Sau așa crezu la început. În cameră nu era nici o lumânare aprinsă. Unde era atunci? Lăsă lumânarea pe măsuța de la fereastră și privi afară, aproape ca și cum s-ar fi așteptat să o vadă mergând pe stradă. Camera din spatele lui era tăcută, dar un fior tăios prin șira spinării îl avertiză că nu era singur. Se întoarce.

Ea era pe dușumea, în capătul patului, ghemuită într-un colț, cu genunchii la piept, cu fruntea pe genunchi, strângându-și picioarele cu un braț și capul cu celălalt. Nu scotea nici un sunet. Simți cum i se pune un nod în stomac și îl lasă genunchii.

- Wren? o strigă el încetșor.

Nu se auzi nici un răspuns.

- Wren? Se apropie de ea și se lăsă pe vine în fața ei. Ce este? Ce s-a întâmplat?

De data asta, singurul ei răspuns fu să își strângă mai tare amândouă brațele.

- Mă lași să te ajut să te ridici de aici? Vrei să vorbești cu mine?

Ea spuse ceva, dar cuvintele îi fură înăbușite de genunchi.

- Cum ai spus?

- Pleacă.

De data asta se auzi destul de clar.

- Dar de ce? o întrebă el.

Nici un răspuns.

El se strecură în spațiul de lângă ea, așezându-se cu spatele la perete, cu mâinile pe genunchii ridicați. Nu era prea mult spațiu. Partea lui stângă era lipită de ea.

- Te-am dezamăgit, începu el încet. Ți-am promis că vei putea să îți alegi modul de viață, dar la fiecare mișcare te-am încurajat să faci lucruri care te incomodau. O să spui că nu te-am forțat în nici un fel, dar chiar dispoziția mea de a te lăsa să hotărăști de fiecare dată când erai provocată să ieși tot mai departe a fost un fel de forțare. Pentru că s-ar putea ca tu să fi simțit nevoia de a-mi demonstra ceva mie și ție. Nu trebuie să îmi demonstrezi nimic, Wren. Dacă aș fi fost mai convingător în câteva ocazii și aș fi refuzat ferm chiar eu, în loc să las decizia în seama ta, te-aș fi putut salva de acest fel de... colaps. Ar fi trebuit să refuz invitația lui Netherby de astăzi și nici să nu o mai menționez acasă. Pe viitor o să mă descurc mai bine, îți promit. Vrei să plecăm acasă la Brambledean? Mâine? Acolo vei putea trăi cum vrei, și eu voi fi fericit să te văd fericită. Îmi pasă de tine, Wren. Îmi pasă cu adevărat.

Și își dădu seama că îi păsa. Dacă ar fi putut să ia fiecare bănuț din averea ei și să îi arunce în momentul acela în Oceanul Atlantic, ar fi făcut-o fără nici o ezitare. Îi păsa. Îi păsa de ea. Îi păsa foarte mult.

Însă ea nu spuse nimic. El își liberă brațul prins între ei și o cuprinse. Era rigidă ca o statuie.

- Wren. Wren, dragostea mea, vorbește cu mine.

Ea mormăi ceva.

- Cum ai spus?

De data asta, înțelese cuvintele.

- Ea e mama mea.

Ce? Dar nu spuse nimic cu glas tare. La cine se putea referi? Se încruntă, gândindu-se. Ce se întâmplase? Era doar stresul de a fi prea expusă în fața altor oameni - străini? Oare atinsese un punct-limită la jumătatea serii? *La jumătatea serii.* Existase o diferență între cele două părți ale spectacolului. Fusese puțin cam tensionată încă de la început, dar rămăsese stăpână pe sine, și era aproape sigur că privise piesa de teatru, chiar dacă nu era destul de relaxată ca să fie complet absorbită. În timpul

pauzei o tulburase ceva, deși nu recunoscuse, și după aceea fusese aproape tăcută și... absentă. Imediat ce ajunseseră acasă, dispăruse sus fără nici un cuvânt.

„Ea e mama mea.“

Ce naiba se întâmplase? Frânturi din seara aceea îi veniră în minte. Își aminti apoi de cele două femei în alb care se uitaseră atât de insistent la Wren. Își aminti unele cuvinte, câteva rostite chiar de el.

„Te întrebi cum de reușește.“

„Cu o perucă și cosmetice și o armată de experți. Când o vezi de aproape... arată grotesc.“

„Chiar și fiica ei e mai mare decât mine, poate chiar mai mare decât Lizzie.“

„Atragi atenția chiar și de aici. Sper că nu te deranjează. Dar de fapt ar trebui să te simți flatată, Wren. De obicei, Lady Hodges nu ia în seamă nici o doamnă, în afară de ea însăși. După cât se spune, a fost cea mai admirată doamnă din lumea bună în ultimii treizeci de ani, deși în ultimii ani aparițiile ei au fost mai rare și orchestrate cu mult mai mare grijă.“

„Dumnezeule mare. Oh, Dumnezeule mare!“

- Lady Hodges? întrebă el.

Se auzi un geamăt slab.

El se întoarse cum putu în spațiul acela limitat și o cuprinse cu celălalt braț. Nu era prea ușor de făcut, pentru că ea era strânsă ca un ghem tare, încordat.

- Oh, Dumnezeule mare, spuse el cu glas tare. Biata mea dragă. Lasă-mă să te țin în brațe, Wren. Lasă-mă să te țin așa cum trebuie. O să te ridic și o să te duc în camera noastră și o să te așez pe pat. Mă lași?

Ea nu spuse nimic, dar atunci când el se ridică și se aplecă să o ia în brațe, ea se relaxă puțin și îi permise să îi strecoare un braț sub genunchi și celălalt în spate, sub umeri. Ea își lăsă capul pe umărul lui, cu ochii închiși. O duse prin cele două budoare și o așeză pe patul care fusese așternut pentru noapte. Îi scoase pantofii ușori pe care îi purtase la teatru și îi desfăcu cât de multe agrafe

putu. Și apoi se întinse lângă ea și o cuprinse strâns. Nu încercă să îi vorbească. Uneori, se gândi el, atenția și iubirea - da, *iubirea* - trebuiau să vorbească singure.

Nu o cunoștea pe Lady Hodges, dar știa câte ceva despre ea. Toată lumea știa. Era o faimoasă excentrică, dacă acesta era cuvântul potrivit ca să o descrie. Toți spuneau că fusese o fată extraordinar de frumoasă, fiica unui gentleman cu resurse foarte modeste. Avusese un succes fulgerător în lumea bună, după ce tatăl ei reușise să convingă o rudă îndepărtată să o prezinte în societate la balul pe care îl oferise pentru fiica sa. Se căsătorise foarte curând cu un baron bogat. După aceea, propria frumusețe devenise cel mai important lucru din viața ei și cucerise zeci de bărbați. Nu ar fi fost o poveste neobișnuită dacă nu s-ar fi agățat cu atâta încăpățănare de frumusețea ei - și de curtezani - chiar și după ce trecuse de prima tinerețe, de a doua și chiar de vârsta mijlocie. Tinerii erau atrași de bogăția și faima ei ciudată, și ea își păstră una dintre fiice aproape pentru a - cel puțin așa se spunea în teorie - putea fi flatată, spunându-i-se că arătau ca două surori. Unii lingușitori susțineau chiar că ea părea sora cea mai mică. Dar Jessica avusese dreptate. Oricât de tânără și încântătoare părea de la distanță sau într-o lumină slabă, de aproape arăta ca o parodie grotescă a tinereții. Toată lumea știa că vanitatea și narcisismul acestei femei nu aveau limite.

Și era *mama lui Wren*.

capitolul 18

Cumva, Wren reuși să se controleze în partea a doua a spectacolului de teatru, în timp ce își luau rămas-bun de la duce, de la ducesă și de la Jessica și în trăsura în drum spre casă. Dar în timp ce se repezea pe scări în dormitorul ei, fără să se mai obosească să ia o lumânare sau o făclie, se trezi întorcându-se dintr-odată în urmă cu douăzeci și ceva de ani. Până să ajungă în colțul

camerei, ascunzându-se după pat și ghemuindu-se pe dușumea cât de strâns putea, ultimii douăzeci de ani nu mai existau. Se întorsese în cămăruța copilăriei, în copilăria ei, și toată lumea de frumusețe, și strălucire, și eleganță, și râsete, și prietenie, și căldură, și familie, și iubire rămase în spatele ferestrelor zăbrelete și în spatele ușii, care era adesea încuiată pe dinafară.

Poate că nu ar fi coborât atât de rapid și de total în trecut dacă nu ar fi văzut imaginea ireală din loja din față. Pentru că trecuseră douăzeci de ani de când mătușa Megan o luase pentru totdeauna de la Roxingly Park. Însă mama ei nu se schimbase deloc în timpul acesta. Arăta tânără, și delicată, și diafan de încântătoare. Cealaltă femeie, cea care semăna atât de bine cu ea, dar stătea în capătul cel mai îndepărtat al lojei, privind în jurul ei cu trufie mândră, se schimbase dacă era într-adevăr Blanche. Sora ei mai mare avea șaisprezece ani atunci când o văzuse Wren ultima dată, și era favorita pentru că era blondă și frumoasă ca mama ei, deși nu avea farmecul acesteia. Era o persoană care putea fi expusă, dar căreia nu i se permitea niciodată să își lase mama în umbră.

Fusese văzută. Wren știa că fusese văzută. Poate că se uitaseră la ea mai întâi din simplă curiozitate, la fel ca toți ceilalți, pentru că era noua soție a contelui de Riverdale, dar nimeni altcineva nu știa nimic despre ea, cu excepția faptului că era proprietara atelierelor Heyden. Nu ar fi avut cum s-o recunoască, mai ales dacă îi vedeau numai obrazul drept. Și probabil că nu i-ar fi recunoscut numele din ziarele de dimineață. Deși în certificatul de adopție se spunea că tatăl lui Wren își dăduse consimțământul, probabil că acesta nu îi spusese nimic mamei ei, care oricum nu voia să audă nimic.

Însă îi văzuseră toată fața în pauză, când ea se uita spre loja lor și își surprinsese mama studiind-o prin lornion. Și înțeleseseră. O văzuse pe fața lor. Dar cum putuse să le vadă de la o asemenea distanță, ascunse

și de Iornion? Nu putuse, bineînțeles. Dar știuse. Poate că le citise mai degrabă limbajul corporal și nu expresia facială. Știa că ele știau. Și știuse și ea, chiar înainte de lovitura numelui. Lady Hodges.

Pe când era complet pierdută în amintiri, deveni conștientă de prezența lui Alexander în cameră. Sau poate că *amintiri* nu era cuvântul corect, pentru că nu își amintea nici un incident anume din copilăria ei. De fapt, era pierdută în identificare. Era din nou fetița singură și fără prieteni – aproape fără prieteni. Dar chiar dacă amintirea aceea lipsită de substanță și fragilă a iubirii nu reuși să își croiască drum în identitatea fetiței ghemuite în colț, se acoperi cu brațele ca să se protejeze și să se facă mai mică și mai puțin vizibilă. Dacă ar fi putut deveni complet invizibilă...

Auzi un nume care i se părea familiar, la fel ca vocea care îl rosti, deși nu le putu localiza imediat.

- Wren?

Numele și vocea aceea veneau de foarte departe, din viitor. Mental, ea se ascunse și mai mult. Dar viitorul nu o lăsă.

- Wren? Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ce se întâmplase? Ea se strânse și mai tare.

- Mă lași să te iau de aici? Vrei să vorbești cu mine?

Și ea știu dintr-odată cine era Wren și cui îi aparținea vocea. Dar tot viitorul acela fusese o iluzie. Ea era *asta*, fetița de care nu se putea despărți, în ciuda durerii nefericirii deznădăjduite. Nu putea fi altcineva. Fusese un vis smintit.

- Pleacă, spuse ea și repetă cuvintele mai clar, pentru că el nu auzi de prima dată.

Dar el nu plecă. Ci se ghemui lângă ea, între pat și perete, și vorbi cu ea. Ea nu îi auzi toate cuvintele și nu simți brațele care o cuprindeau – era cufundată încă în vechea ei personalitate –, dar îi auzi durerea. Și poate că asta fu salvarea ei, care o aduse înapoi. Pentru că învățase – personalitatea ei din viitor, cea numită Wren, învățase de curând – că durerea nu era numai a ei,

că și alți oameni sufereau, că suferința te putea izola sau te putea scoate din închisoarea singurătății tale, ca să împărtășești suferința și curajul și empatia care ajungeau până la marginile pământului. Viola. Abigail și Harry. Jessica. Și acum Alexander. Ea îl trăsesese în întuneric, și ea auzi durerea din vocea lui.

- Wren, spuse el. Wren, dragostea mea, vorbește cu mine.

Și ea vorbi - de două ori, pentru că el nu o auzi de prima dată. Îi spuse. „E mama mea.“ Și coborî din nou în ea însăși, tot mai adânc.

Dar el nu o lăsă să plece. Dacă trebuia într-adevăr să plece, atunci el avea să meargă cu ea. O ridică în picioare, vorbindu-i, și o luă în brațe și o duse - o scoase din camera ei și intrară în camera lui și o așeză pe pat și făcu alte câteva lucruri ca să se simtă mai comod, apoi se întinse lângă ea și o strânse în brațe.

Îi spusese *dragostea mea*.

Draga mea.

El rostise și numele mamei ei, și ea se auzi gemând încetișor.

Acum el nu mai vorbea. Era Alexander și asta nu era camera lui. Era a lor. El era soțul ei. Făcuse dragoste cu ea acolo noaptea trecută - de trei ori. Cu plăcere. Nu fusese doar o datorie îndeplinită din partea lui. Și-ar fi dat seama. Îi plăcuse de ea. Dimineața el plecase la Camera Lorzilor, pentru a-și face datoria, dar se întorsese devreme acasă, ca să o ducă la Kew Gardens. Și vorbise cu ea și o atinsese fără nici o dovadă de repulsie. Fusese relaxat și fericit. Râsesse de mirarea cu care privise ea pagoda. Dar fusese un râs afectuos. Îi spusese că arăta ca un copil pentru care lumea era un loc nou și minunat, și ea răspunsese că avea absolută dreptate. Apoi râseseră amândoi și se plimbaseră un timp de mână, în loc să meargă cu mâna ei trecută pe sub cotul lui. Însă el nu înțelesese că ea era un adult de douăzeci și nouă de ani care experimenta pentru prima dată mirările copilăriei.

Atunci nu înțelesese. Poate că acum înțelegea.

„Oh, Alexander, Alexander, ce ți-am făcut?”

Camera era în întuneric. Nu mai erau lumânări aprinse ca noaptea trecută. El era complet îmbrăcat și își dăduse jos doar pantofii. Simți pliurile fine ale lavalierii lui pe obraz și nasturii pantalonilor lui atingându-i mijlocul. Frumoasele lui haine de seară aveau să se motolească peste măsură. La fel și noua ei rochie de seară. El era cald și relaxat, dar nu dormea. Își dădu seama de asta când își veni treptat în fire și fu din nou Wren - Wren Westcott, contesă de Riverdale - și nu Rowena Handrich, cea mai mică fiică și penultima născută în familia baronului Hodges și a doamnei lui. Cei mai mulți oameni probabil că nu știau de existența ei, pentru că era secretul urât și bine păzit din viața perfectă pe care o ducea Lady Hodges.

- Alexander, spuse ea încet, respirând mirosul cald și familiar de acum de colonie și de piele caldă.

- Da.

Ea rămase cu ochii închiși, permițând viitorului să se întoarcă la ea și să devină prezent, simțind comoditatea moale a patului din jurul ei, tăria musculoasă și proteatoare a bărbatului care era lipit de ea din cap până-n picioare, auzi sunetul potcoavelor unui cal care pocneau pe strada de afară și bătăile unui ceas de undeva dinăuntru și îndrăzni să se simtă aproape în siguranță din nou. Deși nu știa în ce fel se simțea *nesigură*. Nu era teama fizică de a fi rănită sau răpită sau ucisă. Era ceva mult mai profund, teama primară de a se pierde pe sine sau ceea ce devenise în cei douăzeci de ani pe care îi pusese între ea și fetița care fusese. Deși nu lăsase fetița în urmă. Nu putuse. Și poate că nu ar fi făcut-o nici dacă ar fi putut, pentru că fetița aceea merita ce era mai bun din viață. Fetița aceea fusese inocentă.

- O să-ți povestesc, începu ea. Dar e o poveste întunecată, și mă tem să te trag în întunericul meu. Nu meriți asta. Nu ar trebui să...

- Wren, răspuse el încet și profund, cu fața lipită de creștetul ei. Dacă îți amintești, eu ți-am propus să ne căsătorim. Tu ai făcut prima propunerea, dar ai retras-o. Acum o săptămână ți-am propus-o din nou, pentru că voiam să mă căsătoresc cu tine. Și am știut că cei zece ani care lipseau din viața ta erau ani întunecați. Am știut și că voi afla până la urmă ce se întâmplase în acest timp. Dar m-am căsătorit cu tine oricum.

Ea oftă profund.

- Îți pasă? îl întrebă ea. Acum puțin timp ai spus că îți pasă.

- Îmi pasă.

- Aș vrea să nu-ți fi păsat. Atunci ai fi putut să ascuți fără nici un sentiment și fără să te implici.

- Sper că nu este adevărat. Sper că voi simți întotdeauna compasiune față de cei care suferă, chiar dacă nu voi avea nici o implicare personală cu aceste persoane. Dar față de tine sunt implicat. Tu ești soția mea. Și îmi pasă.

Ah. Deci vorbise serios. *Vorbise serios*. Savură acest gând. *Îi păsa*.

- Mai întâi, fă dragoste cu mine, spuse ea. Te rog să faci dragoste cu mine.

Și el făcu. Fără să se mai oprească, dezbrăcându-se amândoi numai în locurile esențiale. Fără tandrețea la care s-ar fi așteptat dacă și-ar fi luat destul timp ca să se gândească și să se aștepte. Fără să dea la o parte cuverturile. Fără să-și ia timp să se excite pe el - sau pe ea.

Începură pe o parte a patului și ajunseră în cealaltă, încurcându-se în propriile haine, și cearșafuri, și cuverturi, trăgându-le nerăbdători, sărutându-se cu atâta ferocitate de parcă s-ar fi devorat, mângâindu-se disperați, frustrați de haine, împletindu-și și desfăcându-și picioarele. Mai întâi fu el deasupra, apoi ea. El își puse mâinile sub genunchii ei, trăgând-o peste el până ajunse pe șoldurile lui, îi ridică fustele, o ținu de coapse și o ridică, lăsând-o apoi peste el până când tot membrul lui

tare și lung intră înăuntrul ei. El spuse ceva. Ea spuse ceva. Dar cuvintele erau fără sens, așa că ea nu și le mai aminti.

Și se posedară unul pe altul. Nu exista alt cuvânt pentru ceea ce se întâmplă în următoarele minute. Se posedară cu disperare peste și în umezeala fierbinte pe care o creaseră, căutând plăcerea, confortul, cine știe ce, întinzându-se și întinzându-se spre ceva care nu putea fi numit. Nici gândit. Doar atins. Cu ochii strâns închiși. Cu mușchii tensionându-se și relaxându-se în ritmul călăriei. „Te rog, oh te rog.” Mâinile lui îi strângeau fesele, mâinile ei erau pe umerii lui, cu degetele strânse, lavaliera lui îi atingea bărbia. „Te rog, oh, te rog.”

Și plăcerea - durere aproape insuportabilă, în timp ce mușchii se încleștau și nu voiau să se relaxeze, mișcarea înceta și ochii se închideau și mai strâns. Acum călărea doar el, intrând tot mai adânc, retrăgându-se și intrând din nou - și rămânând acolo. Și mușchii se descleștară și durerea se risipi și dintr-odată nu mai fu deloc durere, ci opusul ei, atât de incredibil, încât nu ar fi fost de ajuns să îi spui *plăcere*. Cineva care avea vocea ei ofta cu voce tare. Și apoi șuvoiul acela plăcut de căldură lichidă de care își amintea de noaptea trecută, în centrul ființei ei.

Era fierbinte. Mâinile îi erau ude de transpirație. Corsetul și mânecile îi atârnavă pe piept și brațe. Eșarfa și lavaliera lui erau umede. Amândoi gâfâiau. Wren se prăbuși pe el și el îi îndreptă picioarele și o așeză lângă el, cuprinzând-o în brațe. În mod curios, în ciuda căldurii, și a umezelii, și a disconfortului cauzat de hainele încălcite, în ciuda tuturor, ea ațipi. Dar își veni în fire în curând și își dădu seama că nu dormise mult. El nu dormea. Degetele lui îi pieptănavă ușor părul. Oftă, dar sunetul se auzi ca un gemăt. El îi prinse obrazul drept în palmă, o ridică și o sărută.

- Trebuie să ne aranjăm, spuse el. Haide. O să sun să vină valetul meu și tu trebuie să suni după cameristă. După aceea, o să cer să ți se aducă un ceai. O să stăm jos și o să vorbim.

Ea nu își dorea decât să închidă ochii din nou și să doarmă. Dar el avea dreptate. Nu puteau dormi toată noaptea în poziția aceea atât de incomodă. Și dacă nu vorbea în noaptea asta, era posibil să nu mai poată vorbi niciodată. Să devină o pustnică mută, izolată, acoperită cu un văl. Și asta nu era o glumă. Ar fi fost foarte ușor.

El o descălci de cearșafuri și cuverturi și se ridicară din pat, netezindu-și fără succes hainele în întunericul aproape complet, și se îndreptară spre budoarul ei. El aprinse un mănunchi de lumânări și apoi intră în budoarul lui, închizând ușa dintre ele. Ea se uită la ceas și văzu că nu era încă miezul nopții. Crezuse că era mult mai târziu. Trase de funia clopoțelului ca să o cheme pe Maude. Își dori să-i fi cerut lui Alexander să îi descheie nasturii de la spate, ca să-și poată scoate măcar rochia. Ce avea să-și închipuie Maude? Și despre părul ei?

Dar nu îi păsa prea mult de ce își închipuia Maude.

Când se întoarse în dormitor din budoarul lui, Alexander văzu că patul fusese aranjat și pregătit pentru noapte, iar lumânările erau aprinse. Pe masa de lângă șemineu era o tavă cu ceai și o sticlă de coniac, alături de un platou cu chec de fructe - ghici că era o parte din tortul de nuntă care nu fusese glasat. Probabil că în camerele servitorilor se făcuse mare zarvă, și toți vorbiseră despre progresul viguros al căsătoriei lui. El purta o cămașă de noapte și un halat de mătase subțire.

Dumnezeule mare, femeia aceea. Arăta grotesc de aproape, așa cum spusese Jessica. De la distanță și în lumina slabă a teatrului, părea mai tânără decât Wren. Dar era mama lui Wren. Era ceva cam înfricoșător în asta. Își turnă un pahar de coniac și îl dădu pe gât. I se întorsese stomacul pe dos când o văzuse pe Wren

ghemuită într-un colț. Și vocea ei când vorbise, spunându-i să plece, spunându-i că femeia aceea era mama ei, fusese subțire și înaltă, ca a unei fetițe. El se temuse că nu avea să fie în stare să o aducă înapoi.

Dar o *adusesse* oare înapoi? Într-un anumit fel, ceea ce se întâmplase în pat cu o jumătate de oră în urmă fusese cea mai bună partidă de sex din viața lui. Fusese pasiune lipsită de inhibiții din ambele părți. Dar nu trebuia să se înșele și să creadă că făcuseră dragoste. Ea fusese disperată și căutase ieșirea sexuală pentru că asta avusese la îndemână. Și el îi dăruise ceea ce dorea. Fusese sex sălbatic, lipsit de dragoste. Nu, nu asta. El îi dăruise ceea ce dorise *pentru că îi păsa*. Și nu îi păsa doar pentru că era o persoană care suferea și soția lui, ci pentru că era Wren. Îi promisese atracție, și respect, și poate chiar afecțiune, și intenționa să își îndeplinească promisiunea pe orice cale. Dar era mai mult. Nu voia să știe cum sau unde sau când, și nu avea de gând să analizeze asta până la moarte. Era un bărbat, pentru numele lui Dumnezeu. Dar orice ar fi fost, era mai mult decât cele trei aspecte solemne pe care i le promisese când îi ceruse să se căsătorească cu el.

Acum ea intra liniștită prin budoarul lui. Era îngrijită și drăguță, cu o cămașă de noapte lungă cu mâneci scurte, părul periat frumos și strâns într-o plasă pe gât. Fața ei era palidă, și petele purpurii de pe obrazul stâng erau mai întunecate prin contrast. Avea o privire obosită și evită să se uite în ochii lui. Fu cât pe ce să-i sugereze să se culce, dar se stăpâni. Trebuia s-o lase pe ea să hotărască.

- Să îți torn niște ceai? întrebă el.

- Îți mulțumesc. Ea se așeză pe unul dintre fotoliile de lângă șemineu, care erau aproape nefolosite, fiindcă lui îi plăcea să-și citească ziarul jos, în salon sau în bibliotecă, și nu obișnuia să bea singur, noaptea.

El așeză ceașca și farfurioara lângă ea, și o farfurie cu o felie de chec. Ea le ignoră pe amândouă și se uită

la el, care se așezase pe scaunul din față, deși ochii ei nu se ridicară mai sus de bărbia lui.

- Îmi pare rău, Alexander, spuse ea cu o voce inexpressivă. Sunt teribil, teribil de mutilată. Și nu mă refer doar la fața mea. E ceva mult mai profund. Prea profund ca să poată fi atins sau vindecat. Îmi pare rău.

El simți cum îi îngheța sufletul. Unele suferințe erau mai presus de orice ajutor. Știa asta. Dar nu putea să creadă. Nu în cazul lui Wren. Nu în cazul unei femei care devenea din zi în zi tot mai prețioasă pentru el.

- Povestește-mi.

Ea ridică din umeri și rămase cu umerii în sus. Își cuprinse brațele cu mâinile, trecându-le peste pielea goală de parcă i-ar fi fost frig, deși era o noapte călduroasă. El se ridică în picioare, îndepărtă puțin de scaunul ei masa cu ceașca și farfurioara, luă pledul împăturit la capătul patului, o ridică de pe scaun și se așază să o țină în brațe. Nu era atât de ușor de învelit ca o femeie mai puțin înaltă, dar se descurcă, ținându-i capul pe umăr și învelind-o în pătură înainte de a-și lipi obrazul pe creștetul ei.

- Povestește-mi, repetă el, încalcându-și hotărârea precedentă de a o lăsa să decidă singură. Dar dacă nu îi povestea acum, avea sentimentul alarmant că era posibil să nu-i mai povestească nimic niciodată și avea să fie pierdută pentru el pe veci. Și poate că și pentru ea. Ah, Dumnezeu mare, ce știa el despre cum să te porți cu persoanele mutilate - *oribil, oribil de mutilate*.

Ea rămase tăcută mult timp, apoi începu să vorbească, pe același ton inexpressiv.

- Există oameni complet absorbiți de propria persoană, pentru care nimeni nu există cu adevărat decât în calitate de public care să îi privească, și să îi asculte, și să îi laude, și să îi admire, și să îi adore. Cred că este un fel de boală. Mama mea era așa. Era uimitor de frumoasă. Poate că toți copiii simt la fel despre mamele lor. Dar eu cred că era peste măsură de încântătoare, oricât de obiectiv ai fi privit-o. Pretindea să fie adorată. Aduna

în jurul ei oameni care să o adore - bărbați în majoritate, deși nu doar bărbați. Aduna oameni frumoși. Nu părea să se teamă niciodată de concurență, dar părea să simtă că orice persoană care nu era destul de frumoasă o făcea pe ea mai puțin frumoasă.

Ah. Îți cam dădeai seama la ce avea să ducă asta.

- Își aprecia copiii și îi expunea ca să fie admirați de alții, ca o extensie a propriei persoane. Mai întâi Blanche și Justin, care erau blonzi și încântători ca ea, și apoi Ruby, care era brunetă ca tatăl nostru, dar la fel de încântătoare. Și apoi m-am născut eu, cu o... umflătură mare și roșie acoperindu-mi o parte din față și cap, ca o căpșună uriașă, coaptă. De cum a pus ochii pe mine, a pus să fiu luată din fața ei. Nu putea suporta să se uite la mine. Mă considera o răzbunare divină, pentru că se certase teribil cu tata când a descoperit că era însărcinată cu mine. Pentru ea, eu nu eram decât o pedeapsă crudă.

Alexander deschise gura ca să spună că trebuie să fi însemnat în mod sigur ceva pentru mama ei, dar cuvintele rămaseră nerostite. Cumva, nu se îndoia că femeia aceea era exact atât de narcisistă cum îi spusese Wren.

- Și ea, și tata lipseau adesea de acasă, continuă Wren. Ei îi plăcea să meargă în oraș și să ia parte la petreceri și baluri. Când erau acasă, îi plăcea să primească oaspeți, uneori destui pentru o petrecere în casă care să dureze câteva săptămâni. Când ea era acasă, trebuia să fiu ținută sub cheie. Când veneau oaspeți, trebuia să fiu încuiată în camera mea, ca să nu umblu prin casă și să fiu văzută.

- Nu existau lecții? O cameră a copiilor în care să nu intre adulții? Ieșiri?

- Sora și fratele meu mai mare o adorau. Așa că urmau exemplul ei. Ruby se întorcea cu spatele când intram în cameră. Justin se prefăcea că vomită. Blanche se enerva și îmi spunea să mă întorc în camera mea, ca să poată uita că existam doar ca să ruinez viața mamei

și a lor. Guvernanta se mulțumea să ridice din umeri și să pretindă că nu existam. Uneori, când nu era nimeni acasă în afară de noi, copiii, ieșeam în grădină, dar Justin sau Blanche mă încuiau dacă vreunul dintre prietenii lor venea să se joace.

- Și tatăl tău?

- Îl vedeam rar. Nici unul dintre noi nu îl vedea mai des. Cred că nu îl interesau copiii. Poate că nici nu știa cât eram de... ostracizată.

- Nimeni nu ți-a luat apărarea?

- Numai Colin. Era cu patru ani mai mic decât mine, blond și frumos și cu un caracter foarte dulce. Venea uneori în camera mea, chiar și când era încuiată - învățase cum să învârtă cheia pe dinafară - și aducea jucării și cărți. Mă întreba dacă mă durea fața și insista să mă sărute ca să mă fac bine. Și își împrăștia jucăriile în jurul meu și spunea că o să-mi citească el, până aveam să învăț și eu. Eu nu puteam citi. O dată, ne-am jucat împreună afară și am alergat și ne-am cățărat în copaci și... am râs. Oh, ce bine m-am simțit. Obişnuiam să îi ascult pe ceilalți jucându-se și râzând afară...

Urmă o tăcere îndelungată, iar Alexander o trase mai aproape și o sărută pe creștet. Cuvintele ei îl înghețaseră, dar se feri să-și arate groaza.

- Ce s-a întâmplat când ai împlinit zece ani? întrebă el în cele din urmă.

- Mai multe lucruri deodată. Mătușa Megan a venit să stea la noi. Era sora mamei, dar nu mai venise niciodată. Se deosebeau atât de mult una de alta, ca ziua de noapte. Nu știu de ce a venit atunci. Nu mi-a spus niciodată. Dar a aflat despre mine și a venit să mă vadă în camera mea. Îmi amintesc că m-a luat în brațe și m-a sărutat și s-a mirat de ce făceau toți atâta caz de umflătura ca o căpșună de pe fața și capul meu. Pe atunci umflătura dispăruse și roșul devenise purpuriu. Apoi, după o zi sau două, au venit niște oaspeți care aveau copii, și nimeni nu îmi încuiase ușa. Eu nu aveam de gând

să mă arăt sau să încerc să mă joc cu ei, dar am ieșit afară ca să mă uit. Jucau un joc zgomotos pe malul lacului, și eu m-am cățarat într-un copac, cât se putea de aproape, ca să văd fără să fiu văzută. Dar mi-am pierdut cumva echilibrul și am căzut. Nu m-am rănit, dar am speriat atât de tare copiii, încât unul dintre ei a căzut în lac și ceilalți au fugit spre casă, țipând isteric. Surorile mele au fugit după ei și la fel și fratele meu, după ce m-a avertizat că o făcusem lată. Eu am scos copilul care căzuse în lac - nu era adânc și nu exista nici un pericol real de a se îneca - și m-am întors în camera mea.

Alexander închise ochii.

- Mătușa Megan a venit la mine după ce s-a întunecat și mi-a spus că mă ducea într-un loc în care aveam să fiu în siguranță și iubită pentru tot restul vieții mele. Nu îmi aminteam să mă fi simțit așa înainte. Cred că eram epuizată de atâta plâns. Nimeni nu mă iubise cu adevărat - cu excepția lui Colin - și îmi plăcea mătușa mea, așa că am plecat cu ea fără nici un comentariu. Dar nu m-a furat fără să știe nimeni. Pe când treceam pe lângă salon, mama mea a ieșit în capul scărilor și i-a spus mătușii Megan că era nebună, că avea să regrete că mă lua, că ar fi fost mult mai bine să mă lase să fiu trimisă la azilul de nebuni, așa cum plănuise să facă a doua zi.

Alexander inspiră adânc.

- Eu nici nu știam despre ce era vorba. Pe când ne îndreptam spre Londra, am întrebat, dar mătușa mi-a spus că nu știa nici ea. Inspiră adânc, tremurător. Nu am mai văzut-o pe mama și nu am mai avut nici o veste de la ea până acum - până acum câteva ore, la teatru. Timp de aproape douăzeci de ani. Și arată și acum exact cum arăta atunci.

Respirația era puțin întretăiată. El o strânse mai aproape.

- Și ea m-a văzut, termină Wren. Și m-a recunoscut.

- Tu îmi aparții mie acum, Wren, declară el. Eu am drepturi asupra ta. Nu ca să te tiranizez, ci ca să am grijă

de siguranța ta și să poți fi liberă de toate aceste temeri și orori. Eu am grijă de ceea ce îmi aparține. E mai mult decât o promisiune.

Declarația i se păru chiar și lui ostentativă. Nici măcar nu știa sigur ce voise să spună. Putea să fie proprietarul ei și să o lase liberă în același timp? Dar știa că vorbise direct din inimă și că nu avea să-i trădeze încrederea în el, niciodată, nici în cel mai neînsemnat mod - și așa să-l ajute Dumnezeu.

- Îmi pasă, încheie el.

capitolul 19

Wren se trezi încet dintr-un somn profund, conștientizând căldura, și confortul, și lumina zilei, și sunetele trăsurilor și ale cailor, și strigătul unui om de sub ferestre, și faptul că era cuibărită în brațele soțului ei, cu capul pe umărul lui. Și apoi reveniră toate amintirile, în forță - ziua precedentă fusese prima zi completă a mariajului ei.

- Cât e ora? întrebă ea, trăgându-și capul pe pernă, fără să verifice întâi dacă el era treaz.

Era. Se uita la ea, cu părul răvășit, cu cămașa de noapte descheiată la gât. Ea era tot în cămașă de noapte. Se gândi că un bărbat în cămașă de noapte putea arăta exact la fel de atrăgător ca un bărbat dezbrăcat. Bărbatul acesta putea, oricum, și era singurul de care era interesată.

- Destul de târziu, răspunse el, ca să ne mulțumim servitorii și să ne încântăm rudele.

- Oh.

- E important...

- Să păstrezi aparențele?

- Cred că e poate mai mult decât atât, nu?

„Îmi pasă“, îi spusese el noaptea trecută. „Tu îmi aparții mie acum, Wren. Eu am drepturi asupra ta. Nu ca să te tiranizez, ci ca să am grijă de siguranța ta și să poți

fi liberă de toate aceste temeri și orori. Eu am grijă de ceea ce îmi aparține. E mai mult decât o promisiune." Cuvinte ciudate, care ar fi putut părea alarmante, dar nu fuseseră. Pentru că ea credea în intenția din spatele cuvintelor. Și după ce se întorseseră în pat, el o iubise încet, blând și sigur, cu tandrețe.

- Îți mulțumesc că m-ai ascultat, zise ea. Încerc să nu îmi plâng de milă, dar aseară totul s-a revărsat ca un torent, și a căzut în spinarea ta. Viața mea a fost extraordinar, minunat de binecuvântată, și continuă să fie. Nu o să te mai necăjesc cu întunericul meu.

- Uneori, dacă nu îți plângi de milă, înăbuși niște nevoi care trebuie exprimate și luate în considerare.

- O să întârzii la Camera Lorzilor.

- Nu mă duc astăzi. Cred că țara nu va cădea într-un colaps total din această cauză. Îmi voi petrece ziua de astăzi cu soția mea. Dacă ea dorește, bineînțeles.

- Soția ta o să se gândească la asta. Ridică privirea și își sprijini bărbia cu un deget. S-a gândit cu toată seriozitatea. Dorește.

- Wren. Râse încet și îi atinse fruntea cu fruntea lui. Poate că sunt capabil să mă lipsesc o zi de Camera Lorzilor, dar să știi că nu sunt deloc în stare să mă lipsesc de micul dejun.

În scurt timp, intrară împreună în salonul în care se lua micul dejun. Toată lumea era acolo încă, deși păreau să fi terminat de mâncat. Wren se simți foarte conștientă de ea însăși, pentru că toți ochii se întoarseră spre ei, și fu foarte bucuroasă că fuseseră singuri în noaptea nunții și a doua zi dimineață. Se salutară veseli.

- Sper că v-am lăsat destui cârnați și șuncă, Alex, zise Harry. După douăsprezece ore de somn neîntrerupt și zilele acelea îngrozitoare de supe creme și jeleu, eram rupt de foame.

- Pentru mine este destul, răspunse Alexander, uitându-se în platouri. Însă nu sunt chiar sigur în privința lui Wren.

- Dacă nu mi-ai lăsat două felii de pâine prăjită, spuse Wren așezându-se între soacra ei și Abigail, o s-o pun pe bucătăreasă să te treacă iar pe supe.

- Ți-am lăsat, jur, râse el. În dimineața asta era mai colorat la față, și cu siguranță se îngrășase deja puțin, față de săptămâna trecută.

- Ai fost foarte obosită aseară, Wren? întrebă soacra ei, acoperindu-i o mână cu mâna ei în timp ce majordomul turna cafea și îi așeza pâinea prăjită în față.

- Am fost, răspunse Wren. Dar îmi cer scuze pentru că nu v-am spus noapte bună înainte de a urca. A fost o dovadă de proastă creștere.

- Oh, a fost evident ceva mai mult decât o simplă oboseală, interveni Elizabeth. A fost epuizare, Wren. Mersul la teatru trebuie să fi fost un mare chin pentru tine, pe lângă toate celelalte.

- La fel a fost și pentru Viola și Abigail, ripostă Wren. Dar am făcut-o, și astăzi ne putem scărda în autosatisfacție.

„Te rog, Doamne, să nu spună nimeni nimic despre mama.“

- O s-o iau pe Wren cu mine pentru toată ziua, spuse Alexander. Ziua de ieri a fost o greșală. Uneori există lucruri mai importante decât datoria rece.

- Ah, râse Elizabeth. Încă mai există speranță pentru tine, Alex.

- Cred, Wren, interveni mama lor, bătând-o pe mână, că ai deja o influență pozitivă asupra fiului meu.

- Sper că nu plecați astăzi acasă, nu? o întrebă Wren pe Viola.

- Nu, clătină din cap Viola. Mildred și Thomas au organizat un picnic de familie în Richmond Park.

- Sunteți invitați și tu, și Alex, bineînțeles, spuse soacra lui Wren. Dar dacă preferați o zi împreună amândoi, sunt sigură că toată lumea va înțelege.

- Cred că Wren are nevoie de o zi liniștită, observă Alexander.

Ea se întrebă în ce măsură înțeleseseră că până și situația de acum era ceva nou pentru ea și îi puna nervii la mare încercare – să stea la masă cu șase oameni și să participe la conversație. În ultimul an, viața ei se scursesese într-o tăcere aproape totală. Dar oamenii aceștia erau familia ei acum. La fel și ceilalți – ceilalți din familia Westcott și Radley – și fuseseră foarte buni cu ea.

Ziua liniștită propusă de Alex părea infinit de dezirabilă. Dar...

– Ar fi păcat să fim singurii care lipsesc de la un picnic în familie.

El avea niște ochi încântători. Erau de un albastru clar, și în plus aveau abilitatea de a zâmbi, chiar și atunci când restul feței nu zâmbea.

– Da, ar fi, spuse el.

Wren se întrebă dacă acum era posibil să treacă mai departe, să fie fericită, să termine în sfârșit cu trecutul? Acum că își văzuse mama din nou și simțise toată forța durerii pe care o reprimase timp de douăzeci de ani? Dar vorbise în sfârșit despre ea, așa că poate că era posibil să uite? Sau, dacă nu era posibil să uite, putea să renunțe măcar la sentimentul că esența ființei ei era un puț de întuneric fără fund?

Era posibil să fie... normală?

Richmond Park fusese amenajat ca rezervație particulară de căprioare în timpul domniei lui Charles I, dar deși era încă proprietate regală, era deschis acum pentru plăcerea publicului. Era o mare întindere de terenuri împădurite, și pajiști, și grădini de flori, și o aglomerație de mici lacuri, cunoscute sub numele de Pen Ponds. Era o încântătoare oază de peisaje câmpenești, destul de aproape de Londra ca să permită o scurtă escapadă celor obligați să își petreacă zilele în oraș. Era locul perfect pentru un picnic, și vremea era de partea lor, așa cum fusese de câteva săptămâni. Cerul era albastru, cu exact atâția nori pufoși cât să ofere umbra necesară.

Alexander se bucura să fie cu familia lui, deși spera să poată hoinări puțin doar cu Wren. Trebuia să ia o hotărâre cu privire la noile informații, dar mai întâi trebuia să vadă cum se simțea ea. Dormise adânc toată noaptea - știa pentru că el nu dormise - și se trezise înviortată. Părea să-și fi recăpătat buna-dispoziție, deși nu era atât de smintit încât să își închipuie că era vindecată.

Pentru un timp, rămaseră toți împreună, așezați pe cuverturile întinse pe iarbă, cu șirul de copaci în spatele lor și unul dintre lacuri în față. Wren ținea bebelușul lui Netherby, o fetiță cheală și bucălată, care începea să zâmbească cu zâmbetul larg și fără dinți al bebelușilor. Anna era alături de ea, într-o parte, Abby în partea cealaltă și Elizabeth aproape de ele. Wren era absorbită total de bebeluș, ținând capul copilului pe genunchii ridicați, mânuțele în mâinile ei și picioarele apăsându-i coastele, sub piept. Părea complet fericită, și Alexander se gândi dintr-odată că i-ar fi stat bine ca mamă - așa cum i-ar fi stat și lui ca tată. Speră ca acest lucru să se întâmple în curând.

Jessica și Harry se plimbau pe lângă apă. Ea vorbea cu însuflețire despre ceva. Cei vârstnici erau adunați într-un grup, al cărui centru era scaunul adus pentru verișoara Eugenia, contesa văduvă. Netherby stătea puțin la o parte, așa cum făcea adesea, cu umărul sprijinit de trunchiul unui copac gros, într-o poziție indolentă și elegantă. Era îmbrăcat la fel de splendid ca întotdeauna. În momentul acela, deschidea capacul unei tabachere încrustate cu pietre prețioase.

Înainte, Alexander nu îl simpatizase prea mult. Îl considerase efeminat și frivol, o persoană care nu își lua în serios poziția și responsabilitățile. Antipatia aceasta îi fusese întoarsă, pentru că ducele îl considera la rândul lui plictisitor și lipsit de simțul umorului, însă în ultimul an, în harababura care urmase după moartea fostului conte, Alexander își schimbase părerea. Se îndoia că el și Netherby aveau să ajungă vreodată prieteni

aproiați. Erau mult prea diferiți, în aproape orice aspect imaginabil. Dar simțea că se respectau și poate chiar se plăceau. Și aveau încredere unul în altul. Oricum, el avea încredere în Netherby. Se apropie de el acum, și Netherby închise tabachera pe care nu apucase să o folosească și o puse la loc în buzunar.

- Un picnic de familie în Anglia rurală, spuse el cu un fel de oftat. E foarte înduioșător, nu?

Alexander zâmbi. Cu doar câteva minute în urmă, Netherby își ținuse bebelușul în brațe și permisese să fie prins de nas.

- Ce știi despre Hodges? îl întrebă el.

- *Lordul Hodges?* replică Netherby, cu buzele strânse. Ce ai vrea să știi, dragul meu prieten? Istoria vieții lui? Mă tem că nu ți-o pot oferi. Nu mi-a plăcut niciodată să studiez istoria societății.

- Cât de bătrân este? întrebă Alexander.

El nu îl cunoștea personal pe lordul Hodges, dar îl văzuse de câteva ori.

- Douăzeci și cinci? sugeră ducele.

- Nu treizeci și cinci?

- Aș zice că nu, numai dacă nu cumva a descoperit fântâna tinereții, ca mama lui.

- Care e prenumele lui?

Netherby se gândi un moment.

- Alan? Connan?

- Nu Justin? sugeră Alexander.

- Colin, replică hotărât Netherby. Presupun că întrebările tale au un rost, nu, Riverdale? Poate faptul că ai văzut-o aseară pe Lady Hodges, care pare atât de tânără? Te asigur că este mai degrabă mama individului, nu soția lui.

- El locuiește cu ea? continuă Alexander.

- Hmm. Netherby ridică monoclul și îl duse la buze. De ce știi eu că are niște camere închiriate foarte aproape de clubul White? Ah, da, mi-am amintit. A făcut o glumă atunci când l-a întrebat cineva dacă venise

la White călare. El a răspuns că ar fi fost un lucru fără rost, pentru că putea să încalce pe la spatele calului din fața camerelor lui și să coboare pe gâtul calului la White, fără să silească animalul să ridice măcar o potcoavă. Cred că a exagerat oarecum, numai dacă nu are un cal extraordinar de lung.

- O să aflu, spuse Alexander, pentru că o să-l vizitez.

- O să-l vizitezi doar ca să descoperi cât de lung e? Poate că cinci oameni pot să călărească odată pe spatele lui, fără să se simtă înghesuiți. Dar bietul animal s-ar lăsa de spate la mijloc.

- E fratele lui Wren.

- Ah. Ochii plictisiți ai ducelui se îngustară, și acesta îl privi pătrunzător. Și prin urmare Lady Hodges e mama ei, și Lady Elwood sora ei.

- Lady Elwood? Te referi la cealaltă lady care era aseară în lojă?

- Chiar așa. Doamna care îmbătrânește tot mai mult, în timp ce mama ei întinerește.

- Tatăl și fratele mai mare trebuie să fie morți, presupuse Alexander.

- A existat un frate mai mare? Nu am avut plăcerea de a-l cunoaște. Soția ta nu a spus nimic la teatru aseară.

- Nu, răspunse Alexander. Rămaseră tăcuți o vreme. Harry și Jessica se întorseseră la grup, iar Harry se întinse pe o cuvertură, acoperindu-și ochii cu brațul. Mama lui stătea alături și îi spunea ceva, netezindu-i părul de pe frunte. Crezi că Harry se va întoarce?

- În Peninsulă? ripostă Netherby. Oh, fără îndoială. I-a trecut os prin os din cauza rănilor și a febrei, dar oasele lui sunt dure, și la fel e și Harry.

- Înseamnă că asta l-a făcut bărbat? întrebă Alexander, nesigur.

- Asta? Ducele se gândi la întrebare, ducând din nou monoclul la buze. Mai degrabă viața ne face bărbați pe toți, Riverdale. Toți suntem încercați în diferite moduri. Asta e încercarea lui Harry.

Ar fi părut un răspuns ciudat, dacă Alexander nu ar fi știut deja că Netherby nu semăna deloc cu imaginea pe care o arăta lumii. Se întrebă care fusese încercarea ducelui. Știa care fusese încercarea lui - și încă mai era. Și dacă Netherby avea dreptate - și fără îndoială că avea -, nu exista doar o încercare. Viața era o serie continuă de încercări, și puteai să le treci pe toate sau nici una, să înveți din toate sau din nici una.

Wren ridicase bebelușul pe genunchi și îl făcea să sară încetișor. Abby era în genunchi în spatele ei, încercând să-l facă să râdă. Anna zâmbea fericită.

- Wren nu i-a mai văzut și nu a mai știut nimic despre ei de când avea zece ani, și mătușa ei a luat-o cu ea, începu Alexander. Mama ei era pe cale să o închidă într-un azil de nebuni.

- Din cauza feței ei, afirmă Netherby. Nu era o întrebare. Pentru că nu era perfectă, și supraviețuirea acestei doamne depinde de propria frumusețe și de perfecțiunea tuturor ființelor care au vreo legătură cu ea.

- Da, răspunse Alexander.

- Vrei să vin cu tine?

- Nu. Dar îți mulțumesc.

Bebeluşul, fericit, și zâmbind, și săltând acum o clipă, începu dintr-odată să plângă. Anna se ridică râzând și luă copilul de la Wren. Bebeluşul urla încă, într-un atac care părea mai degrabă de nervi decât de durere.

- Ah, zise Netherby, îndepărtându-și umărul de copac, se pare că e timpul să găsim un ungher intim. Ar fi trebuit să ne numim fiica Tiranul, nu Josephine. Stomac Veşnic Flămând ar fi un nume prea lung. Și cred că nu e vorba doar de un joc de cuvinte, încheie el și porni spre familia lui.

- Wren, spuse Alexander care venise după el, vii să ne plimbăm puțin?

O luară printre copaci, în direcția opusă celei în care plecaseră Anna, Avery și bebeluşul.

- Nu am ținut niciodată un bebeluș în brațe, spuse Wren. Oh, Alexander... Dar apoi se simți prost. Toate femeile se prosteau când era vorba de bebeluși, nu? Poate că faptul acesta asigură protecția tineretului rasei umane. Își dorise o familie a ei, dar se gândise în principal la căsătorie. Acum că *era* căsătorită, tânjea după maternitate. Avea să fie vreodată mulțumită?

- Poate că vei ține în brațe propriul bebeluș la anul, Wren. Își eliberă brațul de brațul ei și o prinse de umeri, trăgând-o lângă el. Surprinsă, ea îl prinse de mijloc. Ce vrei să facem? Vrei să mergem acasă? Vrei să mai stăm?

- Sunt acasă, răspunse ea, și când se întoarse să o privească, fețele le erau la doar câțiva centimetri una de alta.

- În Londra?

- Aici, afirmă ea, și el lăsă capul ușor într-o parte. Știa că el înțelesese că nu se referea la Richmond Park. Nu mai am de gând să fug, Alexander. Înainte de a pleca de acasă, i-am spus lui Maude că vreau să dispară toate vălurile din camera mea, până mă întorc acasă. I-am spus că le poate vinde dacă vrea. Dar ea a spus că o să le ardă cu cea mai mare plăcere.

- Wren, începu el, și o sărută mai întâi pe frunte și apoi pe gură.

- Sunt așa cum sunt.

El își apropie fruntea de fruntea ei.

- Acestea sunt cele mai frumoase cuvinte pe care mi le-ai spus în toată viața, spuse el.

Ea simți că o lăsau genunchii. „Îmi pasă“, spusese el cu o seară în urmă. Și îi păsa. Erau cele mai frumoase cuvinte pe care i le spusese *el* vreodată. Dar nu avea de gând s-o spună cu voce tare. S-ar fi descoperit prea mult.

Așa că ridică privirea spre stejarul bătrân lângă care se opriseră.

- Nu m-am mai cățarat într-un copac din ziua în care am căzut dintr-unul și am părăsit pentru totdeauna domeniul Roxingly.

- Nu ai de gând să te urci acum, nu? o întrebă el.

Multe crengi erau groase și aproape orizontale față de pământ. Altele erau joase. Și pe unele dintre crengile cele mai înalte puteai ajunge foarte ușor urcându-te pe cele de jos. Ea nu era un copil. Nu se cățăraseră într-un copac de douăzeci de ani, și nici înainte nu se cățăra prea des. Avea o rochie nouă de muselină înflorată. El îi spusese că avea corpul unui atlet. Însă se temea de înălțime. Dar dintr-odată, copacul acela fără pretenții păru să întruchipeze toate barierele care se înălțaseră vreodată între ea și libertate. Era o prostie. Era copilăresc. Avea să-și ruineze rochia și să-și arate picioarele. Pantofii erau complet necorespunzători. Probabil că avea să cadă din nou și să-și rupă fiecare mădular posibil, ca să nu mai vorbim despre gât. Trebuia să facă o listă cu argumentele pro și contra.

- De ce nu? replică ea, și se desprinse de mijlocul lui, se eliberă de brațul care îi ținea umerii, se îndreptă spre copac și începu să urce.

Ei bine, poate că *să urce* nu era cuvântul potrivit. De fapt, se târî pe creanga cea mai de jos într-un mod foarte lipsit de grație, apoi păși prudent pe următoarea și se trase fără nici o eleganță pe a treia, înainte de a privi în jos. Minte rațională îi spunea că era încă patetic de aproape de pământ. Dacă Alexander, care era sub ea, întindea brațul, și ea întindea un picior, ar fi fost sigur în stare să o prindă de gleznă sau chiar de genunchi. Minte irațională îi spuse că era în pericolul de a se ciocni cu capul de cer, înainte de a cădea ca Icar. Se întoarse cu mare grijă și se așeză pe creangă. I se părea că are picioarele de vată.

El îi rânjea. Își scosese pălăria și o lăsase să cadă pe pământ.

- Cred că au trecut aproape douăzeci de ani de când nu m-am mai urcat într-un copac, spuse el.

Ea îi întoarse rânjetul, apoi hotărî că nu fusese o idee bună să se uite în jos. El veni după ea, până îi văzu cizma pe o creangă de alături, apoi dispăru mai sus. Stătea pe o creangă de lângă ea, puțin mai sus, își ținea genunchii îndoiți cu mâinile.

- Cred că au trecut într-adevăr douăzeci de ani de când nu m-am urcat într-un copac, repetă el.

- Nu îmi nesocoti efortul, răspunse ea, întorcându-se și sprijinindu-se și ea de trunchiul copacului. Am o întrebare. Cum coborâm?

- Nu știu tu, dar eu intenționez să cobor exact pe unde am urcat.

- Așa mă gândeam și eu. Dar tocmai aici e problema.

- Nu-ți fie teamă. Când se face ora ceaiului, îți aduc eu ceva de mâncare.

Și cumva, dialogul lor prostesc li se păru atât de caraghios, încât pufniră în râs, hohotind încântați.

- Și poate o cuvertură ca să-ți ție cald la noapte, adăugă el.

- Și micul dejun dimineață?

- Ești foarte pretențioasă.

- Ah, dar... Își lăsă capul într-o parte și se uită în sus spre el. Ție îți pasă.

Râsul lor se opri. El coborî privirea spre ea, zâmbind încă, și ea își dori să nu fi spus asta, deși el o spusese primul. Aseară.

- Da, îmi pasă. În cazul acesta, ar fi bine să-mi spui ce vrei la micul dejun.

- Pâine prăjită și cafea. Marmeladă. Lapte și zahăr.

- Wren, spuse el, uitându-se drept în ochii ei. Regreți ceva din toate astea?

Ea închise ochii și clătină din cap. Cum ar fi putut regreta? Da, căsătoria se deosebea foarte mult de ceea ce așteptase ea. O provoca în moduri inimaginabile - și era

căsătorită de numai două zile. Dar îi plăcea foarte mult. Și îl iubea pe el.

Nu avea de gând să întrebe dacă *el* regreta. Ar fi fost o întrebare fără rost. Dacă ea ar fi regretat, el ar fi putut face ceva. Ar fi dus-o acasă și ar fi lăsat-o să trăiască viața de pustnic cu care era obișnuită. Însă dacă el ar fi regretat, ea nu ar fi putut face nimic ca să-i facă viața mai bună.

- Atunci rămânem în Londra până la sfârșitul sesiunii parlamentare? întrebă el. Și apoi mergem acasă la Brambledean? Și poate la Staffordshire?

- Vrei să vii acolo cu mine?

- Bineînțeles. Nu am de gând să mă despart de soția mea mai mult de câteva ore odată. În plus, poate că va fi nevoie să te țin de mână când o să-ți întâlnești echipa de administratori, desenatori și artizani, pentru prima dată fără vâl.

Ah, nu se gândise la asta.

- Da, vom rămâne aici.

- Dar nu *aici* în sens literal, zise el, coborând de pe creanga lui pe a ei și apoi pe următoarea, de parcă ar fi coborât scările de acasă. Dă-mi mâna. Promit să nu te las să cazii.

Și ea își așeză mâna în mâna lui și știu cumva că el nu avea s-o lase niciodată.

capitolul 20

A doua zi, la începutul după-amiezii, Alexander intră în clubul White și află ceea ce voia să știe. Camelele lordului Hodges erau la o distanță de câțiva pași, deși ar fi trebuit într-adevăr un cal foarte lung ca să ajungă la amândouă. Bătu la ușă cu ciocănelul și descoperi că, din fericire pentru el, omul era acasă. Un servitor îl conduse sus și îl lăsă într-o cameră pătrată, comodă, decorată și mobilată cu gust. Lordul Hodges i se alătură în cinci minute.

Și da, hotărî Alexander, Netherby avea aproape sigur dreptate, și la fel de corectă era și impresia pe care i-o crease lui însuși baronul, pe care îl văzuse de câteva ori. Avea cu siguranță vreo douăzeci și cinci de ani. Era înalt și arătos, tânăr și zvelt, cu părul blond tuns scurt. Își privi vizitatorul cu politicoasă curiozitate, în timp ce îl saluta și îi întindea mâna.

- Cărui fapt se datorează această onoare? întrebă el, arătându-i un scaun.

Alexander se așează.

- Cred că trebuie să fii Colin Handrich, și nu Justin? Lordul Hodges se încruntă o clipă.

- Fratele meu a murit acum zece ani, răspunse. Cu trei ani înaintea tatălui meu.

- Ai trei surori.

- Lady Elwood și doamna Murphy, zise tânărul. Am avut și a treia soră, dar a murit pe când era copil, acum douăzeci de ani. Îmi cer iertare, Riverdale, dar care este scopul acestor întrebări?

- Mă bucur măcar de un lucru. Nu știai. Trebuie să te luminez eu: cea de-a treia soră a ta nu e moartă. Este contesa de Riverdale, soția mea.

Hodges îl privi fără să priceapă, râse încetișor și se încruntă din nou.

- Te înșeli, spuse în cele din urmă.

- Nu, răspunse Alexander. Ce îți amintești despre ea?

- Despre Rowena? Lordul Hodges se lăsă pe spate în scaun. Era bolnăvicioasă. Ieșea rareori din camera ei. Nu venea niciodată în camera copiilor, în camera de studiu sau jos, cu noi ceilalți. Avea o... umflătură mare ca o căpșună, care îi acoperea o parte a feței și a capului. Cred că de asta a murit, deși umflătura începuse să scadă și nu mai avea o culoare atât de intensă. Mătușa mea a luat-o cu ea la un doctor care spusese că o putea vindeca. Dar a murit. Îmi pare rău de această neînțelegere. Te-ai căsătorit cu altcineva. Am citit anunțurile de nuntă acum o zi sau două. Te rog să primești felicitările mele.

- Îți mulțumesc. Dar ai primit o informație greșită. Mătușa ta și-a dus sora la Londra și acolo a vizitat un fost angajator al ei, pe domnul Heyden, sperând că îi putea găsi o slujbă. Însă el s-a căsătorit cu ea, au adoptat-o pe sora ta și i-au schimbat numele în Wren Heyden. Au crescut-o și au educat-o. Din nefericire, anul trecut au murit amândoi, la câteva zile unul după altul, lăsând-o pe Wren singură și foarte bogată.

- Moștenitoarea atelierelor de sticlărie Heyden, spuse încet Hodges, ca pentru el însuși. Așa era descrisă soția ta în anunț.

- Are o casă, nu departe de Brambledean Court, continuă Alexander. Eu am cunoscut-o acolo la începutul anului, și m-am căsătorit cu ea acum trei zile.

Tânărul se uită țintă la el.

- Cred că te înșeli.

- Nu, răspunse Alexander.

Lordul Hodges se prinse de brațele scaunului.

- Mama știe?

- Probabil că a tras propriile concluzii acum două seri, când mi-a văzut soția la teatru.

- Mătușa a răpit-o pe Rowena? întrebă lordul Hodges.

- Planul era ca sora ta să fie trimisă a doua zi la azilul de nebuni. Eu aș folosi cuvântul *salvat*, nu *răpit*. În plus, mama ta le-a văzut plecând și nu a făcut nimic ca să le oprească.

- Dumnezeu! Hodges se albi vizibil. Încheieturile degetelor, care strângeau brațele scaunului, erau albe. Dar mi-o amintesc destul de bine ca să știu că era perfect normală, chiar dacă nu putea să citească sau să scrie. Credeau că nu era normală? De asta o țineau încuiată în cea mai mare parte a timpului?

- Cred că era din cauza înfățișării ei.

Lordul Hodges sări în picioare, traversă camera spre un bufet, luă o carafă, se răzgândi și o lăsă jos, apoi veni în fața șemineului, ținându-se de polița care se afla deasupra frunții lui plecate.

- Aveam doar cinci sau șase ani când a fost luată. Îmi amintesc atât de puțin despre evenimentele acelea. Știu că am plâns când am auzit că a murit, și mi-am pierdut încrederea în puterea rugăciunii și a vindecării. Obişnuiam să o sărut pe față ori de câte ori o vedeam și să mă rog pentru un miracol. Îmi pare rău. E o amintire stânjenitoare din copilărie, și nu trebuia să o spun așa pe nepusă masă. Era înfățișarea ei, atunci? Pata ca o căpșună? De asta o țineau încuiată și voiau să o trimită la un azil?

Nu erau întrebări care cereau un răspuns. Iar Alexander nu îi oferi nici unul. Dar spuse totuși ceva.

- Poate că rugăciunile tale din copilărie au primit un răspuns. Ți-o amintești pe mătușa ta?

- Nu chiar, răspunse lordul Hodges. Îmi amintesc că a venit și apoi a luat-o pe Rowena ca să o ducă la doctor, după câteva zile. Nu-mi amintesc nimic altceva despre ea. A fost bună cu Rowena?

- Ea și soțul ei au scăldat-o în iubire și acceptare și au avut grijă să primească o educație corespunzătoare. Când și-a arătat interesul față de atelierele de sticlărie, unchiul ei a instruit-o ca să-i ia locul și i-a lăsat afacerea prin testament. E o femeie de afaceri de mare succes.

Lordul Hodges nu spuse nimic. Stătea cu ochii închiși.

- Nu locuiești cu mama ta, afirmă Alexander.

- Nu, răspunse tânărul și deschise ochii.

- A spus ceva despre seara de la teatru?

- Mie nu mi-a spus nimic. Eu nu o văd prea des. De fapt, nu o văd deloc, cu excepția ocaziilor în care dau peste ea din întâmplare, la unele evenimente. Dar nu voi mai spune nimic despre asta. Este o problemă de familie.

- Înțeleg.

- O problemă de familie, răsă dintr-odată lordul Hodges. Tu faci parte din familie, nu? Ești cumnatul meu.

Da. Alexander nu se gândise la asta până acum.

- Ține-o departe de mama, spuse în șoaptă lordul Hodges. Mai are semnul?

- Câteva urme purpurii. E frumoasă.

Tânărul schiță un zâmbet și se întoarse cu spatele spre șemineu.

- Mamei nu o să-i placă asta. Numai frumusețea perfectă poate orbita în jurul ei, și ea o să înrobească și frumusețea asta, dacă i se oferă ocazia. Ține-o pe Rowena departe de ea.

- De dragul mamei tale? întrebă Alexander.

Lordul Hodges trase aer ca să spună ceva, apoi respiră și așteaptă câteva minute.

- Tata a scăpat murind. Fratele meu mai mare și-a găsit scăparea în alcool și a murit din cauza asta când era mai tânăr decât sunt eu acum. Sora mea mai mare este umbra femeii care ar fi putut să fie. Sora mea mijlocie s-a căsătorit cu un irlandez când avea șaptesprezece ani, a fugit în Irlanda cu el și nu s-a mai întors niciodată. Eu am stat cu un unchi și o mătușă în vacanțele de la școală după ce a murit tata, și la Oxford cât timp am fost la universitate. După aceea m-am mutat în camerele acestea. Rowena a fost salvată de mătușa - Dumnezeuule, nici măcar nu-mi amintesc cum o chema.

- Megan.

- De mătușa Megan, repetă Hodges. Ține-o departe de mama. Nu e deloc frumos din partea unui fiu, Riverdale, și eu am încercat întotdeauna să păstrez aparențele, chiar și în mintea mea. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, și așa mai departe. Dar Rowena e sora mea și tu ești cumnatul meu. Ține-o departe. Se întoarse la scaun și se lăsă să cadă în el, în timp ce Alexander îl privea în tăcere. E adevărat, atunci? Trăiește, într-adevăr? A trăit toți anii aceștia?

- Vrei să vii să o vezi?

- Oh, Dumnezeuule. Cred că mă urăște.

- Își amintește de tine ca de singura persoană care i-a arătat bunătate în primii zece ani din viață. Își amintește cum o sărutai pe obrazul pătat. Își amintește că descuiai ușa și intrai să te joci cu ea. Își amintește că o dată s-a jucat cu tine afară.

- Mi s-a spus că nu trebuia s-o mai fac niciodată. Tânăra se încruntă, gândindu-se. Uitasem. Mi s-a spus că era bolnavă și nu trebuia să iasă afară. Îmi amintesc că îi citeam povești pentru că ea nu putea să le citească singură. Cred că de-abia învățasem să citesc. Ridică privirea spre Alexander. Mă urăște?

- Nu. Alexander se ridică în picioare. Acum mă duc acasă. Vrei să vii cu mine? Bineînțeles că nu-ți pot promite că va fi acolo.

- Vin, răspuse lordul Hodges, ridicându-se și el. Voiam să mă duc undeva, dar nu-mi pot aminti unde, nici dacă mi-ar fi viața în joc. Vin. Dumnezeuule. Rowena.

Alexander nu știa dacă făcea ceea ce trebuia. Însă bănuia că avea s-o afle.

Viola și Abigail aveau să se întoarcă acasă a doua zi, luându-l pe Harry cu ele. Astăzi, Wren se dusesese să vadă Turnul Londrei cu Viola și Lizzie, în timp ce soacra ei își vizita fratele și cumnata, iar Abigail se dusesese să petreacă dimineața cu Jessica și să vadă bebelușul - nepoata ei - încă o dată. Harry fusese luat pe sus de ducele de Netherby, ca să exerseze puțin cu sabia și să își recapete puterea brațului, care se vindeca frumos, de altfel. Cu toate acestea, la mijlocul după-amiezii erau din nou acasă cu toții. Jessica venise cu Abigail și urma să meargă mai târziu cu ea, Viola și Harry ca să cineze cu verișoara Matilda și contesa văduvă.

Wren se simțea cam epuizată, așa cum se simțise adesea în ultimele zile. Ieșise fără vâl, și evenimentul nu trecuse neobservat. Și acasă părea înconjurată mereu de oameni - oameni care îi voiau binele, într-adevăr, oameni la care ținea tot mai mult, dar oameni, totuși.

Elizabeth și mama ei trebuiau să meargă la o serată. Poate, se gândi cu speranță Wren, în timp ce salonul din jurul ei bâzâia de conversațiile vesele de la ora ceaiului, că voi avea șansa unei seri liniștite cu Alexander. Ce fericire ar fi fost. Și ea nu credea că el s-ar fi supărat. Îi spusese că timp de câțiva ani aproape că nu venise deloc la Londra, petrecându-și tot timpul la Riddings Park. Prefera încă viața liniștită de la țară, și nu tumultul vieții din oraș.

Se lăsă pe spate în scaun, sorbindu-și ceaiul, bucurându-se de companie și așteptând cu nerăbdare seara. Când se deschise ușa salonului și îl văzu pe Alexander, inima i se înălță. Dar el nu închise ușa după el, nici nu intră în cameră, ci îi salută pe toți din prag.

- Wren, spuse el, vrei să cobori în bibliotecă cu mine? Aș vrea să cunoști pe cineva.

Din nou? Ea se întrebă îngrozită cine mai putea fi. Nu cunoscuse oare în ultima săptămână destui străini cât să-i ajungă pe toată viața? Era nedrept din partea lui.

- Bineînțeles, răspuse ea și se ridică în picioare.

Nu avea de gând să-i facă reproșuri în fața tuturor. Fu cât pe ce să-l întrebe cine era pe când coborau scările, dar își spuse că avea să vadă singură în curând.

Era un tânăr, înalt și zvelt, elegant îmbrăcat, blond și foarte chipeș. Când intrară în bibliotecă, el se întoarse de la un raft cu cărți, arătând la fel de stânjenit pe cât se simțea Wren. Ea simți și altceva - spaimă? Ochii lui se ațintiră asupra ei din prima clipă.

- Roe? spuse el, aproape în șoaptă.

O singură persoană îi spusese așa - un copilăș blond cu părul ca un pământuf de șters praful, cu jucăriile, și cărțile, și sărutările lui vindecătoare. Bărbatul acesta...

- Colin? întrebă ea, încleștându-și degetele.

Ochii lui zăboviră pe obrazul ei stâng și apoi se concentrară asupra ochilor ei.

- Roe, repetă el. Tu ești. Ești chiar tu?

Wren simți că i se scurgea sângele în picioare. I se părea că se uită printr-un tunel nesfârșit. O mână caldă o prinse de cot cu fermitate.

- L-am adus pe lordul Hodges ca să te întâlnească, Wren, spuse Alexander.

Lordul Hodges? El nu era tatăl ei. Și nu era - nu, cu siguranță că nu era Justin.

- Da, sunt Colin, zise el, traversând camera, ajungând la ea din câțiva pași lungi și luându-i ambele mâini și strângându-le tare. Roe. Oh, Dumnezeule mare, Roe. Am crezut că ești moartă. Am crezut că ai murit acum douăzeci de ani.

Un băiețel de șase ani. Un băiețel fericit, cu jucăriile, și cărțile, și sărutările vindecătoare, care părea să țopăie mereu, încântat. Singura persoană care o iubise pe când era și ea copil.

- Oh, Dumnezeule, repetă el, mi-au spus că ai murit.

Dacă îi strângea puțin mai tare mâinile, avea să-i rupă câteva degete.

- Obișnuiai să mă săruți pe față ca să mă fac bine, zise ea. Îți amintești, Colin? M-ai făcut bine. Vezi? Nu s-a dus cu totul, oricum, dar e mai bine. Și toate celelalte au fost mai bine. Cu excepția faptului că te-am pierdut. Și eu m-am întrebat întotdeauna... M-a durut întotdeauna sufletul.

- Și eu am supraviețuit, răspuse el, și în timp ce zâmbea, ea putu să vadă - oh, cu siguranță că era el, băiețelul acela radios, deși acum era cu câțiva centimetri mai înalt decât ea. Încă nu-mi vine să cred, Roe. *Trăiești.* Toți anii aceștia...

„Și eu am supraviețuit...” Ciudată alegere a cuvintelor.

- Poate că ar trebui să ne așezăm cu toții, sugeră Alexander.

Și turnă câte un pahar de vin pentru fiecare, în timp ce Wren se așeza alături de Colin pe sofaua îmbrăcată în piele din fața șemineului. De îndată ce se așezară, el îi luă ambele mâini în mâinile lui, de parcă s-ar fi temut

că avea să dispară dacă nu o ținea. Alexander se așează într-unul din fotoliile de lângă șemineu.

- Nu, nu s-a dus chiar de tot, observă Colin, lăsând capul într-o parte ca să o privească în față, dar nu contează, Roe. Riverdale avea dreptate. Ești frumoasă. Și tu ai fost cea norocoasă. Dacă nu ai fi avut pata, ea te-ar fi păstrat. Mătușa Megan s-a purtat bine cu tine? Riverdale a spus că da.

- A fost un înger, răspunse Wren. Și folosesc expresia cu toată sinceritatea. La fel și unchiul Reggie, cu care s-a căsătorit. Dar, Colin, acum ești *lordul Hodges*?

- Înseamnă că nu ai știut nimic despre noi? o întrebă el. Tata a murit acum șapte ani, din cauza inimii slăbite. Justin a murit cu trei ani înaintea lui. Există o poveste oficială despre cauză, dar adevărul e că a băut până a murit. Probabil că nu știi nimic nici despre noi, ceilalți, nu? Blanche s-a căsătorit cu Sir Nelson Elwood. Locuiesc cu mama noastră. Nu au copii. Ruby s-a căsătorit cu Sean Murphy pe când avea optsprezece ani, și a plecat cu el în Irlanda. Nu s-a mai întors niciodată, dar eu am fost acolo de câteva ori. Am - tu și eu avem - trei nepoți și o nepoată. Eu am camere închiriate aici în Londra, unde stau tot anul.

- Nu cu... mama? întrebă ea.

- Nu. El îi lăsă mâinile și se întinse după paharul cu vin. Presupun că nu erai bolnavă în copilărie, nu-i așa? Nu acesta era motivul pentru care ieșai atât de rar din camera ta.

- Nu.

- Presupun că erai ținută acolo pentru că erai o pată pentru lumea ei frumoasă. Copiii mici sunt foarte ușor de amăgit. Cred tot ce li se spune. Presupun că e normal. Trebuie să ajungă treptat la discernământ - și la cinism. Am fost mândru de mine când am învățat să răsucesc cheia aceea. Îmi amintesc cum o întorceam ca să pot intra și să mă joc cu tine. Nu m-am întrebat niciodată de ce o soră bolnăvicioasă trebuia închisă

în camera ei. Dar, Wren, tu ai reușit să scapi pe când erai încă mică. Dacă nu ai fi avut pata aceea ca o căpșună, ai fi fost absorbită ca noi ceilalți, pentru că ești frumoasă, și probabil că erai frumoasă chiar și în copilărie. Dar iartă-mă. Nimic nu trebuie să-ți fi părut o binecuvântare în zilele acelea.

- Oh, tu ai fost una.

Și el, și Alexander îi zâmbiră, iar ea se uită de la unul la celălalt, și se simți inundată de dragoste.

- Noi, ceilalți, nu am avut nici o identitate, în afară de aceea de a fi odraslele ei frumoase, continuă Colin. Când eram copil, eu vorbeam puțin peltic. Nu mi s-a permis să scap de acest defect, până am crescut aproape prea mare. Și nu mi s-a permis să mă tund ca un băiat normal doar pentru că aveam părul blond și buclat, și oamenii obișnuiau să mă netezească pe cap și să îmi vorbească ca unui bebeluș. Și mi s-a spus că tu muriseși. Îmi amintesc că am intrat în camera ta noaptea, după ce am aflat această știre, și am îndesat tigrul meu preferat din cârpe sub cuverturile tale, ca să îți țină de cald, și am pus pe pernă cartea care ne plăcea amândurora cel mai mult, ca să îți țină companie. Însă mi se pare că tigrul mi-a ținut mie de cald, și cartea mi-a ținut mie companie. Cred că am adormit acolo, plângând. În dimineața următoare, nu m-au găsit în patul meu și s-a făcut puțină zarvă și s-au auzit niște țipete.

- Îți mulțumesc. Chiar dacă nu am știut-o atunci, îți mulțumesc, Colin.

- De ce Wren? o întrebă el.

Ea zâmbi.

- Așa mi-a spus unchiul Reggie atunci când m-a văzut prima dată. A spus că eram subțire, cu ochi mari, și arătam ca o păsărică. Curând, mătușa Megan mi-a spus și ea Wren, și mi-a plăcut. Când m-au adoptat, am devenit Wren Heyden, și am purtat numele acesta până acum trei zile, când am devenit Wren Westcott.

Aruncă o privire spre Alexander și zâmbi din nou.

- Nu cred că m-aș putea obișnui să-ți spun așa, zise Colin, chiar dacă e drăguț.

- Oh, nu. Tu trebuie să îmi spui întotdeauna Roe. Numai tu mi-ai spus așa, și pentru mine numele acesta înseamnă lumină, confort și dragoste.

El oftă și se uită întâi la ea, apoi la Alexander.

- Vreau să știu atât de multe. Vreau să știu totul. Și presupun că vreau să vă spun totul. Anii care lipsesc sunt atât de mulți. Dar nu o să vă mai răpesc din timp astăzi. Riverdale, îți voi fi veșnic recunoscător. Nu aș fi știut niciodată. Am citit anunțul căsătoriei voastre în ziar, dar numele *Wren Heyden* nu însemna nimic pentru mine. Nu aș fi știut nici dacă aș fi văzut-o, pentru că fața ei se deosebește acum de fața pe care mi-o amintesc eu. Aș fi trăit tot restul vieții crezând că sora mea a murit.

- Dar trebuie să rămâi, spuse Wren, uitând dorința ei anterioară de a petrece seara doar cu Alexander. Rămâi la cină. Trebuie să îmi cunoști soacra, și cumnata, și verișoarele. Cred că le cunoști deja pe unele dintre ele.

- Vai, nu pot. Am un angajament pe care nu îl pot încălca. Un prieten de-al meu are o soră care are nevoie de un însoțitor ca să poată merge la Vauxhall, și eu sunt însoțitorul. E o fată timidă și nu s-a descurcat prea bine în lumea bună anul acesta.

- Atunci trebuie să mergi, desigur, încuviință Wren în timp ce el se ridica în picioare și întindea mâinile ca să o tragă spre el.

- Roe, spuse el, strângând-o mai tare, stai departe de ea. E mama mea - mama noastră - și nu aș spune nici un cuvânt lipsit de loialitate cuiva din afara familiei. I-am spus același lucru lui Riverdale mai devreme, și l-am avertizat să te țină departe de ea, dar numai după ce m-a convins că era într-adevăr cumnatul meu. Ea e otravă, Roe. În lumea ei există o singură persoană - ea însăși. Toți ceilalți fac parte dintr-un scenariu despre ea,

sau sunt spectatorii care o privesc cu uimire și venerație. Poate fi foarte crudă cu cei care nu își îndeplinesc rolul. Aproape că nu pot rosti niște cuvinte atât de lipsite de loialitate despre propria mamă, dar e și mama ta și nu va fi fericită dacă vă veți întâlni față în față. O să se teamă că asta va arăta lumii că ea nu e o persoană atât de perfectă, la urma urmei. Stai departe de ea. Uită de ea. Dar cred că ai încercat deja să faci exact asta.

- Colin, spuse ea și îi zâmbi. Ceva s-a vindecat în mine astăzi. În toți anii aceștia, *a existat* bunătate.

- Sunt sigur că mă voi trezi la noapte și îmi voi imagina că totul a fost un vis. Și măcar o dată în viață, mă voi bucura să mă trezesc și să îmi dau seama că nu este. *Trăiești.*

- Da, zise ea. Distrează-te la Vauxhall.

- Oh, o să mă distrez, rânji el. Poate că domnișoara Parmiter e timidă, și lumea bună nu a luat-o prea mult în seamă. Însă eu am văzut-o bine. Roe, pot să te sărut iar ca să te faci bine?

- Oh, da, te rog. Ea râse în timp ce el o săruta pe obrazul stâng și apoi o îmbrățișa strâns. Îi întoarse îmbrățișarea și se gândi că întunericul nu era niciodată chiar atât de întunecat. Primii zece ani din viața ei veniseră foarte aproape, atât de aproape încât fusese cât pe ce să uite de singurul fir subțire de lumină care făcuse toată diferența - băiețelul cu chip strălucitor care crescuse și se transformase în tânărul acesta chipeș. Fratele ei.

După ce stabiliră să se vadă a doua zi, îl conduse împreună cu Alexander. Apoi se întoarseră în bibliotecă. Își dădu seama că el o ținea încă de mână și că aveau degetele împletite. El o conduse spre sofa și o cuprinse cu brațul. Ea își lăsă capul pe umărul lui și închise ochii. Simți cum mâna lui liberă o ștergea blând pe față cu o batistă.

- Dacă aș fi descoperit că era celălalt frate al tău, nu i-aș fi spus.

- Justin? Presupun că și el a suferit. Nimeni nu bea până la moarte doar din plăcere.

- A fost crud cu tine.

- Era doar un băiat. Blanche și Ruby erau doar niște fetițe. Trebuie să iert, Alexander, chiar dacă o fac doar în minte. Dacă unul dintre ei ar fi arătat ca miște și eu aș fi arătat ca ei și aș fi fost sub influența mamei mele, cine știe dacă nu m-aș fi purtat exact la fel ca ei?

El plecă fruntea și o sărută.

- O să merg s-o văd.

Brațul de pe umerii ei o strânse mai tare.

- Pe mama ta?

- Da.

- De ce? Wren, nu e nevoie de asta. Fratele tău te-a sfătuit să n-o faci, și el știe mai bine. De fapt, a fost chiar categoric. Nu ai nevoie să faci asta. Lasă-mă să te duc acasă. Și eu îmi doresc foarte mult să merg. Hai să mergem acasă.

- Știi unde locuiește?

- Nu, oftă el. Dar nu ar trebui să fie greu de aflat.

- Vrei să afli, te rog? Mă duc.

El nu o întrebă din nou de ce, și acesta fu un lucru bun. Pentru că ea nu știa de ce. Numai că trecutul ei ieșise în sfârșit din umbră, începând cu vizita la teatru și continuând cu povestea pe care i-o spusese apoi lui Alexander. Și acum cu asta. Trebuia să termine ceea ce fusese început, dacă nu voia să supureze mereu în interiorul ei. Nu căuta vindecarea. Nu era sigură că era posibilă - așa cum nu era posibilă poate nici pentru Colin, nici pentru surorile ei. Voia doar să își înfrunte amintirile, inclusiv cele care erau îngropate prea adânc ca să poată fi readuse în mintea ei conștientă. Asta era totul. Acesta era motivul.

- Wren. El o cuprinse cu amândouă brațele. Obrazul lui se odihnea pe creștetul ei. Ce mă fac cu tine? Nu, nu-mi răspunde. Știu ce o să fac cu tine peste o zi sau două. O să merg cu tine în vizită la Lady Hodges.

- Da, răspunse ea. Îți mulțumesc. Și în curând, Alexander. Apoi vreau să merg acasă cu tine.

capitolul 21

Viola plecă a doua zi dimineață, după micul dejun, cu Harry și Abigail. Pentru un timp, toată casa răsună de zarvă, îmbrățișări și sărutări, și chiar câteva lacrimi.

- Auzi, Wren, spuse Harry pe când își lua rămas-bun de la ea. Sper că nu vei ține minte purtarea mea din prima zi în care ne-am cunoscut. Mi se pare că te-am întrebat nepoliticos cine erai și am cerut-o pe mama și am ocărât mobila care se mișca. Și mă îngrozesc când mă gândesc cum trebuie să fi arătat - și cum miroseam.

- Totul e uitat, în afară de bucuria pe care am simțit-o atunci când am realizat cine erai, răspunse ea râzând și netezindu-l pe brațul teafăr. Bucură-te de timpul de odihnă de la țară.

Cumva, se îndoia că avea să se odihnească atât cât sperau mama și sora lui. Era deja întremat și vânos și neliniștit și arăta mult mai sănătos decât arătase cu o săptămână în urmă.

- Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, continuă el, îmbrățișându-o strâns, și pentru că le-ai invitat pe mama și pe Abby aici. Am înțeles că a fost ideea ta să folosești nunta ca pe o tentație în plus. Îți mulțumesc, Wren.

Abby o îmbrățișă și ea.

- Da, îți mulțumim, repetă ea. Era important să vin și eu, pentru binele sărmanei Jessica. Schimbările din viața mea au afectat-o foarte mult. Și acum am putut să petrec câteva zile aici și să-i explic că m-am împăcat cu toate, că nu sunt un personaj tragic pentru care să-și sacrifice propriile speranțe și fericirea. A fost mai ușor să o conving personal și nu doar prin scrisori. Și a fost minunat să îi văd pe toți din nou și să te cunosc pe tine. Cred că ești perfectă pentru Alex. Oricum, ești aproape

la fel de înaltă ca el, râse ea. Îți mulțumesc, Wren, pentru tot.

Viola îi luă una dintre mâini în mâinile ei.

- Îți mulțumesc că l-ai îngrijit pe fiul meu cu atâta devotament. Îți mulțumesc pentru că i-ai oferit lui Abby prilejul de a petrece timp cu Jessica. În multe privințe, sunt mai degrabă surori decât verișoare, și evenimentele din ultimul an au fost dificile pentru ele. Și îți mulțumesc, Wren, pentru... prietenia ta. Simt că am găsit o prietenă în tine, și acesta nu este un lucru pe care să-l spun multor persoane. Curajul tău liniștit m-a inspirat.

- Acesta e unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care mi l-ar putea spune cineva, îi răspunse Wren. Și te rog să afli că și eu sunt foarte fericită că te pot numi prietena mea. Bucură-te de timpul pe care îl vei petrece cu Harry, fie că va fi vorba de o lună, fie că vor fi două. Eu îți voi scrie, și sper să te văd din nou în curând.

- La fel și eu. Și se îmbrățișară una pe cealaltă în mijlocul zgomotului și al agitației generale.

Wren observă că Harry îl îmbrățișase și pe Alexander, și acum îl bătea pe spate. Îl auzi chiar spunându-i:

- Nu mi-e ciudă pe tine, Alex, chiar dacă știu că tu aproape că o crezi. Când te-am văzut plecând spre Camera Lorzilor, m-am gândit cât de îngrozitor ar fi fost să fiu eu în locul tău. Prefer să merg pe un câmp de luptă în fiecare zi a săptămânii.

Apoi toată lumea se mută pe trotuar și Alexander le ajută pe doamne să urce în trăsura care le aștepta, în timp ce Harry se cățara după ele. După două minute, trăsura dispăru pe South Audley Street, iar cei care rămăseseră se uitară în urma ei.

- Viola s-a schimbat, remarcă soacra lui Wren. Eu am ținut întotdeauna foarte mult la ea. Era atât de elegantă, și demnă, și grațioasă, și la fel e și acum, dar era și oarecum trufașă. Acum mi se pare mai afectuoasă.

- Cred că trufia se trăgea de la căsătoria ei jalnică, mamă, observă Elizabeth. Nu ai pierdut nimic pentru că nu l-ai cunoscut pe vărul Humphrey, Wren.

- Mie îmi place foarte mult de ea, spuse Wren în timp ce se înapoiau în casă. Și Abigail e foarte dulce. E foarte matură pentru vârsta ei.

- Pariez că Harry o să se întoarcă în Peninsula până să treacă cele două luni, dacă o să poată să își impună voința, adăugă Alexander. Mi-a spus că viața de ofițer i se potrivește mai bine decât viața de conte. Poate că e într-adevăr convins de asta.

- Wren, începu Elizabeth, trecându-și brațul pe sub brațul ei în timp ce urcau scările, lordul Hodges este fratele tău?

Alexander îi povestise mamei și surorii lui despre relație.

- Da, confirmă Wren. Colin avea șase ani când am părăsit casa. Îl adoram. I s-a spus că murisem.

Soacra ei, care venea în urmă la brațul lui Alexander, inspiră adânc, dar nu spuse nimic.

- Ieri, el a fost mult mai șocat decât mine, continuă Wren. Șocul meu cel mai mare a fost să aflu că el e lordul Hodges. Când am părăsit casa, tata trăia. Și la fel și fratele meu mai mare.

- Oh, rosti Elizabeth.

- O să mă duc să o văd, încheie ea pe când intrau în salon.

- Pe Lady Hodges? Soacra ei părea șocată. Oh, draga mea. Te duci cu fratele tău?

- Nu. El nu are nimic de-a face cu ea și m-a sfătuit cu tărie să stau departe de ea.

- Dar te duci oricum? Wren, e înțelept?

Elizabeth îi lăsă brațul și se așezară.

- Eu înțeleg de ce trebuie să meargă, mamă, spuse ea. Nu îți cunosc povestea, Wren, dar pot să-mi imaginez o parte din ea, pentru că știu câte ceva despre... Dar e mama ta, și cu cât spun mai puțin, cu atât mai bine.

Da, bineînțeles, trebuie să mergi și îți aplaud curajul. Alex merge cu tine?

- Împotriva voinței mele, zise el, uitându-se încrunțat de la una la cealaltă. Nu se așezase. Probabil că este vorba de logica feminină. Pentru mine și pentru Hodges, e o nebunie. Și eu *cunosc* povestea lui Wren, Lizzie - sau o parte din ea, oricum. Da, mă duc cu ea. Mâine-dimineață, dacă doamna e acasă. Și apoi o să pierd restul sesiunii parlamentare. O să duc pe Wren acasă. Nu, greșit. Wren și cu mine vom merge împreună acasă. La Brambledean.

- Cu binecuvântarea mea, interveni mama lui. Și *acasă* e cuvântul corect. Wren o va transforma în casa ta, Alexander.

- Acum vă rog să mă scuzați, spuse Alexander, pentru că am ceva de rezolvat.

Iar Wren îl conduse până la ușă.

Lady Hodges locuia în Curzon Street, cu fiica ei cea mai mare și cu ginerele, într-o casă care îi aparținea fiului ei, deși acesta nu locuia acolo. Nu ieșea prea mult, și când ieșea se ducea într-un loc în care să poată fi văzută dar nu expusă luminii solare sau altui fel de lumină - și în care să stea puțin mai departe de ceilalți, așa cum se întâmplase la teatru. Acasă, ocupa camerele în care perdelele acopereau permanent ferestrele și lumânările, deși multe, erau aranjate cu măiestrie, ca să ofere impresia de căldură și strălucire și să scânteieze pe bijuterii, fără să o lumineze pe doamnă. Era înconjurată de tineri frumoși pe care îi atrăgeau cu daruri din belșug și cu faima frumuseții ei, care persistase mai bine de treizeci de ani și devenise o legendă. Fiica ei mai mare era încă încântătoare, chiar dacă avea treizeci și cinci de ani, și rămăsese alături de ea, deși ceilalți o părăsiseră din diferite motive, iar fiul cel mare o părăsise pentru că murise. Ei îi plăcea să o aibă pe Blanche lângă ea, pentru ca oamenii să o lingusească, crezând că erau surori.

Vanitatea ei nu avea limite. Când se uita în oglindă – și o făcea doar după ce petrecea două ore din zi în mâinile unei mici armate de cameriste, și peruchieri, și stilisti, și manichiuriste, și artiști în cosmetică – vedea fata de șaptesprezece ani care cucerise cândva lumea bună printr-un succes răsunător. Captivase o duzină de domni, poate chiar mai mulți, iar cei mai însemnați fuseseră un duce căsătorit, care îi oferise deplină libertate de acțiune și bogății nemăsurate, și un baron bogat și chipeș, care îi oferise căsătoria. Îl alesese pe ultimul, regretând doar faptul că nu putea schimba rangurile celor doi. I-ar fi plăcut să fie ducesă.

Pe când se afla la mijlocul procesului de înfrumusețare, un lacheu bătu la ușa budoarului și murmură un mesaj uneia dintre cameriste, care o informă pe milady că veniseră contele și contesa de Riverdale, și voiau să îi prezinte omagiile lor.

Ea fu surprinsă. De fapt, era uimită și deloc mulțumită. Era ultimul lucru la care se așteptase. Auzise – cine nu auzise – despre femeia urâtă, cu fața purpurie, cu care fusese silit să se căsătorească bietul conte de Riverdale, pentru că buzunarele i se aflau într-o stare tristă, iar ea era fabulos de bogată. O privise curioasă pe femeia aceasta când o văzuse în loja din fața lojei ei de la teatru, așa cum făcuse fără îndoială toată lumea. Și la început se întrebuse, cu un fior de dezamăgire, de ce rapoartele referitoare la femeia aceea fusese atât de incorecte.

Apoi, în timpul pauzei, văzuse toată fața contesei. Blanche o văzuse și ea. Și Lady Hodges se simțise foarte prost. Pentru că fața femeii era într-adevăr purpurie – în partea stângă. Și semăna cu... Dar preferă să nu vadă asemănarea, care era fără îndoială imaginară, oricum.

Însă în noaptea aceea, după ce se întinse în pat, amintirile se treziră la viață. Lordul Riverdale se căsătorise cu domnișoara Wren Heyden, moștenitoarea averii Heyden și a atelierelor lor de sticlărie. Megan făcuse de răs familia o dată, angajându-se ca doamnă de companie

a unei invalide - doamna Heyden, soția unui om foarte bogat. Oricum, credea că numele omului era Heyden. Femeia murise după câțiva ani. Și dacă...?

Și dacă bănuia cineva că hidoasa și urâta contesă de Riverdale ieșise din trupul ei, ca pedeapsă pentru că îl criticase amar și vociferase împotriva lui Hodges, care o împovărase cu altă sarcină și pentru că încercase tot ce îi stătea în puteri ca să avorteze?

Primul ei instinct fu să nu o primească. Dar dacă respingerea îi înclina mai tare și îi făcea să vorbească despre ea? Cu siguranță că femeia aceea nu se aștepta să fie primită cu brațele deschise și sărutări, nu-i așa? Venise să-i facă necazuri? Era într-adevăr Rowena? Oare ștearsa și umflata de Megan reușise să prindă în mreje un soț bogat? Și o păstrase pe Rowena, și îi schimbase chiar și numele? Ce fel de nume era *Wren*? Oare Megan mai trăia? Lady Hodges nu o mai văzuse și nu mai auzise nimic despre ea din noaptea în care demarase în trombă cu Rowena, debordând de virtuoasă indignare, cu o zi înainte de a duce copilul la azil, unde îi era locul încă de la naștere.

- Să fie conduși în salonul roz și informați că voi coborî direct acolo.

Se afla de-abia la mijlocul operației de înfrumusețare, dar îi putea lăsa să aștepte. Nu avea de gând să grăbească pe nimeni. Asta era cea mai importantă parte a zilei pentru ea.

- Iar Sir Nelson și Lady Elwood să fie instruiți să se pregătească și să mă însoțească. La fel și domnul Wragley și domnul Tobin, de îndată ce sosesc.

Se așezară unul lângă altul în tăcere, iar Alexander îi atinse ușor încheietura, în timp ce ea își încleșta mâinile în poală. *Wren* nu întoarse capul să se uite la el. Își concentra toate gândurile, așa cum făcea atunci când se ocupa de ceva legat de afacerea ei. Nu avea de gând să își permită să îl lase să îi distragă atenția.

Pentru că Alexander îi *distrăgea* atenția - așa cum stătea acolo, susținând-o și dezaproband-o în tăcere. Nu, nu acesta era cuvântul corect. *Suferind* ar fi fost mai exact - suferind în tăcere. Știa că el se temea pentru ea și își dorea cu toată ființa să o protejeze, ca să nu fie rănită. Știa și că el nu avea să intervină, că avea s-o lase să facă ceea ce trebuia, că avea s-o susțină orice s-ar fi întâmplat.

Era înduioșător. Îi încălzea inima. Dar îi *distrăgea* atenția.

I se părea că pășiseră pe o scenă. Camera era în penumbră - așa cum fusese propria ei cameră, atunci când chemase trei domni de pe lista ei de potențiali soți. Dar pentru că perdelele erau trandafirii, camera era la fel, luminată de multe lumânări așezate într-un candelabru auriu și în suporturi de perete. În cameră mai erau și câteva scaune, în afară de canapeaua spre care fuseseră conduși de majordom, dar unul dintre scaune era depărtat de celelalte. Wren se gândi că semăna exact cu un tron. Era tapițat luxos, cu catifea de culoare trandafirie, dar brațele, spătarul și picioarele erau sculptate cu măiestrie și aurite, iar picioarele erau mai înalte decât ale scaunelor din jur. Două trepte joase îmbrăcate în catifea se aflau în fața lui. Era de-a dreptul extraordinar. Cumva, lumina strălucea pe aurării, dar scaunul însuși rămânea în umbră. Totul părea nefiresc de familiar, deși Wren nu își dădea seama cum era posibil, fiindcă își petrecuse majoritatea copilăriei în camera ei. Așa că nu știa cum se putea.

De o duzină de ori, îi trecu prin cap că mama ei juca un joc cu ei, că avea de gând poate să îi lase acolo toată ziua. De câteva ori fu cât pe ce să se ridice în picioare și să sugereze să se întoarcă acasă. De fiecare dată se străduise să se concentreze din nou.

Alexander nu spunea nici o vorbă, Dumnezeu să-l binecuvânteze pentru asta, deși degetele lui îi mângâiau uneori încheietura, ușurel.

Și apoi ușa se deschise și cinci oameni intrară în cameră - cea mai tânără dintre cele două doamne care fusese în loja din fața lor la teatru, despre care Wren știa acum că era Blanche; bărbatul care fusese cu ea acolo, probabil soțul ei; doi domni foarte tineri, care erau chipeși și aproape prea frumoși pentru niște bărbați; și... mama ei.

Alexander se ridică în picioare și se înclină țeapăn. Wren rămase așezată și privi pe rând cele trei personaje principale. Blanche nu se schimbase mult, cu excepția faptului că își arăta vârsta. Era înaltă, zveltă, blondă și foarte drăguță. Soțul ei era și el chipeș, deși avea tenul roșu și ușor puhav al unui om care băuse mult, prea mult timp. Mama ei... Ei bine, avea silueta subțirică a unei fete, deși era evident că purta un corset bine strâns. Rochia ei de muselină albă era înzorzonată cu pliseuri și volane, și avea mâneci lungi și diafane și văluri de dantelă care îi acopereau mâinile până la vârful degetelor. Pe degetele acelea, cu unghii lungi și vopsite, străluceau și scânteiau inele. Un șal alb din dantelă era drapat cu măiestrie ca să-i acopere pieptul și gâtul. Părul îi era blond și aranjat tinerește, cu multă artă, în creștetul capului, cu câteva bucle care îi fluturau pe gât și pe tâmpile. Era fără îndoială o perucă. Tenul ei era delicat și palid, ochii mari și neprihăniți, mărginiți de gene lungi, cu câteva nuanțe mai întunecate decât părul, și la fel de artificiale. Buzele îi erau bosumflate și trandafirii.

În lumina slabă și trandafirie din cameră, părea tânără, și delicată, și frumoasă, și atât de ireală încât... Ah, da, cuvintele rostite de Jessica îi reveniră în minte. O femeie trecută de cincizeci și cinci de ani nu trebuia să arate ca o fată care își făcea debutul în lumea bună.

Întregul spectacol era extraordinar. Cei cinci intrară în cameră fără nici un cuvânt, iar cei doi domni frumoși oferiră câte o mână și o ajutoră pe Lady Hodges să urce pe tron; apoi, unul dintre ei luă un evantai din pene trandafirii de pe o masă de lângă ea și îl înmână celui

de-al doilea, care începu să îl fluture în fața ei. Între timp, Sir Nelson Elwood o ajuta pe Blanche să se așeze pe unul dintre scaunele mult mai joase.

- Lord și Lady Riverdale, începu Lady Hodges cu o voce dulce și tinerească, care îi transmise imediat lui Wren fiori de amintiri pe șira spinării, am înțeles că trebuie să vă feliciti. Este mereu o plăcere să privești iubirea celor tineri.

Alexander se așeză din nou.

- Mulțumesc, mamă, răspunse Wren.

Doamna făcu un gest elegant și bărbatul care ținea evantaiul îl lăsă mai jos.

- Ah, spuse ea, deci tu ești, Rowena. Arăți puțin mai bine. E un lucru bun totuși că ți s-a lăsat o avere. Îți doresc să fii fericită în căsătorie.

- Mulțumesc, repetă Wren.

- Și ce pot face pentru tine, continuă mama ei, în afară de a-ți adresa urările mele de bine?

- Nimic, răspunse Wren. Și chiar și urările tale de bine sunt inutile. Am venit pentru că trebuia să vin, pentru că trebuia să mă mai uit o dată la tine ca adult care a învățat să-și prețuiască propria persoană. Trebuia să înfrunt întunecimea unei copilării pe care nici un copil nu ar trebui s-o îndure, o copilărie în care nimeni nu mi-a oferit nici un dram de iubire, cu excepția fratelui meu mai mic, cu care m-am întâlnit ieri, spre marea bucurie a ambelor părți. Cruzimea faptului că i-ai spus că am murit a fost depășită doar de cruzimea prelungită față de o fetiță care, fără nici o vină, se născuse cu o pată pe față. Voiam să te privesc în ochi și să îți spun că ai pierdut atât de multe bucurii pe care le-ai fi putut avea în viață, pentru că ți-ai pus încrederea în adorarea propriei persoane și a frumuseții fizice, care nu durează niciodată, cel puțin nu în înflorirea ei tinerească. Ai refuzat toată dragostea și confortul de care te-ai fi putut bucura, alături de familia ta și de ceilalți. Tot ce mi-am dorit vreodată era să iubesc și să fiu iubită. Nu te urăsc.

Am suferit destul și probabil că nu voi scăpa niciodată de efectele lucrurilor care mi s-au întâmplat. Nu voi adăuga ura la această povară, și voi încerca din toate puterile, tot restul vieții, să scap de ea. Însă îmi pare rău pentru tine, pentru că se poate ca tu să nu fi fost în stare să îți schimbi caracterul, așa cum eu nu pot să-mi schimb semnul din naștere de pe față.

Degetele lui Alexander erau din nou pe încheietura ei.

- Draga mea Rowena. Mama ei luase evantaiul în propria mână și își făcea din nou vânt. Te-am păstrat și te-am îngrijit zece ani lungi, timp în care ai fost îngrozitoare la privit, și toată lumea mă implora să te trimit undeva unde numai cei bine plătiți ar fi fost obligați să te privească. E destul de greu să te privesc și acum - și îmi pare rău pentru lordul Riverdale - dar poate că tu nu îți amintești cum arătai atunci. Se pare că Megan a luat asupra ei crucea de a te îngriji, și l-a convins pe bătrânul acela, fără îndoială afectat încă de moartea soției lui, să se căsătorească cu ea și să ia asupra lui povara creșterii tale. Presupun că este moartă acum? Biata Megan. Dar tu ești bogată și ai putut să-ți cumperi un soț și chiar un titlu. Te felicit din nou. Ar trebui să-mi mulțumești, nu să îmi umpli urechile de mustrări. Domnule Wragley, sărurile mele, te rog.

Unul dintre tineri luă sărurile de pe masă și i le înmână.

- Blanche, spuse Wren, îndreptându-și atenția spre sora ei, nu te-am cunoscut niciodată bine. Nu mi s-a oferit ocazia. Aș fi fericită să te cunosc ca soră, dacă ai vrea.

Blanche o privi rece și disprețuitor.

- Nu, mulțumesc, răspunse ea, și soțul ei, care nu fusese prezentat, îi puse mâna pe umăr.

Wren se ridică în picioare.

- Asta e tot, încheie ea. Nu te voi mai deranja, mamă. Și nu îți voi expune în mod deliberat secretul urâcios,

deși cred că se va afla în curând că sunt sora lordului Hodges. Eu și Colin ne iubeam foarte mult încă din copilărie. Ne vom iubi din nou acum și pe viitor.

Alexander era în picioare lângă ea și vorbi acum, pentru prima dată după o oră și mai bine.

- Vă mulțumesc că ne-ați primit, doamnă. Era important pentru soția mea să vă vadă și să vă vorbească din nou. Cred că acum va fi mai fericită. Și fericirea ei e importantă pentru mine. Mai importantă decât orice altceva din viață, de fapt. Cu siguranță că nu m-am căsătorit cu ea pentru banii ei. Vedeți, eu o iubesc. Cu asta, se întoarse și îi oferi brațul soției lui. Wren?

O conduse afară din cameră și pe scările care coborau în hol. Un lacheu le deschise ușa. Fără îndoială că ar fi ieșit din casă fără să mai rostească nici un cuvânt, dacă cineva nu ar fi strigat numele lui Wren. Se întoarseră. Cei doi tineri alergau după ei. Nu vorbiră din nou până nu ajunseră și ei în hol.

- Ai supărat-o pe Lady Hodges, spuse unul dintre ei.

- Urâtenia o supără, explică celălalt.

- Și când e supărată, și noi suntem supărați, adăugă primul.

Era rândul celui de-al doilea.

- Dorința noastră clară este să stai departe de ea pe viitor.

- Noi și ceilalți prieteni devotați avem grijă ca dorințele ei să fie îndeplinite întotdeauna, spuse primul tânăr. Și ar fi spre propriul tău bine, Lady Riverdale, să păstrezi tăcerea asupra relațiilor tale cu...

Nu mai apucă să termine. Nici celălalt nu mai apucă să rostească următoarea remarcă. Totul se întâmplă atât de repede, că Wren nu avu timp nici să clipească. Mai întâi, vorbitorul curent fu apucat de guler, apoi celălalt, și amândoi fură duși pe sus până ajunseră la perete. Acum stăteau în aer, cu spatele la perete, cu picioarele încălțate cu cizme elegante de-abia atingând dalele, cu fețele tot mai albastre.

- Wren, spuse Alexander pe un ton plăcut, du-te afară, iubirea mea, și așteaptă-mă în trăsură.

Dar ea rămase și îi privi uluită. El nu părea să fi irosit multă energie sau putere, și vocea îi era foarte egală. Se uită pe rând la cei doi tineri pe care îi ținea lipiți de zid.

- Nu-mi place să vă aud rostind numele soției mele, spuse el pe un ton calm, dar curios de amenințător. Nu îmi amintesc să vă fi permis să vă adresați ei în mod direct. Nu îmi amintesc nici ca Excelența Sa să vă fi oferit o asemenea permisiune. Și o asemenea permisiune nici nu există. Numele soției mele nu va mai ieși de pe buzele voastre într-un loc în care să îl pot auzi. Nu veți mai profera *niciodată* avertizări sau amenințări la adresa ei. Nu veți oferi nici o opinie despre ea în public. Dacă o mai întâlniți vreodată, veți coborî privirea și veți închide gura. Dacă veți primi ordine contrarii și le veți asculta, o veți face cu riscul vieții. Și puteți transmite acest mesaj și restului admiratorilor, ca să mă scutiți de plictiseala de a-l repeta. Ați înțeles?

Picioarele și mâinile se bălăbăneau. Ochii ieșeau din cap. Nici unul dintre ei nu părea capabil să se elibereze de mâna care îl ținea. Și nici nu păreau în stare să-și tragă răsuflarea.

- Nu a fost o întrebare retorică, spuse Alexander când văzu că nu se auzea nici un răspuns. Cere un răspuns.

- Da, chițcăi primul gentleman.

- Am înțeles, scheună al doilea în același timp.

Alexander desfăcu pumnii și îi lăsă să cadă. Se prăvăliră amândoi pe dușumea, apoi se ridicară cu stângăcie și fugiră fără nici o eleganță pe scări în sus. Alexander își scutură palmele una de alta, de parcă s-ar fi murdărit. Se întoarse și se uită spre lacheu, care ținea încă ușa deschisă, cu gura căscată. Dădu cu ochii de Wren.

- Ah, zise el, soția mea mereu ascultătoare. Haide! Cred că am terminat aici.

Ea îl luă de braț fără nici un cuvânt.

capitolul 22

Înainte de a se urca în trăsură după soția lui, Alexander îi spuse vizitiului să meargă înainte până i se spunea să oprească.

Ea stătea într-o poziție rigidă și corectă în partea ei de banchetă, cu fața întoarsă ușor spre geam. Îl luase prin surprindere în timpul vizitei. Se așteptase să îi pună întrebări mamei ei, să încerce să înțeleagă *motivele* pentru care se purtase așa și felul în care fusese tratată. Se așteptase să pledeze pentru un fel de împăcare, pentru un semn care să arate că mama ei avea sentimente materne până la urmă, și că simțea unele remușcări. Se așteptase la emoții, lacrimi, dramă – o *cât de mică* izbucnire de pasiune și durere.

În schimb, ea fusese magnifică. Și el înțelesese de ce mersese ea acolo, în ciuda sfatului său și al fratelui ei. „Am venit pentru că trebuia să vin, pentru că trebuia să mă mai uit o dată la tine ca adult care a învățat să-și prețuiască propria persoană. Trebuia să înfrunt întunecimea unei copilării pe care nici un copil nu ar trebui s-o îndure... Voiam să te privesc în ochi și să îți spun că ai pierdut atât de multe bucurii pe care le-ai fi putut avea în viață... Nu te urăsc... Însă îmi pare rău pentru tine, pentru că se poate ca tu să nu fi fost în stare să îți schimbi caracterul, așa cum eu nu pot să-mi schimb semnul din naștere de pe față.“

Dar nu putea ignora faptul că femeia aceea, cu înfățișarea ei ciudat și înfricoșător de tinerească și vocea de fetiță era mama lui Wren.

Îi luă mâna fără mănușă în mâna lui. La început păru rece și fără viață. Dar se cuibări aproape imediat în mâna lui, în timp ce trăsură se hurduca ușor și se punea în mișcare.

– Îți mulțumesc, spuse ea. Cum ai reușit să faci asta? Erau doi.

- Au fost o mare dezamăgire. Îmi doream foarte mult o bătaie, dar nu au făcut decât să-și legene picioarele.

- E... dureros să ți se spună că ești îngrozitoare la privit, deși înfățișarea ta a suferit o ușoară îmbunătățire, și chiar dacă disprețuiești persoana care rostește asemenea cuvinte.

- Dar e mama ta.

- Da. Ea închise ochii câteva momente și se lăsă ușor spre el, până când li se atinseră umerii. Când aud cuvântul *mamă*, îmi apare în minte o imagine - mama *ta*, mătușa ta Lilian, verișoara Louise, Anna. Dar nu ai cum să silești o femeie să se potrivească cu această imagine doar pentru a născut un copil, nu? Mama mea este... E ceva în neregulă cu ea, Alexander? Oare chiar nu-și poate schimba personalitatea sau *comportamentul*? Sau poate? Nu. Nu-mi răspunde. Își strecură mâna sub brațul lui și se mută mai aproape. Nu contează. Am venit aici ca să mă eliberez de ea în sfârșit. Bineînțeles că nu sunt destul de naivă ca să cred că va fi atât de simplu, dar vizita aceasta a fost un pas important și l-am făcut. Nu o să mă mai gândesc la ea. Ea este așa cum este. Și Blanche e așa cum e. Cu asta, oftă profund. Alexander, ce povară m-am dovedit pentru tine.

- Nu am regretat nici un moment, spuse el și își dădu seama că era aproape adevărat.

- Îți mulțumesc, continuă ea după o scurtă tăcere. Îți mulțumesc că i-ai spus că fericirea mea e importantă pentru mine.

- Este.

- Și îți mulțumesc pentru că i-ai spus că mă iubești.

- Te iubesc.

- Știu. Ea își răsuci mâna până li se împletiră degetele. Îți mulțumesc.

Dar nu știa. Nu știa că atunci când rostise aceste cuvinte, ceva se întâmplase cu el. Bineînțeles că orice mascul puternic și sănătos ar fi spus același lucru în împrejurările respective. Dar adevărul era că aceste cuvinte

nu ieșiseră din mintea lui, ca celelalte. Veniseră de altundeva, dintr-o parte inconștientă, și îl izbiseră cu adevărul lor, ca o lovitură de ciocan în moalele capului. O iubea. Nu o iubea doar, o iubea *cu adevărat*. Orice naiba ar fi însemnat asta.

Ea se gândea bineînțeles că el vorbise despre afecțiune, și avea dreptate. Dar nu era *doar* afecțiune. El nu era deosebit de priceput cu vorbele, cu excepția celor practice, din viața de zi cu zi. Putea să țină un discurs coerent, chiar convingător, în Camera Lorzilor, fără să trebuiască să i-l scrie un secretar. Dar nu avea cuvintele care să explice, chiar pentru el însuși, sentimentele nou descoperite față de soția lui. *Iubirea* le cuprindea pe toate, dar era jalnic de insuficientă.

Bănuia că vorbele îi izvorâseră direct din inimă, dar inima nu se pricepea să vorbească. Numai să simtă. Era bărbat, pentru numele lui Dumnezeu. Nu era obișnuit să își analizeze sentimentele. Și dacă se străduia în continuare, sigur se alegea cu o durere de cap.

– Îți mulțumesc, repetă ea în tăcerea care se așternuse între ei. Inima mi-e plină, dar nu mă pot gândi decât la aceste două cuvinte. Pot fi aproape fără nici un sens, sau foarte puternice. Eu aș vrea să fie puternice.

La fel ca și declarația lui formată tot din două cuvinte: *te iubesc*.

– Mergem acasă, spuse el. Măine.

Ea se întoarse cu fața spre el și zâmbi.

– La pace și liniște și provocarea tuturor lucrurilor care ne așteaptă să le facem.

– Da. La noua noastră viață împreună. Vom face un cămin din Brambledean, Wren, și un domeniu prosper, și până la urmă vom avea un parc frumos amenajat, în care vor fi angajați mulți oameni, și o casă cu personal complet, demn de grandoarea ei. Dar mai mult decât orice, va fi un *cămin*. Al nostru. Și al copiilor noștri, dacă suntem norocoși.

– Sună minunat. Sună divin. Măine?

- Măine. Se aplecă înainte și bătu în panou, ca să avertizeze vizitiul să întoarcă spre South Audley Street. Nu știa unde ajunseseră de când ieșiseră din Curzon Street. Nu fusese atent la asta.

- Parlamentul e încă în sesiune, spuse ea.

- Nu mă deranjează să pierd... începu el, dar ea îl întrerupse.

- Nu. M-am tot gândit la asta, Alexander. E datoria ta să rămâi, și datoria a fost întotdeauna importantă pentru tine. E un lucru care mi-a plăcut întotdeauna la tine și pe care l-am admirat - că te simți vinovat pentru că ai lipsit doar câteva zile, după ce ne-am întâlnit din nou. Căsătoria nu schimbă trăsăturile principale ale unei persoane, doar întărește ceea ce era deja acolo.

- Aș prefera să te duc acasă mâine. Am o datorie și față de tine.

- Iar eu vreau să îl văd mai mult pe Colin. Mult mai mult. Avem douăzeci de ani de recuperat. Vreau să știu totul despre el. Vreau ca și el să știe totul despre mine. E fratele meu.

El oftă, dar nu spuse nimic.

- De-abia o cunosc pe mătușa ta Lilian, și pe unchiul Richard, pe Sidney, pe Susan sau pe Alvin. Mi-au plăcut atunci când i-am cunoscut în ziua nunții noastre, și aș vrea să-i văd mai des. Vreau să petrec un timp cu verișoara Eugenia, contesa văduvă. Vreau să aud povești din lungă ei viață. Vreau să o văd mai des pe verișoara Matilda, care o enervează pe mama ei pentru că se agită atâta pe lângă ea și pentru că o iubește prea mult. Aproape că nu îi cunosc pe verișoara Mildred și pe Thomas. Vreau să aflu mai multe despre băieții lor, care sunt încă la școală și par să fie o ceată de obrăznicături. Vreau să îi cunosc mai bine pe verișoara Louise și pe Avery. Și pe Anna, și pe bebeluș. Vreau să știu cum o mai duce Jessica, acum că a văzut-o din nou pe Abby. Și vreau să le cunosc mai bine pe mama ta și pe Lizzie. Este vorba despre singura

mamă și singura soră pe care le voi cunoaște vreodată, și am de gând să le prețuiesc.

El râse încet.

- Toate astea ca să mă convingi să îmi fac datoria și să iau parte la dezbaterile din Camera Lorzilor până la sfârșitul sesiunii?

- Ei bine, și de asta. Dar și din celelalte cauze. Am trăit douăzeci de ani într-un cocon bine căptușit și confortabil, după ce am supraviețuit primii zece ani din viață într-o celulă. Acum am făcut câțiva pași de încercare în lume, și trebuie să mai fac câțiva în plus înainte de a mă retrage în pacea și liniștea de la Brambledean. Dacă mă întorc acum acasă, Alexander, s-ar putea să nu mai plec niciodată.

- Credeam că asta îți dorești.

- Mi-am dorit-o. Dar în ultimul timp am învățat ceva despre mine. E ceva ce obișnuia să-mi spună mereu unchiul Reggie. Sunt încăpățânată ca un catâr. Am refuzat cu încăpățânare să înfrunt lumea cât timp a trăit el. Acum refuz cu încăpățânare să nu o înfrunt.

- Ah. Deci m-am căsătorit cu o femeie încăpățânată, nu? Sună ca o provocare. Data viitoare îmi vei spune că vrei să iei parte la un mare bal din lumea bună.

Se așternu tăcerea. Dar tăcerea poate avea calitățile ei. Nu toate tăcerile sunt la fel. Trăsura se opri legănându-se în față la Westcott House. Unul dintre cai furnăi și bătu din copită. Doi oameni vorbeau unul cu celălalt pe stradă. Un câine lătra undeva. În interiorul trăsurii era tăcere.

- Da, spuse ea.

Famiile Westcott și Radley fuseseră invitate la ceai la Westcott House, împreună cu lordul Hodges. Masa din salon fusese pregătită cu cele mai bune porțelanuri și încărcată cu o somptuoasă varietate de tartine, și brișe, și prăjituri.

- Pare o întâlnire de familie, Althea, spuse verișoara Matilda după ce se așezaseră cu toții și își potoliseră foamea. Lady Josephine Archer, care scăpase de camera copiilor din cauza unui cor de voci care protestaseră, trecea de la unul la altul, săltată pe genunchi, mângâiată și legănată în brațe și ridicată deasupra capului.

- Nu ne putem aduna doar ca să sărbătorim faptul că avem o familie? ripostă soacra lui Wren. Nu putem da o masă de bun venit în familie pentru lordul Hodges? Dar ai dreptate, Matilda. V-am invitat pe toți nu doar pentru a sărbători. Trebuie să plănuim un bal prin care să o prezentăm pe Wren în societate.

Toate privirile se întoarseră spre Wren. Colin, așezat alături de ea, ridică din sprâncene și îi rânji.

- Am spus asta de la început, afirmă Matilda. E contesă de Riverdale, o poziție de mare prestigiu. Dar am fost informată că e o pustnică, și că Alexander a ales să-i cânte în strună.

- Să îi respecte deciziile, Matilda, spuse aspru mama ei, așa cum face orice soț demn de acest nume. E limpede însă că Wren s-a răzgândit.

- Și eu, și mama suntem încântate, zise Elizabeth.

- Și la fel sunt și eu, adăugă mătușa Lilian. Ce rost are să ai un conte și o contesă în familie, dacă nu ai nici o ocazie publică în care să îi arăți prietenilor și rudelor? Ochii ei scânteiară în timp ce se uita la Wren și la Alexander, și toată lumea izbucni în râs.

- Exact asta cred și eu, confirmă unchiul Richard.

- Dansezi, Wren? întrebă verișoara Mildred. Dacă nu, trebuie să repeți pașii. Cunosoc un maestru de dans care...

- Sper că nu te referi, începuse Avery pe un ton care părea îndurerat, la individul care a fost angajat anul trecut ca să o învețe pe Anna să danseze, mătușă?

- Ba da, la domnul Robertson.

- Dacă nu aș fi intervenit în timp ce încerca să o învețe pe Anna să valseze, continuă el, cred că i-ar mai

fi spus și în ziua de azi cum să își așeze mâna stângă pe umărul lui, cu toate degetele întinse într-un fel anume, și cum să-și țină capul într-un unghi anume și cu o expresie anume pe față.

- Și dacă Lizzie și Alex nu ar fi demonstrat cum se făcea, adăugă Anna, râzând. Și dacă tu nu ai fi dansat atunci cu mine, Avery, încalcând toate regulile pe care tocmai le predase bietul domn Robertson, ar trebui să recunosc - să-mi fie cu iertare, mătușă Mildred - că oricât de meticuloase ar fi instrucțiunile domnului Robertson, el poate fi totuși foarte intimidant pentru cineva care vrea doar să se bucure de dans, fără să se împiedice sau să își calce partenerul pe picioare. Totuși, probabil că e o idee bună să exersezi diferite dansuri înainte de primul tău bal, Wren. Mătușă Mildred are dreptate în privința asta. Lizzie și Alex te vor ajuta. Să vin și eu cu Avery? Și poate lordul Hodges?

- Oh, și noi, interveni Susan Cole. Putem, Alex? O să fie foarte distractiv. Și îl vom aduce pe Sidney cu noi. Poate că va veni și Lady Jessica, și așa vom avea un număr egal de fete și băieți.

- Cine va cânta? întrebă verișoara Louise. Și vă rog să nu vă uitați la mine. Profesorul nostru de muzică îi spunea întotdeauna mamei că sunt o fată cu două mâini stângi, deși eu am considerat întotdeauna că erau două mâini stângi deosebit de agile. Mildred e mai bună. Iar Matilda e cea mai bună.

- Eu nu am mai exersat de mult, protestă verișoara Matilda. Și nu m-am înțeles niciodată cu valsul. Nu știu nici o melodie potrivită.

- Fratele meu e un pianist talentat, interveni soacra lui Mildred. Putem să te convingem, Richard?

- Dacă nu am încotro, Althea, răspunse el cu amabilitate. Adică dacă Wren simte nevoia câtorva ședințe practice. Până acum nu și-a exprimat nici o părere.

- Ei bine, spuse Wren, am fost învățată să dansez de o guvernantă care era foarte severă și probabil la fel

de meticuloasă în privința detaliilor ca și domnul Robertson despre care vorbeați. Dar asta a fost cândva și nu a inclus valsul. Și am dansat doar cu ea, cu mătușa și cu unchiul meu. Nu existau alți oameni care să formeze setul de dansatori.

- Atunci avem de lucru, afirmă verișoara Matilda. Și unde se va ține balul, Althea?

- Cred că aici, răspuse Alexander. Dacă deschidem ușile dintre salon și sala de muzică, și scoatem majoritatea mobilelor și a covoarelor, putem crea o sală de bal...

- Eu am înțeles, Riverdale, zise Avery, că am fost chemați să plănuim un bal pentru înalta societate, nu o reuniune restrânsă pentru câțiva indivizi. Locul de întâlnire va fi, bineînțeles, sala de bala de la Archer House. Adu-ți aminte că am găzduit un bal pentru Anna, anul trecut, și altul pentru Jessica anul acesta. Cred că suntem pe cale de a deveni experți în găzduirea balurilor, deși nu-mi face nici o plăcere s-o recunosc. Și când spun noi, trebuie să mărturisesc că mă refer în principal la mama mea vitregă, la Anna și la sărmanul și îndelung răbdătorul meu secretar. Draga mea Wren, dacă vrei să te expui în fața lumii bune, trebuie să o faci în stil mare și să inviți pe toți cei care sunt cineva și să îi înghesui într-una dintre cele mai mari săli de bal din Londra și în saloanele publice alăturate și să oferi un spectacol despre care toată lumea să vorbească admirativ a doua zi ca despre o mare aglomerație. Ceva mai prejos de asta nu ar fi demn de curajul tău.

Curaj. Asta era forța care o mâna? Oare cuvântul acesta neînsemnat îi pecetluse soarta? „Data viitoare o să-mi spui că vrei să iei parte la un mare bal din lumea bună“, îi spusese Alexander în trăsură, dorind să facă o glumă. Și ea spusese alt cuvânt neînsemnat - *da*. Îl rostise dintr-o toană, într-o izbucnire de hotărâre încăpățânată de a nu-i permite mamei ei să-i distrugă restul vieții sau să o mai influențeze în vreun fel, de fapt.

Era hotărâtă să mai rămână o vreme în Londra pentru că datoria era importantă pentru soțul ei. Și avea să-i cunoască mai bine familia lui și pe fratele ei Colin cât timp rămânea. Nu avea să mai permită să fie dusă la Brambledean doar pentru că simțea nevoia de a se ascunde și a se vindeca. Avea să meargă acolo când era timpul să meargă. Avea să fie ocupată acolo, și să facă tot ce-i stătea în puteri ca să își cunoască mai bine vecinii, deși prima întâlnire cu unii dintre ei, la ceaiul oferit de Alexander, nu începuse cu dreptul.

Avea să fie cât de normală se putea.

Dar un bal în înalta societate? La Archer House?

Își dădu seama dintr-odată că mâna ei se afla pe masă, în mâna lui Colin, care o strângea cu putere. Alexander, care stătea în capul mesei, o privea cu expresia care îi plăcea cel mai mult – aparent serios, dar zâmbindu-i din privire.

– Poți să alegi reuniunea restrânsă pentru câțiva indivizi pe care a descris-o Netherby, dacă vrei, Wren, îi spuse el. Și dacă cineva are ceva de spus despre curajul tău, trebuie să mi se adreseze mie.

Wren observă că Avery își dusesese monoclul la ochi și acum îl examina pe Alexander prin el, în timp ce Anna râdea și își așeza mâna pe mâna lui.

– Trebuie să recunoști, Avery, că ți-a întors-o, zise Elizabeth cu o voce din care răzbătea râsul.

– Dacă ai avut curajul de a o vizita pe mama noastră, Roe, spuse încet Colin, ca să-l audă doar ea, atunci poți face orice.

– Vreau să valsez, spuse ea adresându-se întregii mese. Și ca să valsezi așa cum trebuie, am auzit, ai nevoie de spațiu. Cred că sala de bal de la Archer House oferă mult mai mult. Vă mulțumesc, Avery și Anna – și verișoară Louise. Eu cu Lizzie și mama vom ajuta la planificare. E potrivit ca o lady să invite un gentleman să danseze cu ea? Știu răspunsul, bineînțeles. Guvernanta

mea ar fi avut palpitații numai auzind o asemenea idee. Dar o s-o fac oricum. Vreau să valsez cu Alexander.

- Ești o femeie cu judecată, Wren, afirmă verișoara Mildred, bătând din palme. Alex e cel mai bun dansator dintre noi - oh, cu posibila excepție a lui Thomas și Avery. Și a domnului Radley și a domnului Sidney Radley, cred, și a domnului Cole. Și poate a lordului Hodges.

- Acum chiar că ai făcut-o de oaie, Mild, zise vărul Thomas în mijlocul râsetelor generale.

Zâmbetul din ochii lui Alexander se adânci și îi cuprinse toată fața, în timp ce se uita în ochii lui Wren.

- O să te învăț. Și da, Wren, vom valsa împreună la balul tău de debut. Insist să fac asta. Din când în când, soțul trebuie să-și reafirme autoritatea.

În următoarele două săptămâni, Wren ar fi fost în elementul ei planificând balul. Însă soacra ei și verișoara Louise preluară bucuroase conducerea, în timp ce domnul Goddard, secretarul lui Avery, făcea tot ce trebuia făcut, în liniște și cu eficiență. Wren se gândea în sinea ei că, dacă avea să renunțe vreodată să lucreze pentru duce, lucru foarte improbabil, avea să-i ofere o slujbă la Staffordshire.

Între timp, nu rămase cu mâinile încrucișate. Trebuia să facă o vizită la modistă împreună cu Elizabeth, pentru că cele câteva rochii de seară pe care le adusese cu ea, considerându-le potrivite pentru orice eveniment, ieșiseră acum din schemă. Și dacă trebuia să-și facă o rochie nouă, atunci trebuia să facă rost și de toate celelalte - jupoane, corset, pantofi, ciorapi de mătase, mănuși, un evantai și o panglică de pus pe frunte cu pietre prețioase și pene, deși nu era deloc sigură că avea să poarte acest ultim articol.

Trebuia să cunoască mai bine două familii. Așa că îi vizită pe toți, de obicei însoțită de Elizabeth. Se plimbă prin Hyde Park cu diverse combinații de rude. Îi scrisese Violet. Scrise chiar o scrisoare de prezentare pentru

Camille și Joel. În ea spunea că spera să meargă în curând la Bath cu Alexander, ca să îi cunoască pe ei, pe fiicele lor și pe bebeluș, în viitorul apropiat.

Colin veni în casa ei aproape zilnic. Uneori stăteau în bibliotecă, doar ei doi, vorbind despre toți anii pierduți, cunoscându-se, simțindu-se ca un frate și o soră. Uneori el stătea cu ea în salon sau în sufragerie cu Alexander și soacra ei și Elizabeth. O dată o luă la plimbare în Hyde Park în cabrioleta lui, deși evită zonele în care se puteau întâlni cu grupurile numeroase. Și o săruta întotdeauna pe obrazul stâng la despărțire, ca să se facă bine, în timp ce râdeau amândoi.

În timpul unei convorbiri particulare din bibliotecă, ea abordă un subiect pe care îl discutase cu Alexander în noaptea precedentă.

- Colin, mi-ai spus că locuiești în Londra tot anul. Presupun că asta înseamnă că nu te simți în stare să te întorci acasă, la Roxingly, deși e al tău acum. Nu ai vrea să mergi la Withington House, în Wiltshire? E la doar treisprezece kilometri de Brambledean. Mă gândeam să îl vând, dar țin prea mult la el. Are multe amintiri frumoase. Aș prefera să văd un membru al familiei acolo.

El o privi gânditor.

- M-am gândit să-mi cumpăr un loc al meu la țară, admise el. Poate că o să-l cumpăr de la tine, Roe. Îmi place ideea de a deține un loc aproape de tine.

- Nu, îl opri ea, ridicând un deget. Nu trebuie să îl cumperi. Ți-l dăruiesc. Alexander va fi de acord.

Dar bineînțeles că el fu de neclintit. Dacă se muta la Withington, nu avea de gând să o facă pe spinarea ei.

- Atunci să facem un compromis, sugeră ea. Vino vara asta, dacă vrei, și stai cât îți place. Plătește salariile servitorilor și celelalte cheltuieli. După un an, te vei hotărî dacă vrei să te stabilești acolo și dacă da, îl vei plăti. Dar numai dacă vrei, Colin. Fără nici o obligație.

El îi rânji și apoi îi întinse mâna ca să pecetluiască înțelegerea.

- Oh, te iubesc, Colin, spuse ea.

- Roe, zise el, cu mâna strângându-i încă mâna, vrei să-i scrii lui Ruby? Cred că i-ar plăcea să descopere că trăiești și ești dispusă să îi întinzi o ramură de măslin. Îmi amintesc că mi-a spus, înainte de a se căsători cu Sean Murphy și de a pleca în Irlanda, că cel mai mare regret al vieții ei era faptul că nu a luat niciodată poziție pentru tine, cât timp mai trăiai.

Wren se uită în jos la mâinile lor strânse și oftă destul de tare. Ezită mult timp.

- Foarte bine, spuse ea în cele din urmă. Dar doar pentru că mi-o ceri tu, Colin. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face ar fi să ignore scrisoarea. Sau să răspundă.

- Au fost foarte obraznici cu tine?

Ea clătină din cap.

- O să-i scriu lui Ruby.

- Îți mulțumesc, spuse el, ducându-i mâna la buze.

În timpul acestor săptămâni ea acordă toată atenția rapoartelor care veneau de la atelierele de sticlărie. Suggestia ei de a schimba puțin culoarea noului model fusese bine primită și în curând avea să primească mostrele produsului finit, înainte de a fi scos pe piață.

Și învață să danseze. Se văzu destul de repede că ceea ce știa era jalnic de neîndestulător, dar se apucă de învățat cu tot elanul. Unchiul Richard se dovedi foarte răbdător la pian. La fel și ceilalți dansatori, care își oferiseră de bunăvoie timpul și veneau aproape în fiecare după-amiază la Westcott House ca să o ajute. Rudele care nu dansau efectiv făceau cu rândul, oferind sugestii și încurajări. Mama lui Alexander era mereu acolo, zâmbind și râzând și mișcându-și capul în ritmul muzicii. Verișoara Matilda anunță că se împăcase în sfârșit cu valsul în după-amiaza în care Wren prinse în cele din urmă ritmul, învățând pașii cu Alexander. Elizabeth dansa cu Sidney, Anna cu Avery, Susan cu Alvin și Colin cu Jessica.

- Deși nu cred că e potrivit pentru un cuplu care nu e înrudit sau căsătorit sau măcar logodit, adăugă ea, stânjenindu-i evident pe Jessica și Colin.

- Dacă aș fi cu doar cincizeci de ani mai tânără, afirmă contesa văduvă, nu aș pierde timpul valsând cu fratele meu, cu tata sau chiar cu soțul. Nu o să-l iert niciodată pe cel care a inventat valsul, fiindcă nu a făcut-o cu jumătate de secol mai devreme.

- Perfect. Alexander îi zâmbea lui Wren, ținându-i mâna în mâinile lui și celălalt braț în jurul taliei. Ori sunt eu un profesor perfect, ori tu ești o elevă perfectă.

- Sau ambele, zise ea.

- Sau ambele, încuviință el.

Aceste două săptămâni fură aglomerate și puțin înspăimântătoare, pentru că ea se întreba din ce în ce mai des de ce se apucase. Dar fură și fericite. Pentru că erau mereu nopți de așteptat, intervalul acela orar în care era singură cu soțul ei. Îi plăcea să stea în pat cu el, uneori în întuneric, alteori cu lumânările aprinse. Nu făceau întotdeauna dragoste, deși de obicei făceau, și uneori făceau dragoste și noaptea, și dimineața devreme. Dar vorbeau întotdeauna, ținându-se în brațe, și dormeau întotdeauna adânc și bine. Știa că el o plăcea, o respecta și ținea la ea. Nu, era ceva mai mult decât atât. Știa că el simțea afecțiune față de ea. Și era destul. Era împlinirea visurilor ei și mai mult decât atât. Spera doar că avea să continue, că acesta nu era doar stadiul lunii de miere, care să pălească în timp. Dar nu credea că avea să fie așa. De ea depindea să se asigure că luna de miere continua, că nu devenea niciodată mulțumită de sine sau leneșă.

Avea să facă totul ca să aibă o căsătorie funcțională și o viață funcțională.

Numai dacă nu ar fi trebuit să înfrunte mai întâi balul. Și „toată lumea care era cineva“, așa cum spusese Avery, avea să fie acolo. Dintre toate invitațiile pe care le trimiseseră, numai trei se întorseseră cu refuzuri

și păreri de rău. Numai trei. Era destul ca să îi dea palpitații.

Dar avea să valseze cu Alexander.

capitolul 23

- Aș zice că arată uimitor de frumoasă, zise Alexander, dar aș fi, bineînțeles, părtinitor. Tu ce ai zice, Maude?

Intrase în budoarul soției lui ca să vadă dacă era gata de bal. Evident că era. Stătea în fața oglinzii înalte, într-o rochie de mătase galbenă de culoarea primulelor, acoperită cu dantelă fină, și părea tânără și vibrantă. Rochia avea talia înaltă, și era decoltată și cu mâneci scurte. Avea foarte multe volane și tivul festonat. Mănușile și pantofii erau de culoarea fildeşului. Părul ei întunecat era ridicat în bucle elaborate în creștet, făcând-o mai înaltă, și avea zulufi care se încolăceau pe gât și pe tâmple. Ah, dar nu era chiar gata. Colierul de perle se afla încă pe măsuța de toaletă.

- Am spus același lucru, cu cinci minute înainte de a intra dumneavoastră, răspunse Maude. De data asta, cred că mă crede. Că ne crede pe amândoi. Că vă crede pe dumneavoastră, milord.

- Ei bine, vă cred, râse Wren. Cred că sunt cea mai frumoasă femeie din lume. Se răsuci de două ori, și fustele i se involburară. Gata. Sunteți mulțumiți amândoi?

- Așază-te din nou, spuse Maude. Am uitat de perle.

- Mă ocup eu de asta, zise Alexander. Tu poți să mergi să cizezi, Maude. Cred că a trecut deja vremea cinei.

- Atunci o să mergi la bal, zise Maude, adresându-i-se lui Wren. Și amintește-ți ce îți spunea întotdeauna domnul Heyden. Că nu există nici un lucru pe care să nu-l poți face dacă îți pui mintea.

- O să-mi aduc aminte, Maude. Îți mulțumesc.

După plecarea cameristei, Wren se uită îndurerată la Alexander.

- E mai emoționată decât mine.

- Tu nu ești emoționată?

- Nu emoționată. Îngrozită.

El îi zâmbi. Era puțin surprins că ea nu alesese o rochie îndrăzneată, ci una delicată. Ea și mama, și sora lui făcuseră o conspirație și păstraseră secretul în privința rochiei. Așa că el își imaginase că ea avea să aleagă albastru regal sau un roz viu sau chiar un roșu strălucitor, culori îndrăznețe care să îi susțină curajul. Însă galbenul era o alegere inspirată. De fapt, era puțin mai strălucitor decât primulele. Și apoi își dădu seama. Bineînțeles.

- Narcise în iunie? întrebă el, arătând cu ambele mâini spre rochia ei. Trâmbițe ale speranței?

- Am dansat singură printre ele la Withington. În seara aceasta voi fi una dintre ele și voi dansa însoțită.

- Da, vei fi. Stai jos puțin, ca să îți pun colierul.

Wren se așeză, îi înmână perlele și înclină capul.

El strecură perlele în buzunar, scoase un colier de diamante din celălalt buzunar și i-l încheie la gât. Apoi își puse mâinile pe umerii ei.

- Îți mulțumesc. Ea ridică fruntea și se uită în oglindă, ridicând în același timp mâna ca să-și atingă colierul. Însă mâna îi încremeni. Lănțișorul era din aur. Și era presărat cu diamante mici pe toată lungimea lui, și unul mai mare în centru, atârând exact deasupra decolteului rochiei.

- Oh, spuse ea, și își trecu ușor degetul peste o parte a lănțișorului. Oh!

- Nu vor întrece niciodată splendoarea narciselor. Dar era timpul să îți ofer un cadou de nuntă.

- Cred că e cel mai frumos colier pe care l-am văzut vreodată. Oh, îți mulțumesc, Alexander. Cât de neîndestulătoare pot fi cuvintele...

- Am și cercei.

Ea se întoarse pe taburet și ridică privirea spre el.

- Nu am purtat niciodată, spuse ea în timp ce el scotea cerceii din buzunar și îi așeza în palmă - două diamante

singure, puțin mai mici decât cel din centrul colierului, montate în aur. Ce încântători sunt! Uite cum scânteiază lumina în ei. Nici măcar nu știu cum se pun.

- Nici eu nu știu. Nu am purtat nici eu. Crezi că putem să cooperăm, conform teoriei că două minți sunt mai luminate decât una singură?

- Și patru mâini sunt mai bune decât două? răspunse ea atingându-i mâna cu mâna lui, în timp ce el încheia primul cercel la urechea ei stângă. Își lăsă mâinile în poală, în timp ce el îl încheia pe al doilea, apoi se ridică și îl cuprinse cu brațele pe după gât. Alexander, îți mulțumesc. Sunt atât de bucuroasă că primii doi domni de pe lista mea nu au fost acceptabili. Râse. De fapt, fu mai mult un fel de chicotit.

- Și eu mă bucur că nu am fost numărul patru de pe lista ta. Numărul trei te-ar fi putut vrăji, înainte ca eu să am ocazia.

- Niciodată. Alexander? Regreți vreodată că...

El îi puse un deget pe buze.

- Trebuie să mai întreb? Mă port ca un bărbat care regretă vreun lucru pe care l-a făcut recent? Crezi că ar trebui să coborâm? Nu crezi că ar fi teribil de stânjenitor să ajungem la Archer House prea târziu și să trebuiască să stăm în șirul de primire, la un bal care se dă în onoarea ta?

Ea făcu ochii mari, alarmată.

- Nu există un asemenea pericol, nu?

- Ei bine, răspunse el, trecându-i brațul pe sub brațul lui, s-ar putea ca mama și Lizzie să își închipuie că am ieșit pe geam și am plecat fără ele.

Ea se întinse după eșarfa diafană și evantaiul care se aflau într-un capăt al măsuței de toaletă, iar Alexander o auzi inspirând profund, ținând aerul în piept și apoi expirând, în timp ce se întorcea și îi zâmbea.

Wren își simți inima în gât de cum ajunse la Archer House, când văzu covorul roșu care fusese întins pe trepte

și de-a curmezișul trotuarului. Și înăuntru era holul uriaș și casa scărilor decorată cu flori albe, galbene și portocalii, și o mare cantitate de frunze verzi. Lacheii erau mai mulți decât de obicei, înveșmântați în livrele splendide, care includeau jiletci din satin de un auriu pal, pantaloni albi până la genunchi, ciorapi și mănuși albe, pantofi cu cataramă și peruci pudrate. Sus erau saloanele cu ușile deschise, prin care se zăreau aranjamentele florale, candelabrele și mesele acoperite cu fețe scrobite din in alb. Unele saloane păreau pregătite pentru invitații care doreau puțină liniște și se retrăgeau acolo ca să scape de zgomotul și aglomerația dansatorilor. Altele îi așteptau pe jucătorii de cărți. Un salon mare de lângă sala de bal era pregătit cu gustări, în ciuda faptului că mai târziu avea să fie un supeu ca la carte.

Totul sugera o ocazie măreață, și totul era în onoarea ei.

Și mai era și sala balului. Wren o văzuse în timpul unei vizite precedente și fusese uluită de mărimea și măreția ei. Acum părea de nerecunoscut, înveșmântată în toată splendoarea grămezilor de flori și candelabre și suporturi de perete în care ardeau sute de lumânări și a dușumelei recent ceruite care strălucea în lumina lumânărilor și a scaunelor îmbrăcate în catifea de un verde întunecat, aranjate în dublu șir, în jurul perimetrului de dans.

Nu se simțise mai intimidată în toată viața ei. Cu doar trei luni înainte, trăia ca o adevărată pustnică și se acoperea grijuliu cu vălul în rarele ocazii în care se aventura să iasă din casă. Purta vălul chiar și în casă, atunci când intra vreun străin. Își ridicase vălul în fața unui străin, pentru prima dată în aproape douăzeci de ani, atunci când contele de Riverdale venise la Withington la invitația ei. Era posibil ca acest lucru să se fi întâmplat cu doar trei luni în urmă? Cum ajunsese de la gestul acela la situația de acum, într-un timp atât de scurt?

Și de ce făcea asta? Era un lucru pe care declarase cu hotărâre că nu avea să-l facă niciodată.

Făcu câțiva pași în sala balului, în timp ce restul – propriul ei grup de familie, Avery și Anna, verișoara Louise și Jessica, verișoara Mildred și Thomas, contesa văduvă și verișoara Matilda – se adunaseră afară, vorbind și așteptând sosirea primilor oaspeți. De ce făcea una ca asta? Nimeni nu o obligase. De fapt, nimeni nu sugerase un bal în onoarea ei – toți îi respectaseră dorința de intimitate. Nici măcar Alexander nu i-o sugerase, în după-amiaza aceea din trăsură. Să fi fost atunci mama ei? Mama ei o împinsese oare să facă un lucru care îi întrecea cele mai nebunești închipuiri? Oare faptul că o văzuse și o auzise din nou, o făcuse să creadă că singurul mod de a se elibera de trecut era să deschidă larg ușa închisorii copilăriei și să pășească chiar în mijlocul lumii largi? Oare un bal din înalta societate era lucrul cel mai ostentativ care putea fi făcut? Și avea să fie cu adevărat liberă? Era liberă acum?

Bănuia că nu. Dar minunile nu veneau întotdeauna dintr-odată. Uneori veneau odată cu fiecare pas înainte, atunci când instinctul îți spunea să faci doi pași înapoi. Uneori veneau odată cu simplul curaj de a spune „nu mai vreau, s-a terminat”. Ridică o mână ca să-și atingă obrazul stâng, descoperit, și simți un fior de panică. Așa că făcu încă un pas.

Un braț se strecură pe sub brațul ei drept, și aproape în același timp alt braț fu trecut pe sub brațul ei stâng.

- Mă întreb, zise Anna, dacă simți aceeași teroare paralizantă pe care am simțit-o eu exact în camera asta anul trecut, Wren. Cred că da, deși arăți la fel de rece și echilibrată ca întotdeauna.

- E bine că avem fustele lungi, răspunse Wren. Așa nu mi se pot vedea genunchii care tremură.

- Dacă te consolează cu ceva, voiam să adaug că primul meu bal de aici va fi întotdeauna una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele.

- Aveai dreptate în privința culorilor, Wren, deși eu mă îndoiam, spuse și Elizabeth. Rochia ta e perfectă. Cum spunea și mama înainte să plecăm de acasă, arăți ca un crâmpei de primăvară și de vară în același timp.

- Și am avut dreptate și în privința lui Alexander, Lizzie, observă Wren. A recunoscut nuanța narciselor, fără să trebuiască să-i spun.

Și apoi, cu mult înainte de a fi pregătită - dar ar fi putut fi oare pregătită vreodată? -, invitații începură să sosească și fu timpul să se formeze șirul de primire, în timp ce majordomul galonat păși la locul lui, alături de ușile sălii de bal, ca să anunțe invitații care ajungeau în capul scării. Anna și Avery stăteau dincolo de ușă, Wren și Alexander lângă ei, Elizabeth și mama ei în partea cealaltă.

Și Wren rămase acolo o oră întreagă, zâmbind și înclinându-și fruntea, strângând mâini, prezentându-și chiar obrazul pentru un sărut ocazional, în timp ce aproape trei sute dintre membrii cei mai de vază ai înaltei societăți trecură prin fața ei și o salutară și se uitară bine la ea. Ea nu încercă să-și ascundă obrazul stâng. Se purtă de parcă pata nu ar fi existat. Observă câteva priviri insistente, câteva sprâncene ridicate, un lornion dus la ochi și două grimase vizibile. Asta fu totul. Toți ceilalți o salutară cu zâmbete și observații politicoase. Câțiva o salutară chiar călduros. Lornionul ridicat aparținea celei mai vârstnice dintre cele două doamne care se plimbau pe lângă Serpentine cu Alexander în ziua sosirii ei la Londra, dar Wren nu își dădu seama de asta decât după ce posesoarea lui intră în sala de bal.

- Cred că e timpul să înceapă dansul, spuse în sfârșit Avery. Un monoclu încrustat cu pietre prețioase elaborate fu ridicat până la jumătatea distanței dintre mână și ochi. Trebuie să te felicit și să îți mulțumesc călduros, Wren. Este evident că la cel de-al treilea bal pe care îl ofer la Archer House în calitate de duce va fi o înghesuială

la fel de mare ca și la primele două. Un asemenea succes nu poate decât să îmi sporească reputația.

Wren râse, și din privirea lui ascuțită și amuzată văzu că asta fusese și intenția sa. Și își întoarse fața zâmbitoare spre Alexander, care reușise cumva să arate și mai chipeș decât de obicei, cu haina de seară neagră și cambrată, pantalonii de satin argintiu până la genunchi și jiletca argintie brodată, cu ciorapi albi, cămașă albă, o lavalieră înnodată măiestrit și dantelă la manșete.

- Primul act al dramei s-a terminat, spuse ea. Acum urmează al doilea - dansul.

- Merită întotdeauna să îți amintești, observă el chiar înainte de a o conduce pe estradă, unde se forma un șir de dansatori pentru primul dans câmpenesc al serii, că majoritatea celor din jur dansează și se concentrează asupra propriului lor univers, iar cei care nu dansează sunt fie cufundați în conversație, fie privesc la unul din cei o sută și ceva de alți dansatori. Tindem întotdeauna să credem că toată lumea ne privește pe noi. Dar asta se întâmplă foarte rar.

- Ah, râse ea. O lecție de umilință sosită exact la timp. Chiar și așa, nu era convinsă. Alexander atrăgea destul de multe priviri oriunde ar fi mers, și la fel avea să facă și ea în seara aceea, dintr-o varietate de motive. Balul era în onoarea ei. Era noua contesă de Riverdale, necunoscută în lumea bună. Probabil că vestea obrazului ei pătat se răspândise pretutindeni și, chiar dacă nu o făcuse, toată lumea putea să se uite la ea cât voia în seara asta. Era neobișnuit de înaltă. În ziua de după nuntă, ziarele de dimineață o descriuseră drept moștenitoarea fabulos de bogată a atelierelor de sticlărie Heyden. Era sora nou descoperită a lordului Hodges. Prin urmare, trebuia să fie fiica faimoasei - sau infamei - Lady Hodges. Oh, avea multe motive pentru a privi cu scepticism asigurările pe care încercase să i le ofere Alexander. Dar nu conta. Era acolo și nu avea de gând să facă doi pași înapoi - nici măcar unul. Nici nu avea de gând

măcar să rămână în același loc. Începu să pășească la brațul soțului ei, cu spatele drept, cu bărbia ridicată, cu un zâmbet pe față – dacă nu cumva părea mai degrabă o grimasă – și ochii scânteietori.

Ce era mai rău trecuse. Toată lumea o văzuse.

Nu, nu trecuse. Dansul de-abia urma. Și nu-și amintea nici măcar un singur dans, nici ce pași sau figuri aveau dansurile pe care nu și le putea aminti. Își simțea picioarele ca de lemn, genunchii înțepenți și tălpile uriașe.

– Wren, zise Alexander, așezându-și mâna liberă peste mâna ei, așezată pe cotul lui, să știi că te admir cu adevărat. Mai mult decât am admirat pe oricine în toată viața mea.

Dar cum avea s-o ajute asta?

În timp ce seara înainta, Alexander se gândi că Netherby putea să se laude fără nici o teamă că balul acesta era un succes la fel de mare ca și celelalte două baluri oferite de Archer House, și fără îndoială că avea s-o facă la sfârșitul serii, doar ca să o facă pe Wren să zâmbească. Oricum, în seara asta ea nu trebuia îndemnată prea mult. Zâmbise tot timpul, de când apăruse primul invitat în ușa salonului de bal. Și nu era doar un zâmbet social. Strălucea. Părea cea mai fericită persoană de la bal, cu umerii drepți și capul sus. Și dansă fiecare set – cu el, cu Sidney, cu fratele ei, cu unul dintre prietenii fratelui ei, cu Netherby, cu străini pe care îi cunoscuse pentru prima dată în timp ce stăteau la linia de primire. Și dansă cu precizie, aparent bucuroasă. Se îndreptă spre supeu la brațul unchiului Richard.

Poate că el era singurul care înțelegea de cât curaj avusese nevoie ca să treacă peste seara asta. Sau poate că nu. Mama lui și Lizzie înțelegeau sigur. La fel, bănuia el, și Anna, și Netherby, și... ei bine, toată familia lui. La fel și Hodges. Veni chiar să vorbească despre

asta cu Alexander în timpul pauzei dintre două seturi, după supeu.

- Cum poate Roe să fie un succes atât de orbitor în seara asta, după ce a fost o pustnică douăzeci de ani? De unde scoate stăpânirea de sine și curajul, Riverdale? Eu îți spun cu sinceritate că nu mă simt demn să îi fiu frate.

- Nici eu să îi fiu soț, râse Alexander. Unchiul ei a numit-o Wren, aparent pentru că arăta ca o pasăre în colivie. Cred că a descoperit în sfârșit că ușa coliviei a stat deschisă toți anii aceștia, a zburat afară și a descoperit că libertatea e un lucru pentru care merită să lupti.

- Da, încuviință fratele ei. Și luptă, nu-i așa?

- Oh, da. Sala asta de bal e câmpul ei de luptă.

- I-am cerut domnișoarei Parmiter următorul set, spuse Hodges. Trebuie să mă duc să-l reclam. E un vals și de-abia săptămâna trecută a primit acceptul patroanelor de la Almack.

Wren nu primise o asemenea aprobare, deși câteva dintre patroane erau prezente în seara aceea și fără îndoială că i-ar fi acordat-o dacă ar fi cerut-o. Dar ea avea aproape treizeci de ani și era contesă de Riverdale și nu avea nevoie de aprobarea nimănui pentru nimic. Valsase deja cu fratele ei în seara aceea, și lui Alexander îi păruse rău că nu o putuse conduce chiar el. Dar eticheta decreta că nu avea voie să danseze mai mult de două dansuri pe seară cu soția lui, și preferase să aștepte valsul din partea a doua a serii - de acum, de fapt. Dansase fiecare set cu parteneri diferite, dar acesta era cel pe care îl așteptase. L-l rezervase ei. Ar fi fost un dezastre să ajungă lângă ea și să descopere că acordase deja dansul altcuiva.

Când îl văzu venind, ea zâmbi. Pentru un spectator întâmplător, expresia ei ar fi părut neschimbată, pentru că zâmbise toată seara. Dar el văzu că privirea ei devenise mai profundă și că ochii ei se umpleau de o afecțiune rezervată doar pentru el. Și era cu siguranță și timpul

ca amândoi să recunoască ceea ce se întâmplase de la prima întâlnire dezastruoasă de la Withington, de la retragerea ei din duminica Paștelui, de la propunerea lui practică și rațională din Hyde Park. Pentru că se întâmplase *ceva*. Se întâmplase totul, de fapt, și el era sigur că nu i se întâmplase numai lui.

- Doamnă, începu el, întinzându-i brațul și înclinându-se peste mâna ei în timp ce o privea în ochi, cred că acesta e dansul meu.

Elizabeth, care stătea lângă ea, își făcea vânt cu evantaiul și părea amuzată.

- Sir, răspunse Wren, cred că este. Și pot aproape să vă promit, adăugă după ce o conduse pe estrada de dans, că nu o să vă calc pe picioare la fiecare pas. Nu lam călcat nici măcar o dată pe Colin, mai devreme.

- Wren, spuse el în timp ce unul dintre violoniști își acorda încă instrumentul și ceilalți dansatori se adunau în jurul lor, ai făcut-o. Ai pășit fără frică în lume și ai dovedit că poți face orice alegi să faci.

- Ah, nu fără frică.

- Plină de curaj, atunci. La urma urmei, dacă nu există frică, nu este nevoie de curaj, și tu ești cea mai curajoasă femeie - nu, *persoană* - pe care am cunoscut-o vreodată.

- Dar nu cred că aș putea trece înot Canalul Mânecii spre Franța.

- Dar ai vrea să încerci?

- Nu.

Râseră amândoi. Și începu muzica. La început valsară de probă, concentrându-se asupra pașilor corecți, încercând să găsească un ritm comun. Apoi el o răsuci într-o piruetă și ea ridică fața îmbujorată și zâmbitoare spre el. Spatele ei se îndreptă sub presiunea mâinii lui, care o ținea de mijloc. Mâna ei stângă se odihnea pe umărul lui, în timp ce mâna dreaptă era prinsă în mâna lui. Și lumea era un loc minunat, și fericirea un lucru real, chiar dacă țâșnea ocazional, în momente

de bucurie conștientă, ca acesta. Familia lui - și a ei - și prietenii, și egalii, și cunoscuții dansau în jurul lor, împărtășindu-le plăcerea în această sărbătorire a vieții, frumuseții și veseliei. Și soția lui era în brațele lui și erau doar la începutul unei căsătorii care, cu voia lui Dumnezeu, avea să le aducă tot mai multă bucurie pe măsură ce treceau anii, până la bătrânețe și poate chiar dincolo.

Alte cupluri se roteau în jurul lor, luminate de scânteierea lumânărilor, florile își ofereau miresmele îmbătătoare și muzica se infiltra până în măduva oaselor lor, sau poate că așa părea.

Ea îi zâmbi, și el îi întoarse zâmbetul și nimic nu mai contă, nimic nu mai există în afară de ea - și de el. De ei.

- Ah, spuse ea oftând când melodia se termină în cele din urmă, atât de curând?

- Vino, spuse el. Nu știa dacă promisese cuiva următorul set. Nici nu îi păsa, de fapt. O conduse în balconul de dincolo de glasvanduri și coborâră treptele în grădina de dedesubt. Era luminată cu lampioane colorate, agățate printre copaci, deși cei care se plimbau erau puțini. El se opri când ajunseră sub o salcie, lângă o fântână, iar casa nu se mai vedea.

- Ești fericită?

- Mmm, răspunse ea, agățându-se de brațul lui. E minunat de răcoare aici afară.

- Presupun că o să insiști în continuare să nu ne întoarcem la Brambledean până nu se termină sesiunea parlamentară.

- Da. Pentru că datoria ta e importantă. Pentru tine. Și prin urmare și pentru mine.

- Vom pleca exact în ziua următoare. În zori. Vreau să fiu acasă. Cu tine.

- Sună divin, nu-i așa?

- Wren. El se întoarse spre ea și îi cuprinse fața în palme. Sunt vinovat de o înșelătorie teribilă. Față de mine

și față de tine. Am bănuț ceva, desigur, când ai insistat să punem capăt la tot ce era între noi la Brambledean. Și am știut-o cu siguranță atunci când te-am văzut din nou lângă Serpentine. Probabil că adevărul mă privea țintă în față și mă pocnea în frunte când te-am cerut în căsătorie pe poteca aceea împădurită. De atunci îmi sare în ochi întruna.

Ea ridică ambele mâini și le așeză peste mâinile lui.

- Ce e? întrebă aproape în șoaptă. Lumina lampioanelor îi trecea peste față, în adierea brizei.

- Te iubesc. Aș vrea să existe un cuvânt mai bun. Dar poate că e cel mai bun până la urmă, pentru că acoperă totul și trece dincolo. Te iubesc mai mult decât... Ei bine, nu sunt prea bun când vine vorba despre cuvinte. Te iubesc.

Zâmbetul ei fu blând, și cald, și radios în lumina slabă.

- Oh, spuse ea, cu vocea pierită de uimire. Dar ai ales cel mai prețios cuvânt din limba engleză, Alexander. Vezi tu, și eu te iubesc. Cred că mi-am cunoscut sentimentele din clipa în care ai intrat în salonul meu de la Withington și ai părut atât de nedumerit fiindcă nu era plin de invitați. Și am știut-o sigur în duminica Paștelui. Mi s-a rupt inima să te las să pleci, dar ar fi fost mai rău să continuăm - sau așa credeam eu. După ce ne-am întâlnit din nou, am ales să mă împac cu speranța afecțiunii, și a fost bine să știu că ție îți păsa cu adevărat de mine. Am încercat să îmi spun că era destul. Am încercat să nu fiu lacomă. Dar acum... Oh, Alexander, acum...

El îi atinse fruntea cu fruntea lui.

- Și sunt cel puțin câteva săptămâni de când am observat-o ultima dată, să știi. Mă întreb dacă mai e acolo. Ridică fruntea și privi cu o concentrare încruntată obrazul ei stâng. Este, într-adevăr. Pata din naștere e încă acolo. Cum am putut să nu o observ?

Ea râdea.

- Poate pentru că mă observai pe mine în schimb.

- Ah. Fără îndoială că asta era.

Își zâmbiră și ea își apăsă mâinile calde pe mâinile lui, în timp ce el o săruta.

„... pentru că mă observai pe mine în schimb.“

Ah, Wren.

Da.